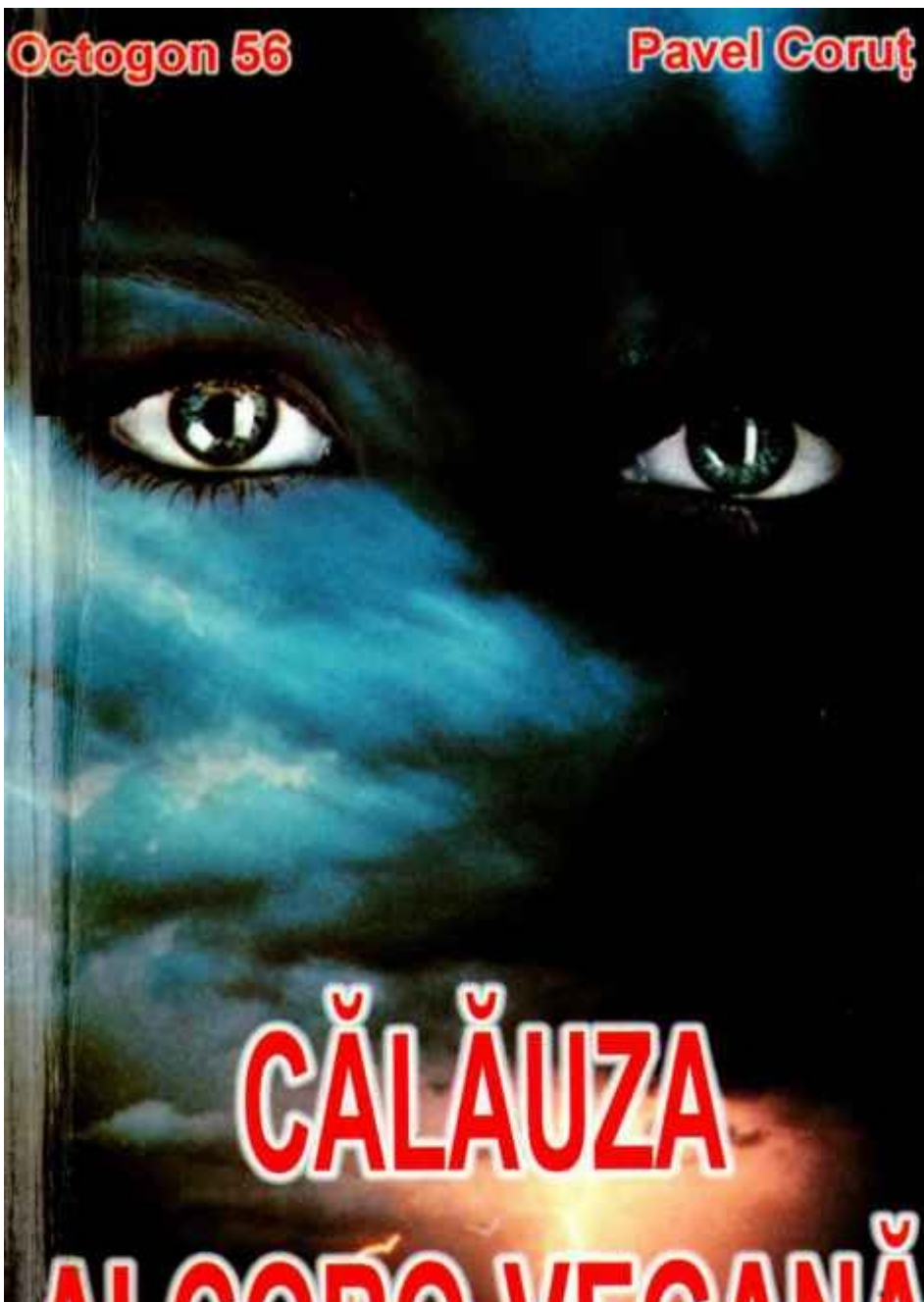

Octogon 56

Pavel Coruț

CĂLĂUZA

AL DOBROVECANĂ

Învie, Doamne, Trăsnetul de Foc în neamul adormit
pe stânca sură!

Dezleagă-l de blestemul timp și loc.

Să ardă vrajbe, să sfărâme ură!

Dă, Doamne-al nostru, Viscolul de Foc.

Să ardă-o noapte relele din Lume

Și-n zori, să plouă, Doamne, cu noroc.

Izvorul vieții să țâșnească-n spume!

EDITURA CORUȚ PAVEL – BUCUREȘTI, 2004

ISBN-973 – 9225-S2 – 7

Atenționare

*

*Personajele și acțiunile din acest roman sunt rodul
imaginației mele. Vă rog să nu le confundați cu persoane și
acțiuni din viața reală!"*

Pavel Coruț

I.S.B.N. – 973 – 9225 – 52 – 7

Plecăm la vânătoare de revizionişti

Zburăm la vreo zece mii de metri deasupra
bătrânului continent european. Bătrân e un fel de-a spune.
Trebuie să recunoașteți că măicuța Europa nu-i chiar o
hoască. Aveți altă părere? Sunteți în profundă eroare,
amicii mei! Credeți că unchi Sam și văr Ițic au planificat un
viol în grup asupra unei hârci? No, tipii ăștia nu s-ar da la
Muma Pădurii, pentru nimic în Lume. S-au dedulcit la
carne fragedă și la hegemonie. Dama asta, hegemonia, a
băgat pe mulți în păcat. N-am observat ca vreun tip pălit
de dor ei să mai scape întreg.

Da' nu despre hegemonie discutăm noi. Noi, dornici
de clarificări, ne străduiam să lămurim dacă Europa e o
damă faină sau un bătrânel simpatic, care ne duce în
cârcă. Dificilă problemă, nu-i așa? Mai bine lăsăm

problema neclarificată, cum se ruga un mafiot de tranziție prins cu mâța-n sac. Sau, și mai bine, facem pe din două. Recunoaștem că Europa este o dulce *motherland* care dă țâță unora și un sever *Vaterland* care aplică scatoalcele de rigoare altora. La drept vorbind, problema pământului matern sau patern n-are prea mare importanță. Importantă e populația.

Visele perverse ale celor doi pungași amintiți vizau populația, pricepeți? Și încă o mai vizează, deși au încasat niște șuturi în „biluțe”. Șuturi care ar fi descurajat alte jivine impulsionate de pofte spurcate. Ei insistă, însă. Tocma de aia, noi, feciorii și fecioarele Europei, tre’ să fim foarte vigilenți. Mai bine spunem bărați și femei, să nu ieșim în minus la numărătoarea fecioarelor! Categoria aste de populație e în scădere dramatică, da fenomenul* nu tre’ să ne sperie. Eu aș zic că, din contră... Înțelegeți, nil?

Zburăm către o țară mare, frumoasă și cu densitate de populație scăzută - Canada. Ați ghicit, că nu mergem să ridicăm densitatea, nici să ne luăm canadiene? OK! Presupunem eu că am de-a face cu fete istețe și băieți deștepți. Mergem să dăm iama printr-un cuib de revizionști. Un sport reconfortant, pe care vi-l recomand din toată inima, în toate ocaziile ivite. Specia asta prăzulie, revizionștii, s-a născut anume să fie cotonogită. De cum îi zărești, simți că te mănâncă palmele și picioarele. O senzație normală, căci au niște mecle care cer cu insistență pumni, palme și șuturi în *penk*. În loc să-și vadă de canadienele lor, i-a mâncat în coapse de Ardeal. Au pus la bătaie o grămadă de biștari, să ne râcăie exact unde ne doare. Așa, numa de-a dracului, să ne frece ridichea, că nici retardații din rândul lor nu întrevedeau vreo posibilă acaparare de teritoriu. Ați început să fremătați, ca un codru mângâiat de vânt și simțiți că vă mănâncă palmele? *It is all right, my darling friends!* Sentiment’care vă animă e perfect uman și deplin justificat. O să vă poftesc la un

crafting party de revizionişti, să vi-l satisfaceţi. *Notnow. Maybe, next time. OK?*

Indianul Corday se preface că doarme, în ȋtreapta mea. Simţurile sale de vânător, ascuţite la maxim, cântăresc fiecare pasager. Caută eventualii inamici înfipţi cu olfactivele în urmele noastre. Bălaiul e angrenat într-o discuţie de „afaceri” c-o damă de vârstă medie şi înălţime mare. Vârsta promite nişte ravagii apropiate faţadei încadrate de păr vopsit într-un roşu aprins. De la gât în jos, nimic de obiectat, însă.

Marfă! Spor de pericol şi supraalimentaţie de mâner, pentru amic nostru fustangiu. Contrar obişnuinţelor moderne, tipa chiar e ambalată într-o fustă lungă, despicată până-n şold. O comoditate, nu? De exemplu, nu trebuie s-o întrebi de marca şi culoarea chiloţilor, căci le afli chiar fără să vrei. Probabil, Bălaiul vrea să afle mai mult de atât. Ghicesc asta după patima pe care o pune în „tratative⁴. Sper să-i reuşească bisnis, că nici el nu mai e vreun tinerel, să abordeze „afaceri” mai freş.

— Al treilea rând din spatele nostru, şopteşte indianul, fără a mişca buzele.

— All right, Johnny! îi informez eu că am depistat pizmaş din cârcă.

L-am identificat de cum am urcat în avion. Mi-am ȋnținut pliscusă nu ruinez plăcerea de vânător a amicului meu piele roşie. Filoru* e un boşorog chelios, da' asta nu mă miră. Duşmăanii se cred deştepţi foarte. Nu e prima oară când trimit la supraveghere bătrânei, sperând că nu-i vom băga în seamă. Câteodată, trimit şi piţipoance cu aere de june neajutorate şi nevinovate. De când lucrez în breasla spailor şi contraspailor, m-au încercat cu multe şmecherii din astea răsuflăte. Semn sigur că nu-i duce mintea la mai mult. Dacă i-ar duce, nici nu şi-ar pune în cârd cu noi. De vreo cinşpe ani, de când am primit ordin de atac, am umplut de parale o groază de pompagii funebri şi

popi. Chiar mă gândesc că, pe viitor, să le cer profitorilor o cotă parte din beneficii. Ce, unii cu riscul și muncă iar alții cu loveaua? Unde e dreptatea?

— Se mișcă, mă atenționează Corday.

Candidata la mierleală s-a ridicat de pe locul său și-a pornit, șontâc, șontâc, spre toaletă. Mai mult ca sigur, n-are probleme cu vezica. Merge să-și assembleze pistolul sau lansatorul psihotronic. De unde știu? L-am pipăit c-o pasă psi și-am constatat că posedă mai mult fier decât obișnuiesc indivizii din specia *homo sapiens*. Îi comunic indianului descoperirea și-i zâmbesc aprobator. Pe dată, îl taie o necesitate stringentă. Se ridică și tuăeo! Pe urmele ruinei umblătoare. Vă simt, amici de dincolo de pagină. Vă vine să protestați, căci mămicile v-au învățat să vă purtați frumos cu bătrânii. Și mămica mea, o moldoveancă aprigă, m-a educat în același stil, folosind argumente verbale și materiale, de soi făcălețului. Viața de spion a contrazis-o vehement. Și, în câteva cazuri, cam dureros pentru mine. V-ați prins că pizmașii au folosit indivizi din „vârsta de aur”, să-mi sufle-n lumânare? În regulă! De-ac încolo, n-o să mai credeți în moș Crăciun și-n inocența tuturor bătrâneilor.

Oftez în sinea mea. N-ar trebui, nu? Ba trebuie! M-am născut într-o Lume minunată, pe o planetă splendidă. M-am născut să trăiesc sănătos și fericit. Înțelegeți unde bat? Arăt acuzator cu deget către tipii care și-au băgat bocancii în visele mele de om normal. Printre ei, mișunau destui de vârsta boșorogului căruia indianul îi va cânta un cântec de leagăn. Unul irezistibil, care o să-l adoarmă pentru eternitate. Nu-s vreo excepție. Majoritatea oamenilor de pe Terra suferă, într-un fel sau altul, din cauza unor indivizi care vor mai mult, pe spatele altora. Uneori, și din viața altora. Să nu-i căpăcești de să le sară fulgii?

Mă concentrez, alung aceste gânduri nașparlii și

încep să cuget la misiunea primită. Canada are un teritoriu cam de patruzeci de ori mai mare decât al României și o populație mai săltată doar cu câteva milioane. Care va să zică, populația dispune de suficient spațiu să joace țurca, oina sau alte jocuri care-ți fac limba cravată. Asta nu înseamnă că toți canadienii încap în Canada, fără a se călca pe bătăture. De exemplu, în stil bunelor tradiții europene, francofonii se trag de gâlci cu anglofonii, în mod periodic. Presupun c-o fac pentru a-și omorî plictiseala. Ce argumente am? Păi, domniile voastre cum v-ați ucide plictis, dacă ați trăi într-o vilă de mârlan tranziționist (am vrut să spun evazionist), de vreo înie de metri locuibili? Puneți-vă neuronii în priză, imaginați-vă situația și veți constata că păruiala e inerentă! După aceasta, veți răsufla ușurați că n-aveți case. Ori că locuiți în apartamente liliputane, în care nu trebuie să vă dondăniți cu soțiile sau cu pruncii. Vedeți ce bine-i să fi sărac?

Alături de barosanii englezi și francezi, în Canada s-au aciuat germani, italieni, români, ucraineni, ruși, polonezi, unguri. Au pus împreună de-o internațională bazată pe chiolhane, amestecuri de sânge și obiceiuri, de se bucurau inimioarele dornice de viață și dragoste. Băștinații amerindieni și indiți, (eschimoși) participau la paranghelii, *very happy* că noii veniți nu le mai luau scalpurile și blănurile. Desigur, mă refer la blănurile animalelor vâdate, căci alte „blănițe” au fost puse la bătaie, conform obiceiului inuit. Nu știati că prim’* gest de ospitalitate al unui inuit constă în oferirea nevestei pentru o partidă de amor cu musafirii? Spuneți că-i imoral? *You are wrong!* E științific și profitabil pentru ambele părți. Inuiții capătă un spor de populație și scapă de extincție. Pe lângă plăcerile practicării acestui obicei, coloniștii devin și neamuri cu băștinașii. Astfel, își pun frezele la adăpost de poftele unor vânători de scalpuri. Deci, toate și toți erau fericiți. Inuitele, mai fericite decât toate femele. Greșesc

pe undeva?

Niște filmangii români v-au povestit că, pe pământii nou, românii și ungurii au făcut o pace mare și caldă, cât o mămăligă de gospodar înstărit. În cele mai multe cazuri, chiar așa a fost. Și-au ieșit, nene! Niște nunți, zăiafeturi și botezuri ca alea. Nu vă descriu operațiile care au precedat botezurile, că le știți și le practicați îndeobște. Toate disputele etnice păreau să se fi rezolvat *orice and forever*, în cel mai plăcut mod cu putință. Da' specia de care v-am povestit, revizionistii unguri, și-a băgat agenți și-n această colonie fericită, să-i înrăiască, să-i dezbine și să-i întristeze. Așa cum procedează și la noi în România. Au turnat otravă ici și colo. Au

Desfăcut o căsătorie mixtă sau alta. S-au adunat în haită, ca maidanezii vagabonzi, să muște românii. Visau chiar să pună de-o Ungarie canadiană, da' francii și britișii le-au rupt oasele și orgolr, făcându-i mielusei. Ca atare, verzișorii s-au orientat către România, sperând să-și ia pârleala pentru chelfăneala încasată de la ăi mari. Cam asta e situația operativă locală, în care vom evolua.

Ați început să gândiți c-ar fi mai înțelept să participăm la prevenirea extincției inuiților? *Îmi place cum gândiți, da9 noi am primit ordin să prevenim extincția românilor.* O acțiune umanistă și destul de fermecătoare, la care puteți participa și domniile voastre. Deocamdată, în această misiune, noi ne vom concentra asupra capetelor din rețeaua revizionistă. Ați înțeles că, băieți de salon, v-am lăsat latura plăcută domniilor voastre? Noi vom proceda la curățirea bubei revizioniste, cu instrumente adecvate acestei operații: glonț, otrava și lovitura psihotronică. E în regulă, nu?

Indian Conluy ke întoarce, yterg Îndu-și mâinile cu un șervecl parfumat. Așa cum tic9 nA vA ytergeți și domniile voastre pe mAnuylc, după ce itlln9rl vreun Icprus

din secta revii/lonl-lA. IX< Îiemoi» e nu potilo fi voi lui, est unguroaicele mini cât ftd ponto de concl IIM - ititf l unionulo. Un punct în ftiwniiU M MNuAnllot, fAptiwinMI în tvlo lliul plĂcute moduri.

Vă las plăcerea de a le imagina și-l întreb pe camaradul de aventură:

— Perfect acoperit?

— Înghețat, mă asigură el. L-am băgat în frigiderul de alimente.

Își ocupă locul din dreapta mea și privește cu nesăț nemărginirile cerești. Nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase. Curat și nevinovat ca un copil căruia mămica i-a aplicat pampersii în modu9 prescris de reclame. Bălaiul mi-a aruncat o privire fugitivă și interogativă. S-a convins că nu ne paște niciun pericol, apoi a reînceput vrăjeala. Din câte observ, îi ține. Primul din comandoul de asalt care a cucerit o parte din populația canadiană. O parte relativ modestă, da' încă folosibilă. Mă întind alene, pe fotoliul moale și-i șoptesc indianului:

— A funcțional. Știu că venim.

— ÎM. Altfel, nu ne-ar fi luat urma.

— N-o să ne întâmpine cu pălincă și jumări.

— Mda. Dar nici noi nu mergem cu solie de pace.

— O să cam curgă sânge.

— Inerent. Cine nu vă lasă să trăiți nu merită să trăiască.

— *Thankyou!*

— *Por nada, amigo. It is my pleasure.*

Chiar îl cred că simte o plăcerș să crape țeste de revizionști Nu pentru că ar fi vreun criminal sângeros. E și el un om care vrea să trăiască omeneste. S-a săturat de atâta vrajbă, obrăznicie și sforărie din partea liderilor revizionști ascunși în Canada și SUA. Dumneavoastră nu vi s-a aplecat de atâta propagandă revizionistă? Dar de atâtea măsuri de instigare a populației maghiarofone

împotriva majorității românești? Aud? Cam *ce pedepse merită ăia care seamănă, cu insistență, dihonă între cetățenii români*? Moartea mi se pare una prea ușoară. Pârnaia pe viață, într-o temniță în care milă și compasiunea să nu fi ajuns vreodată, pare mai potrivită.

Pasărea de oțel și aluminiu alunecă prin cerul senin de deasupra Oceanului Atlantic, Televizorul de la bord prezintă un film obișnuit. Unu* în care yankeii îi bat pe toți și acordă sprijin umanitar dezmoșteniților sortii. Chestia cu bătu t s-a lămurit: dacă Bușchitar de la Casa Bianca nu se astâmpără, merigani vor fi măciuciți și de albanezi. Rămâne de văzut cum stă treaba cu ajutoarea acordată celor slabi, săraci și în nevoie. Până acum, nu s-a prea zărit, da' cine știe de unde sare iepurele? Mă afund confortabil în fotoliu și închid ochii. Câteva ore de somn bun, lipsite de grijă, îmi vor prinde bine. Și mă vor întări pentru acest război al nervilor, care pare fără sfârșit. Ați prins ideea? Dacă vietățile poutico-administrative vă calcă pe nervișori, nu faceți crize, că nu vă folosesc la nimic! Trageți un pui de somn sănătos! După aceasta, cu creierul limpede, veți descoperi ac de șoriciul lor.

*

Aeroportul din Montreal ne întâmpină cu freacă de furnicar. Oamenii circulă foarte preocupați, de colo, colo.

O

Trec unii pe lângă alții de parcă nu s-ar vedea. Asta e ritmul Lumii moderne. Fiecare cu treburile lui și mai puțini gură-cască. Ieșim din terminal și luăm direcția către locul de întâlnire cu primul agent reactivat. Ștefan Munteanu. Desigur, conform obiceiului local, agentu* a devenit Steven Munteanu. Din punctu* nostru de vedere, numele e perfect perpendicular și total indiferent. Am mai lucrai în atest ofițer, în primii ani după *balșăia decahriscaia revoluția* din România. Revoluție pe care, acum, cam mulți o declară

lovitură de stat organizată și executată de KGB. După război, mulți viteji se arată. Să-i fi văzut scâncind pe această temă, prin '90 - 92, când manipularea cuprinsese mase largi de populație.

La fața locului, constatăm că agentul nostru cam lipsește. În schimb, ne putem bucura privirile cu vreo juma de duzină de agenți ai pizmașilor. De unde-i știu? De la niște yankei cu care am făcut un *change* informativ, în urmă cu câțiva ani. Și asta se practică în meseria noastră. Miroși agent'din altă tabără și află că posedă marfa bună. Îți faci socoteala cam cu ce l-ai putea momi și-i ieși în cale. Târg se face sau nu, după cum sunt regulile și condițiile. De regulă, se face, deoarece *toate serviciile secrete din Lumea noastră vor să cunoască cât mai multe informații exacte, sigure și oportune*. Numa fraierii lucrează după ureche, cu profeții, zvonuri, superstiții ori alte gunoaie informative.

Agenții inamici joacă destul de convingător rol unor familști care și-au întâmpinat plozii și alte rude. În acest scop, au adus și câțiva copii mici, pe care îi flutură* în brațe. Pe noi, însă, nu ne duce cu preș decât cine vrem noi și când vrem noi să creadă asta. Indian își cumpără reviste de la un chioșc situat aproape de ei și le, 4 a măsurile44. Ulterior, a vă recunoaște fără greș, din mii de oameni. Bălaiul se lipește ori se dezlipește de bambina agățată în super-jet. Operațiunea nu mi-e perfect clară, deoarece amândoi se frământă pe loc, strâns uniți, cam ca niște gitani care calcă Iuta* pentru făcut chirpici. Eu, cu floarea argintie la rever, aștept în locul stabilit: Destins cât se poate în astfel de momente. Nu știți de ce? Agenții noștri nu întârzie decât în cazuri extraordinare.

— Mister Varain? Îmi șoptește cineva din stânga.

Nu mă întorc, deoarece pe pașaportu* meu de merigan scrie clar că babacii m-au botezat Edwin Mackay, într-un orașel din Oklahoma country. Cu coada ochiului,

ginesc un eschimos de vreun metru și-un pic, înfolfit într-o scurtă cu glugă, denumită de băștinași parka. Nu pare cine știe ce descurajat de nepăsarea mea. Zâmbește larg, plin de speranță și repetă întrebarea:

— Mister Varain?

Neuronii activi din cerebelul propriu îmi amintesc fapt că nu i-am comunicat lui Munteanu identitatea de acoperire. Concomitent, în mod involuntar, o șuviță psi se înfinge în tărtăcuța metisului inuit Constat că nu posedă gânduri parșive la adresa noastră și-i răspund, fără a mă întoarce către el:

— Eu sunt Varain. Unde e Steven?

— În Thunder Bay, se grăbește el să răspundă. Vă duc eu.

— OK! Ia-o înainte!

„Eschimos se pune în mișcare pe direcția ușii. Eu lansez o pasă către lipovean, să mă asigur că se dezlipește de iapa aia, apoi îmi ridic valiza. Simt câteva perechi de ochi pizmași pe figura mea dar nu le acord atenție. Mai bine să mă creadă cleios, decât să se alerteze mai devreme decât uni convine mie. Corday a prins mișcarea și mi-a luat-o înainte, lipindu-se de inuit. Îl miroase îndeaproape, să nu joace strâmb.

Micuț agent s-a oprit lângă o droagă gri, mai veche decât legenda lui Noe. Cred că nici când era nouă n-arăta mai bine. Nici nu poseda marcă. Un câte unu\ne strecurăm în caricatura de automobil. Eu, întrebându-mă dacă va trebui s-o împingem din picioare, cam că eroul Fred din epoca de piatră.

— Dă-i bătaie...! îl îndemn eu pe *driver*, cu glas șovăielnic.

— Hendrik! Precizează el mândru, presupunând că l-am invitat să se prezinte.

— OK! Împinge-o, Hendrik!

Inuitul o împinge, la propriu și, minune mare!

Drăscălia chiar pornește. Motorul tușește de câteva ori, apoi începe să sforăie ca un cal năvălaș.

— Început e romantic, se bucură lipoveanul. Da' cine a mai văzut un eschimos cu numele Hendrik?

— Noi, îi răspunde indianul scurt.

Șoferul a urnit mașina din loc și a început să valseze printre altele, încă parcate. Desigur, atingându-le discret, să le lase câte o amintire. Scena pare decupată dintr-un film comic, însă vă asigur că e perfect reală. Nu mă impacientez, însă. Fiecare misiune cu specificul ei. De când lucrez în nobila breaslă, numa pe măgari n-am călărit. Încolo, pe toate mijloacele de locomoție inventate de mințile iscoditoare ale pământenilor. Călărim pe agentele inamicilor se încadrează în categoria „mijloace speciale și deosebit de periculoase”. Pe (impui cursului teoretic, consideram că profesorul era un minogin paranoic. Când, însă, am luat niște ghete în gură de la niște darnicele subțiri ca trestia și foarte talentate în materie de sex, am început să-i dau dreptate. Muierile pot fi deosebit de periculoase în branșa noastră. Asta nu înseamnă că nu rAnuln fermecătoare și atractive foc.

— De unde ai zulit ozene ăsta, frățioare? Se interesează lipoveanul bine dispus.

— Moștenit de la bunic, îmi confirmă inuitul o bănuială încă vagă. Ceva mai bun nu se ezistă în toată Canada.

E prea mândru de droaga lui antediluviană. Nu se face să-i stric inima de om simplu, fericit cu ce are și de tot ce se întâmplă în jur. Încep chestionarea pe problemă care ne interesează:

— De ce n-a venit Steven?

— Rănit rău, master. Nu poate mrage.

Alerta își face mendrele prin căpățâna mea. Un început de îngrijorare tinde să se insinueze în sufleteț. Îi trag un șut psi, o alung în puștii și-mi continuu informarea:

— Accident?

— Împuşcat în şold, prin fereastră. Tot eu transportat din Otawa.

Inamicii sunt cam grăbiţi, constat eu. Şi slabi din punct de vedere profesional. N-au avut răbdarea să se închidă capcana, să ne cunoască pe toţi. Buuun! Un punct în favoarea noastră, dacă exceptăm că primul agent reactivat e rănit.

— Cum s-a întâmplat?

— Eu şi master Steven stăm la televizor şi beam bare. Duşmanii atacat din întuneric, prin geam.

— Aha! Când?

— Trei zile în urmă, master Varain.

Exact când i-am transmis parola de activare, calculez eu. *Somebody* supraveghează convorbirile din România său aveau agentul sub lupă? O întrebare la care tre' să răspund rapid. Cine pică la examenele din nobila meserie pică definitiv şi pentru totdeauna.

— Am stârnit viesparul, constată Corday. Chem un vânător yankeu cunoscător al afacerii?

— CIA?

— Retras. Un desperado şi-un vântură-lume.

— Sună tentant. Cheamă I! Direct în Thunder Bay!

Indianul deschide celularul şi apelează partenerul.

Urmează un schimb de replici scum\în argoul spailor merigani, cu care nu merită să vă poluez bruma de engleză însuşita deja. Indianul închide şi ne anunţă mulţumit:

— *»

— James Cagni va intra în Thunder Bay, mâine dimineată.

— Macaronar?

— Posibil. Beţiv, sigur. Minte ascuţită ca briciul, sigur. OK?

— Să vedem marfa, Johny.

Am depășit periferia Montrealului, cu bot către Thunder Bay. Din mers, lansez apelul telefonic de trezire al celui de-al doilea agent, Mițea Rugoz. Un simplu apel telefonic și o parolă neutră: *Poimăine, verișoara Suzi se mărită. Contăm pe prezența ta.* La recepționarea parolei, „adormitu” se trezește din viața de huzur. Își amintește că are o misiune și începe să-și lustruiască alămurile, conform ordinului primit înainte de adormire. Ac, pe cinstite, noi nu prea folosim alămuri. Mai mult oțel și exploziv. Uneori, când vrem să părem aristocrați, servim și otrăvuri nedepistabile. Nu-i așa că suntem băieți răi? Vă dau dreptate. Ultimii băieți buni din meserie zac prin cimitire sau își admiră oasele uscate prin deserturi. În breasla spailor și contraspailor, e mai bine să fii băiat rău. Nu mă credeți? Treaba dumneavoastră da’, într-o zi, îmi veți da dreptate. Asta, în varianta că veți mai putea să vă exprimați opiniile...

— Avem filaj, mă anunță inuitul, vesel de parcă dușmanii ar fi niște sponsori generoși.

Arunc o pasă în urmă și studiez situația. Două mașini de teren, *full* cu *killeri*, se țin nervoase de coada noastră. Nu știți de ce-s nervoase? Ați condus vreo mașină în spatele unui mocăit care mergea cu șaizeci-șaptezeci la oră? Ați? Și nu v-a venit să-l strângeți de gât? Nici să-l faceți poster pe un slAlp de telegraf/Vedeți cA am tiwplltlolu Alu (lin Npnte nu o problemă de conștiință. Prohicmil cum va creție în Intensitate, cu cât ne târâm mai încet către Tlntiuler liny. *Sli-rspionu** Petre Varain nu poate călători în *tărălnumfaa* în! strigă conștiințele lor inflamate. *E o capcană dar ca/v e n/a?* Fără să vrem, le-am creat o problemă. Să mai zică cineva că nu ne iubesc Cei de sus! M-aș încumeta să afirm că ne iubesc și cei de jos, dar îmi veți cere probe și încă nu sunt pregătit să le prezint.

— Arme, șoptește lipoveanul nostalgic. N-avem arme.

— După perna din spate, îl informează inuitul.

— Tot de la bunică-tu?

— De la master Steven. Short guns.

— Prăștii! Face lipoveanul disprețuitor dar se apucă de desfăcut canapeaua din spate.

Extrage patru arale retezate și câteva cutii cu cartușe, începe să-și îndoape pușcociul cu cartușe, mormăind nemulțumit. Indianu ia arma și o încarcă tăcut. *Dacă nu ai ochi negri, săruți și albaștri*, e filosofia sa. În termeni de specialitate, *orice armă e mai bună decât nimic*. Iese din muțenie numai pentru a ne informa:

— Când pătrundem în pădure, ne vor ataca.

— Dacă vrem noi, Johny, îi amintesc eu condiția. Aici e Canada.

— Îhî. Și frigul a rărit vegetația.

— Nu ne vom juca de-a indienii.

— S-ar putea să ne jucăm, Varain. Câți ai numărat /

— Vreo zece. Un singur paranormal.

— Echilibru relativ. Nu le-au spus cine suntem.

— Unu dintre ei știe, Johny boy.

— Doar nu... începe el și se oprește.

A înțeles combinația. Șoptește:

— L - ai făcut-o, Varain!

— Doar nu era să arăm Canada, după bârlogul marelui coiot?

— Îmi place! Jucat strâns, pe mâna dușmanului.

— Ce boscorodiți voi acolo? Întreabă lipoveanul, total necunoscător al planului pus deja în aplicare.

— Empatie, îi șoptesc eu, râzând în sinea mea.

— Precis că nu se bea, mârâie el.

— O, no, lipa! Te apropii cu simpatie de inamic, să-i înțelegi cele mai profunde emoții...

— Și-apoi să-l strângi de gât, concluzionează el, Da' nu-i mai simplu să-l mântuiești de la bun început?

În câteva cuvinte, îl lămuresc cum am întins plasa lanupra caracudei revizioniste. Fața lui bălană se

luminează de plăcer:

— Dacă-ți spun că ești deștept, ți-o iei în cap și-mi tai ră! U de plăceri...

— Eu? Exclus! Ai văzut ce fin am lucrat în avion.

— Gargară, piciule. Ți-ai spus că canadianca poate fi fkilOMită cumva.

— Numai de tine, lipa. La ce poate fi utilă o agentă atât tiu mare?

— La multe, piciule, șoptește el visător. Astea de pe Ultima sută n-au de ce să se mai prefacă...

— Lina intră în depășire, ne atenționează eschimosul. Instinctiv, întind mâna după o armă. O încarc mași

Mlli clici spiritul s-a concentrat pe mișcările dușmanilor.

— Nu trageți! Ordon eu cu voce scăzută. Cel de lângă trebuie capturat viu.

— Dacă trag ei? Se împotrivește lipoveanul.

Nu li MM tiu A lumittă fi inftvul tic Mul de intens.

C (Mcvtt wuimir de nil Mmn", Mitfimt inamicilor/hAinAle H* lAttgA noi, în n A (i Mtă fi duptuv după o curbă. Nic i mAuir n-au miineni o priviic irtlir noi. Tnefl mai speră să în i; i prin surprindere V. peiiinîi lor. Nu Ime să le-o dărâmăm. /V această) planeti), fiecare vietate arc dtrpt la siicranță. Optimiștii se nasc cu stocuri mai dolofane din acest prețios drog. Nici pesimiștii nu-s lipsiți total de el. Încă nu știu din ce categorie fac parte pizmașii, da' le acord drept să mai spere un timp. Vedeți ce umanist poate fi un spai?

Inuitul cu nume de viking continuă să conducă cu viteza unui ardelean tradițional. Indianul și-a pus arma pe genunchi și admiră împrejurimile. Simte atmosfera de acasă. Bălaiul s-a relaxat. Începe una din faimoasele sale cântece din Est. De data aceasta, pe ritm de romanță. Probabil, inspirat de frunzele ruginii care abia mai acoperă, ici și colo, copacii golași.

Îți mai aduci aminte, doamnă? N-aveai pe tine nicio haină, Spunea-i minciuni cu-atâta nepăsare, De îngheța și apa din căldare.

Iar eu, puștan și fraier cât încape, Zăream luceferi adormiți în pleoape, Pe sâni purtai Coroana Boreală, Vezuviu* clocotea sub blana ta de smoală...

(Sivii de un/ut i A HAI - niii **n** loM vieodată puștan fraier, în inițieile ilo dmiuv SA vlll i II InM, IniA, Odăfl, demult, 1 Am! /Aieil liiu loil în tu llll linei ltă» în IV ÎMI locuit *lorever*.

După ce-a încasat o leapșă urâtă, de la o famă galică. Bănuiți deja că tipa nu purta nici luceferi, nici Coroană Boreală? Ați ghicit. Viața ei se învârtea în jur vezuviului pomenit de lipa. Cum, din păcate, se învârt viețile prea multor dame din vremea noastră.

Ca un mare comandant pătruns de importanța acțiunii, îi întrerup momentul *blue*:

— Bălaiule, noi n-am venit să ne tânguim pe umerii arțarilor canadieni.

— Ce zici? Iese el din transa melancolico-blegoasă, în care fi împinseseră amintirile unor scatoalce sentimentale.

— Noi am venit la vânătoare de revizioniști.

— Și ce-ar trebui să fac?

— Conform obiceiului indian, să dezgropi securea de luptă. Și să cânti un cântec războinic. Unu9 fioros, să înghețe sângele în dușmani.

— Eu nu cânt așa ceva, da9 poate Corday *red skin*...

— Nu-i greu, fată palidă, fi asigură Johnny Corday. Începi lent, expunându-ți faptele de vitejie anterioară. Apoi, le explici pizmașilor cât de crunt o să-i altoiești. Ritm tre' să crească în intensitate, înțelegeți?

— Adică, să le spun că eu sunt Ursu cel fioros, născut pe un grind din Țara Soarelui Blând...?

— E un început, acceptă Corday.

— Apoi, să-i anunț că, pe la cinci ani, i-am dat borș pe

nas 1' - Vasea Simionov, că mi-a șterpelit un briceag? Aia a fost prima mea faptă eroică.

— Mai bine o treci sub tăcere. Povestește-le de inamicii răciți, ridicând din ce în ce mai puternic tonul!

— Până le înșirui pomeinic, pizmașii mă căpăcesc și mă pun în frigare, argumentează lipoveanul.

— Tu trebuie să-i descurajezi, față palidă. Începi cu un strigăt de luptă. Heiiiaaheie!

Țipătul indianului e mai lung. Și mai pătrunzător decât presupuneți. Inuit s-a făcut și mai mic, cu nasu* în volan. Lipoveanul e însă satisfăcut. A prins mișcarea de intimidare a potrivnicilor. Se întinde mulțumit și începe să cugete. Trece în revistă faptele-i de vitejie, să aleagă exemple cât mai sugestive. Și mai înfricoșătoare. Din când în când, se ajută cu câte un gât de inspirație, de la nen-su Smirnoff. A nu se confunda cu transnistrean cu nume asemănător. Smirnoff vodcangi a fost un băiat de viață, înțeleghător până la lacrimi al consumatorilor de tărie.

Bălaiul fornăie, se scutură un pic, apoi imită destul de bine strigătul de luptă sX indienilor: - Heeeiiiaaheiii! Eu sunt lipa indianu\La dușmani le iau gâtlan, Rup carabe și țurloaie, Jupoi scalpuri, dau la e... e.

Consum meserdiști pe pâine, Voi hali câțiva și mâine. Am umplut trei țintirime cu dușmani din verzărime.

Azi, am dezgropat securea, Niciun gând să tai pădurea, Voi crăpa pizmașe teste la Hercule din poveste...

— Nu pui suficientă emfază în declarații, îl critică Corday. Indienii adevărați te vor considera un țângău care vrea să se dea mare.

— Crezi?

— *Of coarse, pale face.*

— Da' eu nu gândeam să dezgrop securea pentru indieni.

— Pieile verzi sunt la fel de pretențioase ca pieile roșii, I ratele meu alb. Vor să audă o provocare de calitate.

— OK! indios. Le voi satisface plăcerea. Da' am nevoie de ceva timp, să decantez inspirația.

Indianul cugetă câteva clipe, apoi îi propune:

— Lipa, mai bine rămâi cum ești. Spontan.

— Decât un indian de mâna a doua, mai bine un lipovean original! Se luminează amic meu de plăcere.

Pe bune, ideea de a-l transforma *în red skin warrior* nu se întâlnea cu talentele native ale lipoveamilui nici la infiniuf imaginat de-un simbolist.

O NOAPTE SÂNGEROASĂ

Noaptea de toamnă târne se grăbește ca o mândră către aman **t** favorit Vine spre noi din ce în ce mai repede. Decid că-i timpul să ne întremăm și să ne dezmoțim nițel. Ca atare, ordon inuitului să oprească la o prăvălie cu ceva ronțăibil și adevărat. *Pricepe* că nu vreau un restaurant de lux, niciun *fast food* cu hrană sintetică. Își dă ochii peste cap, să gândească intens. La viteza cu care ne tânum, nu-i niciun pericol de accident

— Foca mâncați? Ne ispitește **d**, mulțumit că a găsit hrană adevărată.

— Categorical, nu! Se împotrivește lipoveanul. Foca e prietena omului.

— Înseamnă că nu păpați nici câinr se dezumflă nuiitul

Tăcerea noastră e un răspuns edificator. I-am creat o suspiciune. Niște tipi care nu bagă la jgheab foci și câini sunt dubioși, nu? Mai înaintăm câțiva kilometri, cu noaptea în față, fără să scoatem vreun cuvânt Hendrik, ceva mai destins, semn că a luat o decizie care speră să ne mulțumească-Noi, schimbându-ne pe tăcute țoalele festive cu haine de teren. O operație dificilă, pe care o înțeleg numa cei care au fost surprinși de polismani făcând dragoste în autoturism. Nu știți de ce ne-am pus la blugi, pulovere și scurte de vânătoare? Imaginativă cum i-ar sta unei starlete de tranziție, înțolită în câteva sute de salarii

medii, coborând dintr-un Trabant jerpelit! Ar produce un șoc de oroare, nu? Noi nu vrem să șocăm în bloc și pe oricine. Păstrăm șocurile pentru clienții noștri.

Sfâââr! Așa cânta cauciucuriledroagei, pentru a se lăuda că frânează. Coborâm și studiem împrejurimile. O cârciumă cu parter de piatră și etaj din lemn brut imită cabanele vânătoarești. În față, câteva camionete nu tocmai tinere. Probabil, ale unor fermieri din împrejurimi. Toate par în regulă, așa că pătrundem în stabiliment. E un soi de han rustic, bag scama. Pe la mese, mai multe pauze decât consumatori. Ne înfigem în una și inuitul dă strigare după chelner. Așteptăm câteva minute, apoi Hendrik repetă operația. În fine, o tipă grasuță și cam latifundiară iese din bucătărie și se leagănă către noi. Un zâmbet bun se lățește pe figura ei hibridă:

— Ce servesc domnii?

— Friptură de porc, cartofi franțuzești și cafea! comandă lipoveanul, să nu i-o luăm înainte.

— Și-un vin? Sugerează gogoșica.

— Da' să fie whisky, acceptă lipoveanul. O sticlă din cel mai bun!

Zâmbetul bjn se transformă într-unul de plăcere. Tipa ia viteză către bar, să ne livreze apă. Se foc. Indianul, așezat strategic, lângă geam, ne anunță laconic:

— Ne-au depășit și ceilalți.

— Poate n-au văzut hârb nostru, presupune lipoveanul.

— Au oprit și l-au filmat.

— Înseamnă c-o să apărem la o emisiune de spaiumor, se consolează Bălaiul.

— Sau la enigme ne elucidate, sugerează Corday. Cine ciracu a mai văzut spai moderni în mașini de epocă?

Schimbul de replici s-a făcut în română. Camarazii mei protejează sentimentele inuitului.

Ospătărița rotundă ne plantează o sticlă de Johny

Plimbăreț și patru pahare pe masă, apoi se rostogolește către bucătărie. Lipoveanul umple paharele, îl ridică pe-al lui și șoptește gânditor:

— Ne-au găsit cam repede.

Replica indianului îl prinde cu trăscaul în gură:

— Varain le-a spus cum să ne găsească.

Bălaiul se înroșește, se îneacă, înghite tăria, din spirit de economie, apoi mugește în limba română:

— Piciule, cine-s eu?!

— Cel mai sigur amic din breaslă, îl asigur eu liniștit.

Da' cam pripit din fire.

Pune paharul jos și mă măsoară curios, de parcă nu m-ar ști de câteva decenii. Pe figura sa, citesc frământare internă. Se străduie să ghicească mișcarea și nu reușește. Indianul îl îmboldește:

— Dacă-ntr-o casă nu știi unde se ascund șobolanii, pui niște cașcaval.

— Aha! îi cade lui fisa. Da' eu sunt un cașcaval cam greu digerabil.

— Destul de atractiv, însă, îl încurajez eu. Unde mai pui că vom verifica și o ipoteză științifică?

— Aud?

— Auzi. Un savant merigan a demonstrat, aproape convingător, că Univers are forma unui șvaițer uriaș. Noi vom verifica ipoteza.

— Și eu voi prezenta concluziile în fața naivilor merigani, sare el, mulțumit că i-au înflorit neuronii.

— Te vor declara doctor în științe, îl gâdila indianul. Așa cum i-au declarat și pe alții plecați cu zmeul.

— Începe să-mi placă. Să-nfulecăm rapid și să ne dăm de-a dura!

— Să-nfulecăm puțin! îi amintesc eu regulă.

Nu știți regula? Înainte de luptă, mănânci puțin, hrană cât mai uscată. Poți s-o stropești cu spirtoș, da' nici cu-n pic de apă. Astfel, te miști ușor și, dacă prinzi un

glonț cu stomac, nu explodezi ca o sârmă. Acum, ați îbțeles de ce vă înfometează guvii noștri? Sunt profund îngrijorați de sănătatea domniilor voastre. Sau, poate, mă înșel eu și ei sunt mai îngrijorați de soarta averilor proprii? Răspuns vă aparține, da' nu știu ce-o să faceți cu el. Așa cum vă aparține și țara cu care nu știți ce să faceți.

Constrânși der-gula amintită, ciugulim dinfriptane și cartofi, cam cafeaua nu schimbă prea mult starea de spirit Cei care ați trecut prin America și Canada știți de ce. E o zeamă chioară, din care poți bea și-un butoi, fără să-ți fâlfâie pitpalac. Oricum, păcălim stomacurile, să nu facă grevă în momente neprielnice.

Oarecum mulțumiți, plătim și ne cărăbănim afară. Desigur, Bălaiul, strângător foarte, a lifat și borțoasa cu pl leală, pe post de damă de companie, să nu se simtă singur. Llu mă opresc lângă autoturism și lansez o pasă lungă, în căutarea pizmașilor. Rezultat? Nici urmă de ei.

— Pe cai! Ordon eu și pătrund în rablă, lângă șofer.

Inuitul îi dă benzină și cheie, da' hârb' protestează că e pus la muncă, Hendrik îi șoptește ceva în limba lui doamna mă-sa. Probabil, ceva duios, că fierătania se lasă convinsă și pune bot pe șosea. Pădurile golașe Jftoep săifdămbe pe lângă noi, ca niște stafii cu brațele ridicate către Cerul întunecat. Mi-aprind o țigară și încep să scrutez spațiul și timpul. O operațiune pe care o puteți aplica și domniile voastre, dacă posedăți interes și voință de oțel. Îngerășul veghetor, hiperconștiința proprie, scrutează terenul către Thunder Bay și-mi povestește ce vede. Nu-s toate bune și frumoase, ca într-o poveste de Ispirescu. Aș reclama această nedreptate dar n-am cui. În jur nostru, numai pădurea canadiană, tăcută ca o soție care vrea să te nevrozeze pentru c-ai întârziat la o bere cu amicii. Pe lângă noi, trec tartorii șoselelor, cu camioane grele, lansate ca niște bolizi. Nici ei nu-s interesați de problemele spailor români.

Bălaiul a sărutat cu tragere de inimă bărdaca, pe gurița lunecoasă. Inspirația sa, scăpată din frâul grijilor produse de misiune, se dezlănțuie pătimaș. Eroul său preferat, Neluțu ot Oltenița, e prezentat, însăvin niște culori cam sumbre. Lipoveanu a mirosit a elsoă Gsudetamțiată s-a adunat să ciufulească penele bătrânbr-oucuvelei; Poate chiar și cu gânduri mai nașpa. Ați ghicit că lipovean ar rămâne un veșnic neconsolat, dacă și-ar pierde favorita? Asta se vede din ton litanie cu care cântă solilocvi l'Nelu Falita:

În Cucuveaua Ofis, în liniștea deplină, Doar Nelu șopotește; Românii sunt de vină! De când, pe val de soartă, ajuns-am president, M-am strofocat zadarnic să-i bag în faliment.

Da' neam ista zdravăn m-a obosit cumplit, la mâine sau* poimâine, o să mă văd falit. Nici nu-nțeleg căderea, căci eu am fost pe tron și l - am avut alături pe Bombo-Faraon.

Nimic nu mi se leagă și multe se-mbârligă, Simt miros de revoltă în astă mămăligă, Plebei și-arată colții la augusta-mi persoană. O fi vreo sforărie de-a l'Mircică Geoană?

Ori, poate, ițicarii s-au supărat pe mine, Că n-am marșat la șmen cu basme din vechime? Nici Buș nu mă iubește, mi-a spus de la obraz Că-l deranjează tribu* consumator de praz.

Ar strânge toți oltenii, să-i bage-n rezervații, Da9 n-are atâta zaibăr și nici atâtea rații De came cu fasole, ca să hrănească prinșii. Victoria e-n ceruri și noi suntem învinșii.

O, moi tavarîș Nicu, cumplită moștenire Mi-ai aruncat aA clarcăi cu câtă nesimțire Mă mârâie căfbii xie m-am hrănit cu oase, Cu fabrici și uzine, cu vile și cu case!

Vecimi Putinică pândește ca un șoim, Amic tău, Brucanu, îmi spun că-s un goim Cam corigent la pilde de bună comportare. Ce-ar fi să chemi la tine această arătare?

Degeaba-mi bat eu gura, Tovarășu-i departe Sau încă-mi poartă pică, că l-am trimis la moarte. Cam mulți visează tron. Tudoru și Funaru Mi-au pus de-ngropăciune, au și tocmit dricar.

Cyborg și-a dres cipu și cântă penelește, Băsescu, ca o fiară, din umbră mă pândește.

Iar Țapu Emilică ieșit-a din cotet

Și face vocalize ca un ieduț isteț.

Amicii mei de taină, din gașca l’Atila, îmi bagă sulă-n coaste, de mă cuprinde sila

Că am ajuns prostește în astă alianță, în care pute-a hartă și nu a toleranță...

— Nici nouă nu ne miroase mai bine, îi întrerup eu delirul epic.

— Ce-i, piciule? Se scutură lipoveanul și pune mâna pe *cutgun*.

— Oprește, Hendrik! Stinge luminile!

Inuitul șovăie o clipă, apoi execută ordinul. Mă întorc spre. Amicii și le explic, în limba română:

— Îngerăși faitâfâbșk ceva.

— *Shoot! RnMki & akfhte Mlmiv Pd*

— Încă nu-s clar. Trebuie să cobor.

Deschid portiera și mă strecor în pădurea adormită. Pe șosea, continuă să treacă bolizi de transport greu. Mă afund mai adânc, prind un arbore în brațe și închid ochii. Săgeata spiritului meu a plecat către înalturile Cerului. Alunecă lin, prin aerul înghețat al începutului de iarnă. Văd clar, în interiorul creierului, imaginea șoselei ce duce către Thunder Bay. O urmăresc vreo cincisprezece – douăzeci de kilometri. Niciunul din cele două automobile cu inamici nu e în trafic. Cel mai sigur prieten, hiperconștiința proprie, nu m-a înșelat niciodată, însă. Dacă a tras clopoțelul de alarmă, înseamnă că cineva a pus gând rău modestei mele persoane. În situația dată, n-TiâPr-Wd-cu gând bun, ca în pildele lui Hristos.

Înțelegeți că n-am de gând să înșfac o cruce în spinare și o coroană de spini pe frunte? OK! Eu sunt spai modern și știu exact cum trebuie tratați inamicii. Dinte pentru dinte e puțin. N-am timp să mă recalific dințar. O moarte pentru un dinte mi se pare mai potrivit și moartea dușmanilor care mi-au sărăcit și mi-au umilit neamul.

Cu aceste gânduri în minte, încep să cutreier Cerul nopții. Nu să culeg Luna sau vreo stea, s-o ofer unei dame mofturoase. Să identific și să localizez inamicii nevăzuți dar prezenți. Îngeraș veghetor își face conștiincios datoria. Mă duce *straight* la ei. Abia uni reprim un fluierat de uimire. Strig încetisor

— Intrați cu toții în pădure!

Comanda se execută cu icneli. Toți trei împing epavă cu pretenții dențașjip-j-opierșa mea.

— Aici! îi chen-pp-lț-g! loc pe covorul de frunze moarte. Lanternă, Bălaiule!

Scot blocnotes și un pix, să le desenez dispozitivul de luptă inamic. C-o singură culoare, să nu încapă dubii. Nu știți despre ce-i vorba? Trupeții de pretutindeni folosesc, de regulă, culoarea roșie pentru amici și cea albastră, pentru inamici. Niște psihologi deștepți au descoperit că, în stare de profundă emoție, blegomanii vor considera inamic orice persoană ori simbol de culoare albastră. Astfel, se poate produce un măcel fratricid de toată urâtenia. Yankeeii care au Verificat pe teren ipoteza au fost șocați de fenomen. A drac' pielea pe ei că n-au informat și alte trupe! De-acu\veți ști să nu folosiți, pentru marcarea inamicului, nicio culoare din drapelul* național sau din petlițele vreunei forțe? Atmate proprii. Desigur, sfat e bun pentru trupeți, ceea ce nu vă doresc să ajungeți, că Irak și Afghanistan nu-s locuri de promenadă. Poate fi util însă și persoanelor mintoase, din orice domeniu de activitate. Vedeți domniile voastre cum.

— Aici, înfig eu pix în schiță, drumul se bifurcă. Către

stânga, Thunder Bay. Către dreapta, o exploatare minieră.

— S-au ascuns în găuri, intuiește lipoveanul.

— Nexam. Doi polițiști pe motociclete așteaptă să întindă bariera pe care scrie *Drum în reparație*.

— Pe noi vor să ne „repare”...

— Vezi ce săritori sunt? Zâmbește indianul rău. O să refuzi un gest atât de generos?

— Nici gând, *red sârin*. Mă prăpădesc după daruri, cadouri și sponsorizări.

— *Shut up!* U comand eu. Tu și Hendrik, veniți cu mașina! Cădeți în plasa înțijasă, 4\$ revizionști.

— Limpede și strălii-itpjr! Japrrptazel, Apoi, adaugă: ca luminița din ochii unei japițe care ți-a mirosit cont'gras din bancă.

Inuitul a devenit mai mult chinuit. Îi simt psihocâmpu\Pulsează zdravăn, ca să nu spun că tremură de-adevăratelea. O damă nasoală, Frica, i-a făcut o vizită inopinată. Îi trântesc un snop de sugestii pozitive în scăfârlie, de-l fac beton. În această stare, îl predau lipoveanului:

— Bălaiule, contez pe voi.

— Pen' că nu ai pe altcineva, îmi replică el. Și noi, vorba politrucilor, vom face totul pentru a întâmpina cu noi și mărețe succese...

— Gata de salt! Anunț eu.

Indianul se lipește de mine pe tăcute. Închid ochii și, fulgerător, imaginea munților natali, strălucind în lumina primei zăpezi, îmi trece prin memorie. Apoi, figura cutezătoare a comandantului se detașează din umbra munților. /, amolxe mă îndeamnă scurt:

— Lovește, Varain! Învinge!

În următoarea clipă, spațiul vâjâie, despicat de forța psihicului meu. Aterizăm lângă niște barăci scheletice, vizibil părăsite. Ne strecurăm în una și studiem dispunerea inamicilor.

— Alea nu-s petarde șoptește Corday, indicându-mi din priviri patru rachete montate pe un camion.

— Îhî, îl aprob eu. Și încă n-au început sărbătorile.

Îmi fac socoteala că lipoveanul și eschimosul au nevoie de cel puțin zece minute pentru a atinge bariera situată în stânga noastră. Suficient timp să pipăi inamicii și să le citesc intențiile. Încep să murmur invocația de concentrare a forței psihice din Frăția - Vieții Omenești.

— ZamOM! OM!...

Încă de la primul cuvânt, șuvoaiile de energie vitală ale fraților răspândiți pe întreaga planetă încep să-mi invadeze ființa. Astfel, îmi multiplic forțele psihoinformative de mii de ori. *Bombele sunt net inferioare oamenilor încărcăți cu endrgie vitală superioară.*

Îmi extind ușor psihocâmpul energetic și trimit o săgeată în cercetare. Vreau să mă conving că n-am visat urât. Deși hiperconștiința mi-a spus clar ce ne așteaptă, eu încă mai sper că situația e ceva mai bună. Nu-i. Asta constat eu, când ating limita servanților de lângă lansator. Cele patru rachete nu poartă nicio inscripție. Le recunosc însă fără greș. Știu și cine le fabrică. Conținuta lor e de natură să-ți facă păr măciucă. Desigur, dacă porți păr și n-ai treicp-nccărare multilateral dezvoltată. Bombițele alea conțin gaze de luptă.

Poate și îmbunătățite cu ceva microorganisme care produc boli dintre cele mai nașparlii.

W

— Țștia au renunțat la aragaze, îmi informez eu camaradul.

Indianul și-a orânduit frumos cartușele în fața sa, pe un petec de pământ curățat cu grijă. Le numără și mă informează laconic:

— Iar noi avem numai treizeci de lovituri. Câți sunt ei cu adevărat, Varaine?

— Mulți, Johny, recunosc eu ce-am văzut anterior,

prin hiperconștiință. Împrăștiați strategic, prin clădirile minei.

— Au învățat din scârmănelile trecute. Ce propui?

— Vânătoare liberă, indios. Să părem mai mulți.

Nu-mi răspunde dar începe să-și adune cartușele. Le distribuie judicios, psin buzunarele canadienei și-mi șoptește:

— Să nu te lași ucis, firățioarei

— Nici tu, Corday! Succes!

Pornește târâș, către clădirile întunecate în care se oprește drumul de acces în mină. Eu stau în cumpănă. Încă n-am decis cum să scap de pacostea aia, fără a pune în pericol viețile lipoveanului și inuitului. Vi se pare o treabă ușoară? Vă asigur că nu e. Gazele de luptă nu sunt deloc drăgălașe. Cele mai puternice te liniștesc de la prima inhalatie. Vedeți ce pot făta mințile unor tipi mânjiți cu oleacă de știință, da' repetenți la morală? Spuneți că-s lup moralist? Da', recunosc fapt că nu intenționez să le livrez pizmașilor spiciuri despre iubirea aproapelui „ci niște lovituri mortale. *Vă amintesc însă că inamicii respectivi agresează națiunea română de mulți ani, prin cele mai perfide mijloace.* Dacă intenționați să plecați capetele în fața unor indivizi care vă bagă mâna în buzunare și prostii în creiere, *it is your business. An your funeral, too. Națiunile supuse nu evoluează, ci se târăsc. Dacă nu vă place târâș, tre' să luptați, amicii mei.*

Urechea stângă prinde păcănituri de la motor rablei. (Va dreptă, surprinde o frântură de conversație dintre pizmașii ascunși în baraca alăturată. Vorbesc în limba engleză și se bucură foarte că ne vor trimite în iad. Stabili menta ista, iad sau hades, e invocat prea des să existe eu adevărat. Ca atare, rețin doar informația că dușmanii sunt siguri c-or să ne termine și mă întreb pe ce se bazează.

Protestele bătrânului motor au scăzut în intensitate. „Politiștii” au instalat bariera și-mi lămuresc amicii să facă

ocol, pe vechiul drum. Se apropie momentu' X, Y sau Z. Am pus mai multe necunoscute, să aveți de unde alege. Eu am început să îngân ruga Fecioarei de Foc:

Dă, Doamne-al nostru, Viscolul de Foc, Să ardă-o noapte relele din Lume și-n zori, să plouă, Doamne, cu noroc, Izvorul Vieții să țâșnească-n spume!

Învie, Doamne, Trăsnetul de Foc, în neamul cetluit de stânca sură! Dezleagă-l de blestemul timp și loc, Să ardă vrajbe, să sfărâme ură!

Deschid ochii lent, ca la o înviere. Servanții și-au pus măștile de gaze. Se pregătesc să spulbere micul comandou de români. Înseamnă că n-au descoperit lipsa mea și-a indianului. Noi suntem cei vizați, în primul rând. Varain și Silent Death figurează în topul celor mai vâdate persoane. Cu premii barosane, menite să trezească lăcomia în vânătoria de oameni.

Îndrept, încet, încet, palmele, pe direcția camionului. Spaima dușmanilor, neiertătorul foc, pornește direct din ele. Uil șuvoi de foc cuprinde camionul și învăluie rachetele. Îi simt dogoarea, de la vreo patru sute de metri cât mă despart deifțâită. Temperatura organismului meu rămâne fost neschimbată. Pizmașii ar da miliarde să afle taina focului vim Savanții lor l-au declarat imposibil. Supraviețuitorii unor confruntări similare i-au contrazis. Au văzut cu ochii lor fet cui izvorând din palmele unui român. Și paranormalii lor i-au văzut psihocâmpul învăluit înfoc.

Pământul se cutremura de explozii. Inamicii au ceput să tragă pe direcția din care ar trebui să venim noi. Fi &! moș din partea lor! își deconspiră pozițiile și facsuficiețt să gălăgie. Avantaj pentru Silent Death. Probabil, deja îi curăță, unul câte uimi, să nu sesizeze că inamicul a pătruns între ei. Talent'de ctwățitor al indianului depășește cel mai breaz terminator din imaginația hollywoodiană.

Am oprit șuvoiul de foc și-am făcut un salt către

stânga. Inspirat în următoarele secunde, tirul de arme automate și lansatoare se concentrează pe baraca din care am executat prima lovitură. Le-a căzut și 16 r fisa, da' cam târziu. Nu sunteți de acord că, pentru morți, cam toate sunt firzii? Pipăi aerul, cu pase scurte, în căutarea lipoveanului îl găsesc, alături de inuit, într-o groapă din dreapta șoselei de acces în mină, în loc de strigăt de luptă învățat de la indian, suduie de mama focului. Mai potrivit ar fi cuvânta piz... e, căci „invocațiile” fac trimitere la proximele origini ale inamicilor. Nu trage, însă. S-a făcut băiat deștept, că mare era încă de la doamna mă-sa. Nu-și decorrspiră poziția, să nu ajungă țintă, încă un salt prin spațiu și cad în spatele lor, șoptind: - Varain. Nu trageți!

— Ce-a fost asta. Piciirie2 r - r

— Bonibonele chimice.

— Înseamnă că-s mai mulți decât am văzut în mașină.

— Vreo sută, lipa, r?

— O sută nurs chiar mulți, apreciază el cam îndoit
Knmba i-ar lichida numa cu-n arc și săgeți...

— Dar revizionistii nu-s figuranți de Hollywood, îți e impietez eu. Mergem!

Îl înșfac pe inuit de după ceafă iar lipoveanul se prinde de mijlocul meu. Strâng din dinți și fac saltul pe direcția craterului produs de explozia camionului. Nu-mi fac probleme pentru rămășițele gazelor de luptă. Focul curăță tot și nu prea lasă urme. De aia îl și iubesc atât de mult

Aterizăm în groapa adâncă de vreo doi metri și peva. Inuitul, aproape mort de spaimă. D lămuresc scurt:

— Noi zburăm prin aer. Câni ca zeii voștri.

— Yees, master, clănțane Hendrik.

Îi mai trag un snop de sugestii pozitive în devlă și-l invit să pună mâna pe armă. Lipoveanul mă susține:

— Micuțule, fii bărbat! Dintre toate muhaielele misii ce, tremurătorii îmi plac cel mai puțin.

— Yeees, master!

— Suntem măreți, piciule, rânjește lipoveanul. Mașteri.

— Suntem înconjurați, îi replic eu simplu. Și indianul e printre ei.

— Numa9 aici nu ne caută, ghicește el schema.

— Îhî. Câteodată e bine să iei loc morților.

Ne cățărăm pe buza gropii și studiem situația. Mai multe guri de foc ne informează că indianul a semănat panică printre pizmași. Trag la plesneală. La mai puțin de douăzeci de pași de noi, trei inamici înțoliți în uniforme pătate stau lungiți lângă o mitralieră pe crăcană. Luminați binișor de madam Luna, o damă cu obiceiuri nocturne, pe care o cunoașteți și domniile voastre, pe jumătate. Cealaltă jumătate o veți cunoaște peste vreo trei ani: Ocazie cu care toate poveștile religioase se vor dărâma din temelii și cu mare zgomot.⁴ V-ați amintit că, pe partea invizibilă a Lunii, așteaptă comandourile de asalt ale alcoro-veganilor? Pe ei îi veți vedea ceva mai curând.

— Câte un singur glonț! Ordon eu. La comanda mea! Unu, doi, trei! Foc!

Am ochit cu grijă, la cap, tip'* care ținea degetul pe trăgaciul mitralierei. Un singur glonț și s-a lăsat de sportu9 asta. Canonada din jurul meu mă vestește că lipoveanul și inuitul stau prost cu matematica.

— Salt! Ordon eu și mă arunc spre lăcașul de mitralieră.

Împing stârvul deoparte, mă întind pe pământ și prind mitralieră. Aud găfâielile camarazilor mei ajunși în lăcaș dar nu mă întorc. Iau în cătare gurile de foc din dreapta minei și le servesc câteva rafale lungi. Rotesc mitraliera și încep să curăț latură, stângă. După câteva secunde de zăpăceală, pizmașii își revin. Un fâsâit amenințător sfâșie aerul de deasupra noastră.

— Salt către stânga! Ordon eu în engleză și mă

uşchesc cu mitralieră în braţe.

Mă opresc la adăpostul arborilor şi fluier încetişor, îmi răspunde lipoveanul. După câteva secunde, un ţipăt de cucueva mă anunţă că indianul e bine mersi. Cine a spus că bătrâna cucueva din Cotroceni n-are contracandidat?

Situaţia e cam înghesuită. Dacă sunteţi bărbaţi şi-aţi fost prinşi în pătuc unei darnicele, în timp ce soţ suna la

Mţffi, înţelegeţi sigur ce sentimente trăim. Pentru fame n-aş pune mâna în foc, deoarece, de regulă, au câte o minciună pregătită pentru astfel de ocazii periculoase.

Indianul soseşte târâş, cu două pistoale mitralieră şi-ţi Carabină agăţate de un umăr. Băiat strângător, nu? Oricum, Ibitii proprietari nu ne pot reclama. În viaţa mea de spai, n-am ffil Alnit niciun mort reclamagiu.

— Paramilitari, mă informează indianul laconic. Bine Instruiţi.

— Înseamnă că ne apropiem de bârlog marelui HCfirbos.

— Nu-i aici, Varain.

— Desigur. Avem nevoie de-o limbă bine informată şi do-o maşină bună.

— Cadillac de lângă barăci a rămas fără stăpâni, sugerează el.

— Şi limba?

— Boşii-s înăuntr minei. Capturăm maşina întâi. Ne ttnigurăm retragerea.

Arunc o privire asupra teatrului de luptă. Inamicii au incctat focul. Mătură terenul cu nişte reflectoare puternice, în l'Autarea noastră. Într-adevăr, Cadillac-ul aşteaptă cumînţel, la Vreo sută de metri de noi. Supravieţuitorii primei confruntări A-iiu strâns către gura minei. Îi simt, ascunşi pe după blocurile de beton dar niciunul nu-şi arată meclă. Dispozitivul lor, în Bemicer, cu faţa către noi, îmi trezeşte o idee:

— Prin pădure, şoptesc eu către camarazi. Le cădem

în spate.

— *Right!* aprobă Corday și se ridică, pornind în Cercetare.

Ne ridicăm și-l urmăm, în șir indian. Mi-a spus Corday că ne vom juca de-a pieile roșii dar nu l-am crezut. Indianul are premoniții destul de curățele.

Iuțim pasul, apoi trecem la alergare ușoară. Avem de ocolit vreun kilometru și jumătate. În jur, liniște deplină. Încă o probă că nu ne batem cu niște pufarini adunați de pe străzile orașelor. Dușmanii au trimis trupe bine pregătite pentru lupta de comando. Aprob din toată inima această inițiativă. Nu pentru că-s masochist sau pentru că mă prăpădesc de plăcerea luptei prin păduri. Mișcarea inamicilor îmi dovedește că agentul nostru, Gali; a fost crezut pe deplin. V-ați prins că eu i-am anunțat pe inamici, prin agentul infiltrat între ei, de plecarea noastră către Canada? Era cea mai sigură metodă să-i aducem la contact. Dacă se ascundeau, ar fi trebuit stH căutam, luni în șir, pe coclaurile canadiene!

— Aici! Decide Corday și se lasă pe pământ, să-și recapete răsuflarea liniștită.

Ne întindem alături și studiem inamicii. Le zărim umbrele, la vreo sută de metri, cu spa & Bfe către noi. Zărim însă și santinelele lor, la mai puțin de cincizeci de metri, cu fețele citare noi. Înseamnă că știu exact cu cine se vor con-Jrică vormuri greu. Pentru o clipă, sunt tentat să sun gotțna de/retragere. Ne putem căra în Thunder Bay, să icma fi două variantă de capturare a căpeteniilor revizioniste. Câțiva neuroni deștepți se revoltă la acest gând. Îmi amintesc niște proverbele tip *Ce-i în mânănu-i minciună*.

— Șopârlanii ăștia ascund ceva important; calculează Bălaiul șoptit

— Ori au întins o capcană măiastră, pe care se zbat s-o facă credibilă, îi replică rațiunea mea.

— Presiunea scade cu fiecare dușman ucis, îmi amintește Corday. Năvălim?

Are dreptate indianul. *Revizionistii sunt în scădere, ilronrcce nu mai reușesc să inflameze tinerele generații cu u în ologii sălbatice. Fiecare pierdere din rândul lor e resimțită sever.* Spiritul războinic mă îndeamnă insistent să contribui imediat la rărirea lor. Dama aia inteligentă, Rațiunea, mă ningă să mai cuget puțin dar sângele a început să-mi fiarbă. Aprob:

— Santinelele, indios!

Nu-mi răspunde dar începe să se târască către prima santinelă. Nici regele urecheașilor nu l-ar putea auzi. O umbră se ridică brusc. Urmează un gălgâit ca de porumbel strangulat și santinela coboară către pământ, împreună cu umbră.

— Ce faci, piciule? Mă trezește lipoveanul din reverie.

Mă scutur și mă concentrez pe fruntea următoarei santinele. Un fulger scurt și invizibil o plesnește între coarne, lini mut privirea pe următoarea caraulă. Încă un fulger. De ilata asta, urmat de «un răpăit de armă automată. Amărât a contractat involuntar degetul de pe trăgaci.

Liniștea nopții pleacă la plimbare. O canonadă îndrăcită îi ia locul. Inamicii din fata minei s-au întors către

Noi și trag des. Pisează terenul la milimetru, fără a le păsa de soarta propriilor santinele. La război, ca la război, da' să vedeți ce nasol poate fi în timp de pace aparentă! Lipoveanul și inuitul răspund cu armamentul automat cules de Corday.

Decid că-i timpul să-mi procur limba în stare să ciripească despre locul în care s-au ascuns căpeteniile revizioniste. Fac un salt scurt, până lângă parapetul de deasupra intrării în mină. Sub mine, la vreo patru metri,

pizmașii trag de mama focului. S-au prins și ei că situația e cotoibilă. Din spate, se apropie lipoveanul; trăgând serii scurte. Indianul s-a topit către dreapta. Nicio veste despre Hendrik dar asta nu e o pagubă. Eschimos n-are sânge făcăleț. Prin asta vreau să spun că nu-i făcut pentru luptă.

— Vreo douăzeci și ceva de morți numărați de mine, mă informează lipoveanul de cum mă atinge.

— Cei vii sunt mai mulți decât ne convine, îi amintesc eu.

— De ce pl... mă-sii nu intervine poliția canadiană?

— Pentru că pizmașii au plantat doi polițiști de-a-Hor pe autostradă, îi amintesc eu. Nimeni nu v-a veni să vadă cum ne jucăm”.

— Cred c-ar fi căzu9 să ne roim.

— Prea târziu, îi răspund eu, arătându-i șirurile de luptători care țâșnesc din gura minei, împrăștiindu-se în pădure.

— Indianul?

I-l arăt din priviri. Corday s-a infiltrat în dispozitivul inamic. A lichidat un dușman din dreapta intrării în mină și i-a luat locul, după un vâgonet.

— Aia o să vină prin spate, începe el și se oprește.

— Și e bine să nu ne găsească aici, îi finalizez eu gândul.

Îmi înțelege planul și pleacă târâș către vagonetul după care s-a pitit Corday. Eu lovesc cu „gloanțe” psi inamicii din dispozitivul de apărare apropiat, de la dreapta către stânga. Mă asigur că niciunul nu-mi va dibui camarazii ascunși printre ei. Pizmașii nu par să sesizeze că unii luptători de-ai lor cad că leșinați. Asta nu-mi place deloc. Mie, ca oricărui alt om rațional, îmi plac situațiile clare. Am vagă bănuială că suntem trași în piept, cu mare risipă de sânge și viața. Efortul depus pentru ani Mlărea agenților inamici nu-mi lasă timp de cugetare. Presimt o capcană dar nu pot să-mi clarific informațiile. Prea mulți

morți și prea mult sânge vărsat, insistă îngerul meu veghetor să mă alerteze. Ceva nu merge cum trebuie.

T

Un țipăt disperat, din spatele meu, sparge liniștea nopții. Urmează câteva rafale scurte.

— De armă automată. Instinctiv, fac saltul către Corday și lipovean. Dacă nu m-am înșelat, Hendrik a încasat-o de la cei veniți să ne ia prin învăluire.

Varain, mai ai o rundă!

Aterizez lângă amicii mei, în umbra vagonetului. Încă țin în mână arma retezată.

— Vin din spate, îi informez eu.

— Și-s nesănătos de mulți, mormăie Bălaiul. Iar mi-a dat plasă madam Fortuna.

— Au scos caracuda la înaintare, constată Corday. Să-i ucidem ca pe muște.

— Și să ne istovim, îi prind eu ideea.

— Da' noi suntem vânători de rechini, prinde lipoveanul ideea din zbor.

— Și vrem scalpurile căpeteniilor, îl aprobă indianul.

Ne-am înțeles perfect. Dacă e să decolăm către madam Eternitate, s-o facem conform pretențiilor noastre. Adică, ducând de gât câțiva din cei mai periculoși șefi ai rețelei revizioniste maghiare. Privirea mi se îndreaptă instinctiv către intrarea în mină. De acolo sunt conduși. Acolo e „limba” la care jinduiesc. Poate și vreun șef mai mare. O linie ferată subțire coboară lin către gura întunecată. Îngerașul veghetor îmi întoarce privirile către vagonet. E pe o linie secundară dar l-am putea împinge în mină. Credeți că-s zălud? loc, bre! În *cele mai cumplite înțeleștări, cel mai sigur loc e în preajma șefilor inamici. Dacă ai capturat căpetenia, ai o monedă de schimb.* Ori, cel puțin, trimiți în lumea dreptilor un tip periculos.

Indianul mi-a prins ideea, în mod telepatic și-o

aprobă:

— E mai puțin periculos decât într-un scrânciob american. Coboiam!

Îmi concentrez psihocampul, la ras pielii, să nu pătrundă prin el nici racheta Apache.

— Poftiți în vagoane! Imit eu un naș ceferist

Indianul face un salt de panteră și se întinde cu arma îndreptată pe direcția inamicilor. Bălaiul se cațără greoi, ca un elefant iar eu încep să împing. Înaintez câțiva metri, cu scrâșnete de fierătănii vechi. Câteva urlete sălbatice, apoi o ploaie de gloanțe, în spatele meu. Vagonetul a prins viteză însă. Îi mai dau în brânci, apoi mă arunc în el. Mitraliera indianului latră veselă. Pușcociul Bălaiului o acompaniază, cu pocnituri ritmate. Prea mult sânge pentru o operațiune de a p ionaj-diversiune, gândesc eu. Mă las pe fundul vagonetului, să-mi trag suflarea. Și să-mi refac provizia de psihocnergie consumată la respingerea gloanțelor inamice.

Vagonetul se autoacelerează, crescând viteză din ce în ce mai rapid. Nenea care a inventat accelerația gravitațională de pe această planetă a fost un băiat deștept. Ce ne făceam noi, dacă ar fi trebuit să împingem vagonetul, cu gloanțele pizmașilor în cefe? Din viteză, amicii mei mai mierlesc câțiva pizmași, aflați în marș, către suprafață. Prea multe jigodii se ascund prin găurile Pământului, cuget eu, la amintirea unor confruntări asemănătoare.

— Frâna, Varaine! strigă indianul în română.

Întind mâna automat și trag frâna. În față, se zărește lumină. Din ce în ce. Mai multă. Vagonetul începe să-și reducă viteza. Cei doi camarazi au schimbat direcția de tragere. S-au lipit unul de altul, în față și trag în becurile atârwnate de tavan. Nici urmă de inamic, descopăr eu și încep să bănuiesc că am intrat într-un bisnis care cam miroase a cacao. Dacă vreun zărghit vă spune că produs ăsta,

cacao, aduce noroc, să nu-l credeți! De câte ori l-am mirosit, a ieșit cu oase rupte și alte nasulii.

Alarmă! strigă îngeraș meu veghetor. Instinctiv, trag frâna până la capăt și opresc vagonetul. Un scrâșnet, apoi tăcere. Una a dracului. Rece și amenințătoare. Ascultăm, numai urechi, da9 niciun indiciu cât de mic nu se arată la orizont. Iar îngeraș meu trage clopoțel ca un apucat. A depistat un pericol pe care conștiința încă nu-l percepe.

Un uruit pfelung îmi spune direct și cinic c-am sfeclit-o. Simt cum se prăbușește pământul de sub noi. Cel Puternic uni suspendă conștiința simplă, de om muritor. Câmpul psihoenergetic mi se expandează automat. Îmi prind camarazii într-o îmbrățișare strânsă, să-i ocrotesc în psihocâmpul meu. Cădem cu viteză și mare zgomot. Bucăți de rocă se prăvălesc peste noi. Începem să ne rotim, cu tot cu vagonetul de care ne-am agățat. Fierătania se răstoarnă și noi ne vărsăm ca niște jucării. Tot prinși strâns ca trei frați gemeni. Aterizăm într-un întuneric deplin și pietrele curg peste noi. Mă forțez să le țin la limita psihocâmpului și reușesc un timp. Eu, însă, n-am fost proiectat să țin în spate un munte. Simt cum, lent și inexorabil, greutatea mă apasă, să mă transforme în plăcintă. Indianul trage un *Fuck the heil!* Și se desprinde de mine. Lipoveanul deschide gura să spună ceva dar lipsa de aer îl sufocă. Mă scapă din strânsoare și lunecă în spatele meu, către o gură de aerisire.

— Salt, Varain! Îmi comandă Cei Puternic.

Foitele conștiente din mine s-au concentrat în psihocâmp, în afara organismului din came și oase. Îmi văd trupul zbatându-se să se smulgă de sub pietre. Apoi, îl văd plutind, ușor, ca dus de-un duh, către o nișa din dreapta-sus. Poate scap, e ultimul gând. Apoi, un întuneric dens și greu se lasă peste mine.

* * *

Ați căzut vreodată de la vreo cincizeci de metri, cu o

grămadă de cataroaie în cap? Nu? Foarte frumos din partea domniilor voastre! Eu am căzut și mă simt nasol, ceea ce nu vă doresc și dumneavoastră. Pe limbă, îmi vin diverse „strigăte de luptă”, da’ nici un nu se materializează. De ce? În primul rând, deoarece am gura plină cu pământ, pietriș, cărbune și alte produse ale scumpei noastre planete. Un mistic animist ar spune c-am început să mă înfrupt din sân maicei Glie. Mămicuța mea, o femeie de ispravă, nu conține atâtea ingrediente neplăcute la gust. Nici nu produce gaze de luptă, pe care le percep deja cu olfactiv și cu pielea. Dacă ați făcut armată, ați aflat cât de urâcioase sunt substanțele astea. Și ați avut de-a face mima* cu surogate. Cele adevărate sunt de zeci de ori mai scârboase. Nu vă sfătuiesc să păpați așa ceva nici dacă vi le recomandă nea Nelu, salvator națiunii române. Încă n-arti aflat din ghearele cui a salvât-o. Poate vă puneți dumneavoastră neuronii la treabă să livrați un răspuns deștept.

Frigum-a cuprins de la picioare în sus, semn că pizmașii au folosit niște neuroparâlitice de toată frumusețea. Vedeți cât de relativă e noțiunea, de frumusețe? Careva din tuișca ce folosește substanțe „comice” de luptă a greșit compoziția magliavaisului pompat în mină. A scăpat ceva gaz *i* ilariant, fapt ce explică stareț mea de spirit îmi vine să tot râd, deși situația e mai *blue* decât aia din cap unui englez care n-a putut să-l salute pe Buș c-un cocktail Molotov.

Ați descoperit că inamicii ne-au atras, cu destulă măiestrie, într-o mină părăsită, să ne facă fel? Ați?! Și ce mare scofală? Dacă-mi spuneți treaba asta înainte de a mă avânta să le iau scalpurile, altă oră situația. Spuneți că, în definitiv, eu sunt profesionism⁹ și trebuia să casc benoacicle? Aveți dreptate dar nu de benoacle e vorba, Doamna Rațiune m-a tras de mânecă, să nu pun bot la combinația inamicilor. Eu, *bad boy*, n-am ascultat-o.

Înțelegeți că exemplul meu, cât se poate de nașpariiu, trebuie să vă fie pildă de înțelepciune? OK! *De-ac încolo, veți asculta de Rațiune, în ciuda patimilor răscolite de instincte.*

Cerebeni îmi funcționează relativ bine, dovadă că?

*

Nici produsele „comice” de luptă nu-s cine știe ce grozăvie, îmi fac curaj singur, că nu-i nimeni prin preajmă să execute această operație. *Cât ești viu și gândești, everything îs aii righL* Chiar așa sper să fie – toate în regulă. *Credința și Speranța din oameni nu se predau niciodată.* Ați observat acest fenomen?

Conform regulamentului de luptă informativă, încep să-mi verific starea organismului, să descopăr pe ce pot conta. Gând bun, un amic pe care vi-l doresc mereu în preajmă, îmi amintește că dușmanii nu vot coborî după noi nici dacă am fi confecționați din aur. Se tem de gazele perfide cu care au invadat mina. De aici încolo* gândurile de spai neconvențional se leagă logic, pragmatic și realist. Scuipe amestec de prundiș din gură și strig cât pot de tare:

— Heeeiia heiii!

Ascult câteva clipe, da' nimeni nu-mi răspunde. Mi-am amintit exact cum m-am despărțit de camarazii mei. Părerea de rău mă încearcă dar eu o gonesc din neuronii proprii și personali. Nu le folosește, înțelegeți? Nici dacă-s morți, nici dacă-s vii. *Regretele consumă inutil energie psi, fapt penftru care vă recomand să le înfrângeți cu tot ce vă vine la îndemână.* Continui inventar organismului cu mâinile. Mă dor și-s grele dar le pot mișca. Fac proba funcționalității, aruncând chetroaiele de pe mine. Apoi, mă sprijin cu ele în perete și mă ridic pe fund. Ochii mei capabili să vadă prin întuneric redescoperă situația neplăcută în care am ajuns. Nu ipun disperată, să nu semăn panică în rând celor mai slabi de constituție.

În sus, vreo șaptezeci de metri, până la o luminiță

slabă, nu neapărat prietenoasă. Presupun că-s niște lumânări pe care pizmașii le-au aprins în cinstea decolării noastre către tărîm păstorit de madam Eternitatea din urmă. Eternitatea din față e Viața, da' bănuiesc fapt că știți acest mizilic. Bucuria dușmanilor îmi invadează organism cu adrenalină. Mă înfurii cumplit, mai întîi pe mine. Îmi trag niște palme morale zdravene de tot. Așa cum procedați și domniile voastre, după ce picați de fraieri sau pierdeți câte o oportunitate. Sfingele, îmbogățit cu diverse enzime produse de enervare, începe să circule vesel prin vene. Numai pînă la brâu, însă. Picioarele mi-au rămas reci. Undeva, pe un traiect nervos, s-a interpus o gâlmă.

Scociorăsc prin buzunarele scurtei și găsesc ce căuțim: niște energizante oferite de alcoro-vegani. Nu știu precis ce conțin, da' scoală și mort de pe năsalie. Ronțai două pastile și le înghit forțat, că n-am nimic lichid prin preajmă.

Sângele își întetește ritmu\Cântă vesel prin organism, ca Bălaiul în cele mai euforice clipe. Căldura și energia mă cuprind deodată, transformându-mă în armă umană. Închid ochii și întind palmele în față, ca niște radare. Din ele, pleacă mii de săgeți psi, îki toate direcțiile

Încep de sus, să verific ce ne mai poate cădea în cap. Mulți pizmași, cu măști de gaze pe față, așezați în jurul unor lanterne. Ca niște vuituri hoitari în așteptarea prăzii. În stînga intrării, câteva butoaie inscripționate cu cap de mort și alte chestii fioroase, din arsenalul trupelor „comice”. De unde au procurat pizmașii gaze de luptă? Mă întrebați domniile voastre. Cât de naivi sunteți, amicii mei! Pe această planetă, cine are bani poate cumpăra orice mijloc de distrugere. Viață, sănătate, credință, dormitate și minte, nu. Mijloace de kilărit, câte vrea. Nu mă credeți? Puneți mîna pe vreo mie de euro și mergeți într-un talcioc! Dați sfoară printre ceainizi, ruși, ucraineni sau basarabeni

că vreți o armă! Pe ce punem pariu că veți găsi oricând un ofertant? Și vă mirați că în America, unde armele se vând mai ușor decât cosmeticele, tipii au pus mâna pe substanșe & letale?! Fotografiez pizmașii, pentru lă L) ieli ulterioare. Bănuiți că-i voi căuta prin toată Canada sa de un iji mi-a plăcut gluma lor? Ați ghicit.

TMU - mi-l sondaj, către adâncurile minei» e ceva mai priet Gpofcă. Întâlnesc psihocâmpul indianului. Cam anemic, e drept, al dumneavoastră n-ar arăta mai bine, dacă v-ar cădeanște chetroaie în cârcă. Lipoveanul nu se simte și aceasta îmi produce un fior cam rece în ceafă. Ar fi păcat ca Bălăiul să iasă din scenă într-o mină canadiană. Faptele sale de-o viață îl recomandă pentru un sfârșit mai glorios. Și cu ceva măi fastuos, după sfârșit. Adică, vreo două duzini de pupeze îndoliate, cu năsucurile în batistute, barem oftând după suficțchi lui. Poate chiar nu după sufletel, da' nu se face să vorbesc de cele carnale într-o situație atât de maronie.

Mobilizez gânditorii, și refac fțim evenimentelor, îmi reamintesc exact că lipoveanul a lunecat prin stânga mea» într-o gură de aerisire. „Strigat său de luptă”, în cea mai autentică daco-romana, îmi răsună din nou în urechi. Înseamnă că nu-i cu noi, constat eu și cobor, în zbor planat, către grămada de steril sub care Zace Corday. Nu vă sfătuiesc să încercați un plopjon similar, căci riscați să vă frângeți oasele. Mai târziu; după ce veți descoperi cum se anihilează accelerația gravitațională, poate...

Picioarele mi s-au înfipjt sigure, ui solul tare. Boon! Înseamnă cânervișorii de fie tfaiectu* lor s-au trezit la viață, îmi scot *semta* și mă apuc de treabă: Mut cu atenție cataroicu cataroi, să *im* Jac zgomot. Dușmanii tre' să capete certitudinea că am dat colț* ddbnitivl Astfel, vor slăbi vigilența, oferindu-ne câteva momente ele respiro.

După câteva minute, un bot de cizma se arată printre roci. Îndepărtez pământul din jur și strecor o palmă (PB

lângă ea, către (florul indianului. E cald! Mă bucur eu. Indienii se nasc cu zece vieți în ei și nu le scot la licitație atât de ușor, însuflețit de primul succes, întetesc ritmul și-l dezgrop integral. *Red skin, Jrst class!* Deși e leșinat, nu urlă de durere. A încremenit cu dinții strânși, să nici nu geamă. Asta educație de luptător; amicii mei!

Ai avut baftă, Johnny, îi șoptesc eu, în gândi. De ce? În timpul căderii, capul i-a nimerit între vagonet și o stâncă, scăpând nevătămat. Cugetătoni intact îmi dă speranțe mari. Organele interne și bazele pot fi drese de meșterii în domenii. Cum aih furat oleacă din științelor, mă apuc de consult. Pulsul cam slab dar încă bun. Răsuflarea precipitată și o ușoară spumă sângerie în colțul gurii îmi povestesc de niște coaste rupte și de-un plămân perforat. Curăț terenul în jurul său, fără a-l mișca. După aceasta, îi prind mâna dreaptă în palmele mele și încep să-l hrănesc din energia mea vitală. *Așa cum trebuie să faceți și dumneavoastră, dacă vreo persoană apropiată ajunge într-o situație critică. Creatorii ne-au înzestrat cu această capacitate extraordinară de a ne susține reciproc, cu energia vie din noi.*

Organismul indianului reacționează imediat. Cunoaște lecția, că l-am mai servit și în alte ocazii. Începe să sugă din energia mea, ca un flămând. După câteva minute, simt că mă încearcă slăbiciunea, așa că-i eliberez palma. N-a clipit, nu s-a mișcat dar pulsul a crescut către normal. *It is OK!* îl buzunăresc și găsesc exact ce căutam: un bidonaș cu licoare. Trag câteva gâturi, să-mi curăț interior și constat că situația nu-i chiar așa de-a dracului cum părea. Scot două pilule energizante, i le bag în gură și adaug câțiva stropi de alcool. Contez pe faptul că se vor dizolva și se vor scurge pe tubul digestiv. Atât, deocamdată.

Îl părăsesc pe indian în grija lui Manitu. Încep explorarea puțului de mină în care ne-a împins pripeala și

lipsa de prevedere. Ați înțeles că nu tre' să vă lăsați dominați de aceste două tipe pătimase? În regulă! Către stânga, recunosc galeria prin care ar fi trebuit să coborâm normal. Duce la suprafață, da' nu folosește la nimic. Gașperii nu vor părăsi mâna înainte de a ne recupera stârvurile, să le prezinte angajatorilor. Probabil, așteaptă să mai scadă efect gazelor. După aia, vor coborî cumva, să ne recupereze cadavrele. „Cadavr „numit Varain nu e de acord cu această operație, așa că cercetează înainte.»

Din spate, simt un curent destul de puternic. Privirea mea lunecă de-a lung pereților și descoperă gura de aeraj. Nici la asta nu vă pricepeți, bibicilor! Exclam eu triumfător. O să vă pupe mămicile voastre reci! Ați înțeles miracolul supraviețuirii noastre? Netotii ăia n-au luat în calcul posibilitatea spargerii coșului de aeraj. Pe acolo, s-a evaporat majoritatea gazului care trebuia să ne kilărească. Tot pe acolo, a căzut lipoveanul, constat eu și mă aplec să studiez situația. Ocazie cu care dau nas în nas cu-n tip fioros, negru ca un african și duhnind ca o sugativă de calibru. A țuicomicină, bineînțeles.

— Șșșt, lipa! îi ordon eu în limba română și-l prind rapid de gură, căci tocmai o deschidea.

Îmi înfig mufa în clăpânga lui dreaptă și-l informez scurt:

Pizmașii așteaptă să se evapore gazu\Apoi, vor coborî.

Îi eliberez ocarina, sigur că nu va scoate niște triluri nepotrivite cu situația. Bălaiul coboară vocea și mă întreabă șoptit:

— Îi așteptăm și-i mierlim?

— Pe tăcute, confirm eu. Ia pumnalul lui Corday!

— S-a dus?

Citesc durerea ascunsă în două simple vorbe. Nu-i bună pentru lupta care se profilează. Îl mint, fără remușcări, ca un jurnalist prin presa politică:

— Scapă. După ce curățim locul.

Îl prind de mână și-l conduc, prin întuneric, până la indian. Un vag geamăt iese printre buzele acestuia. Bălaiul îl pipăie pe nevăzute, ca orbii, dincreștet către tâlpi.

T

— Nici urmă de rană sângerândă, se bucură el.

Nu-kcontrazic. Nici nu-i amintesc faptul că leziunile interne sunt mai periculoase ca rănilor externe. Îi mențin moralul de luptător, înțelegeți? Chiar i-l dezvolt un pic, înmânându-i bidonașul indianului.

Îi cotonogim! Declară el și-și înfige boticul în biberon.

Ușor de spus. Mai greu de făcut. Nu imposibil, însă. Cine crede în imposibil face umbră pământului degeaba. Mă concentrez și încep să caut armele indianului. Recuperez pumnalul și i-l strecor Bălaiului. E mai priceput decât mine la retezat beregăți. În continuare, mut vreun kintal de pietre, să recuperez arma retezată. O verific și constat că e burdușită. Cu mitralieră lipoveanului, înseamnă două guri de foc. Prin preajmă, ar trebui să mai existe o armă automată, recuperată de Corday de la pizmași. Nu mai am însă timp s-o caut. O lumină coboară lent către noi.

Dacă ați crezut că vreun furhanghel cu sabie de foc coboară> să salveze feciorii doamnei Europa, v-ați înșelat. Inamicii au lăsat o scară de pisică, până aproape de capetele noastre. Momentan, pe ea coboară trei mogâldețe, cu lanterne prinse de căști. Toți, înțoliți în costume cauciucate și cu măști de gaze pe figură. Îmi înfig botul în urechea lipoveanului și-i explic schema de atac:

— Îi lași să atingă terenul și să-l vadă pe indian. După ce raportează, îi trosnim!

— Făcut, piciule! Șoptește el și se ascunde în spatele vagonetului de la capul lui Corday.

Eu mă retrag câțiva pași, în galerie, să pot plesni pizmașii din spate. Îi admir cum coboară, cu armele gata

de tragere. Băieți cumsecade! îi gratulez eu. Ne aduc arme și muniții. La o comandă dată de unul dintre ei, se desprind toți trei de pe scară și aterizează, spate în spate. Alpiști bine instruiți. Păcat că au ales tabăra perdanților! Inamicii se rotesc rapid, luminând locul. Doamne, mă rog eu, să nu se prindă imediat că l-am dezgropat pe Corday!

Nu se prind, însă numai unul pleacă pe direcția „cadavrului”⁴⁴ identificat. Ceilalți doi s-au așezat spate la spate, cu armele gata de tragere. Cel din fața mea își scoate mască pentru o fracțiune de secundă și strigă ceva către xei de sus. Profit de ocazie și-i trântesc fulgerul direct între felinarele dezgolite. Se chircește, lovind din cădere pe cel din spatele său. Al doilea fulger psi pornește din fruntea mea, către ceafa celui de-al doilea inamic. În aceeași clipă, de lângă vagonet răsună o rafală lungă.

L-a terminat pe lipovean! E primul gând care mă îngheață, pentru o secundă, pe loc. El avea numai pumnalul! În următoarea fracțiune de secundă, sunt lângă Corday. La picioarele sale, inamicul, cu brațele larg desfăcute, ca și cum i-ar cere iertare.

— Voia să tragă în indian, piciule, se scuză lipoveanul pentru hătmălaie.

De sus, mai multe voci întreabă, la concurență, în limba maghiară. Ce bine mi-ar fi prins acum s-o știu, gândesc cu N-are cine le răspunde. Un minut sau mai puțin la dispoziție, calculez eu calm.

— Ia-l pe Corday și treci în gura de aeraj, lipa! Urgent!

Înțelege și trece la treabă. Eu culeg rapid armele dușmanilor morți. Le arunc pe umăr, prinse în curele și mă lipesc de perete. Bălaiul a pătruns deja în gaura din care ieșise și-l trage pe indian. Câteva secunde, încă! Mă rog eu ca pizmașii să nu descopere eșecul. Pe scara de piscică coboară alt snop de inamici, ceva mai mare și cu țevile armelor îndreptate în jos. Ca un ciorchine de banane,

gândesc eu și prind un pistol mitralieră. Verific liniștit încărcătorul, constat că e pun» apoi pun țeava pe grămadă.

Rafala mea îi prinde la vreo douăzeci de metri înălțime. Apăs trăgaciul până ou rămâne niciun glonț în încărcător. Inamicii, surprinși, n-șan apucat să riposteze masiv. Câteva gloanțe anemice zgârie fundul de mină. După ele, cad, ca bolovanii, trupurile lor. Morți sau răniți, ni) contează. Oricum, n vor uide ai lor, în încercarea disperată de a mă atinge măcar. Știți cât de frustrant poate fi un tip de soi meu? Mulți inamici s-au îmbolnăvit de nervi că nu mă ppt atinge măcar. A

După câteva rafale lungi, care termină ce mai rămăsese! inamicii gbimoniști, o voce de bărbat bătrân, ușor hă & fu, îtoi striga. Qi engleză:

— Varain. a te tadracu cu tot neamul tău!

— Dracu-i partener debâstrisco noi! răspund eu, să-l enervez. Ți-a - acut ce marfa i-am livtat?

Un fâsâit și-o explozie vor să fie răspunsul. M-au lipit de perete dar fără alte pagube. Inamicii trag cu rachete și eu nu-s chiar blindat Mă retrag în gura de aeraj și strig:

N-o fac pe grozav. Strig pentru luptătorii lor care nu-mi cunosc potentele. Zvonul despre tip care rezistă la gloanțe și rachete se va răspândi ca aice piesă din folclorul spailor. Și, ulterior, uni va aduce avantaje morale asupra pizmașilor.

— Joci la cacealma, Varain, îmi răspunde bătrânul revizionist.

— Ce-i aia? Fac eu pe niznaiul

— Supralicitezi zadarnic, Varain. Mai ai cel mult o rundă.

— Opinia ta, străine. *Sce you later!*

Odată cu promisiunea de a ne revedea mai târziu, uni dau drumul pe gura de aeraj. Aterizez lângă cei doi camarazi și descopăr prima veste bună pe noaptea în curs:

indianul și-a recăpătat cunoștința. Vorbește încet, cu icneli. Nu mai avem timp de pierdut. Trebuie dus la un spital.

Scot „trusa medicală” din buzunarul interior al scurtei și aleg o injecție. Îl va adormi și-i va furniza suficientă energie, pentru câteva ore. După aceea, cum îi va fi norocul. Și cum îi va rezista organismul.

— Prinde-l în brațe, lipa! Ordon eu.

Îl ridică cu o gingășie pe care nu i-ai bănuia-o și-l lipește de el. Eu îi cuprind pe amândoi cu brațele, strâng din dinți și fac saltul către suprafață. N-am stofă de mâner, nici de șobolan. Vreau să lupt la lumină.

Intențiile mele belicoase nu întâlnesc nimic în cale. Terenul din preajma mea e chel. Până și morții au dispărut, înăuntrul minei se aud explozii înfundate. Pizmașii servesc porții dolofane de substanțe „comice” de luptă unor inamici inexistenți. Frumos din partea lor!

— Cadillac-ul! Șoptește lipoveanul.

Automobilul e pe locul în care l-am zărit prima oară. Îl atingem, în câteva secunde. Constatăm că e închis și fără chei de contact. E rândul meu să-l îmbrățișez pe Corday. Bălaiul e mult mai priceput la autoturisme. Eu îi deschid broasca, cu lin descântec pe care nu-l dezvălui, să nu vă împing în păcat. Lipoveanul se instalează la volan, observând: \.

— Dacă ne zărește vreun polițist, am pus-o de mămăligă.

Îl întind pe Corday pe bancheta din spate, apoi iau loc lângă el:

— Lipa, mămăliga nu-i cea mai nasoală chestie din această viață. Cale-o!

— S-a fe\piciule!

Demarează lent și înaintează până la resturile hârbului cu care am intrat în această aventură. Coboară rapid, recuperează valizele și le aruncă în portbagaj. Știe el de ce. Eu, precaut din fire, port mereu actele și banii

într-o centură pusă direct pe piele. El și indianul le-au uitat în costumele simandicoase, cu care au călătorit în avion. 1

— Pregătește-te să tragi în cei de la barieră, piciule! Mă avertizează Bălaiul și calcă accelerația.

Mă pregătesc dar în zadar. La intersecția cu autostrada, nici urmă de barieră sau polismani. Lipoveanul virează dreapta și apasă accelerația până la fund. Decolăm pur și simplu. Pădurile fug pe lângă noi, speriate de ce văd. Donșoara Lună, mare și galbenă, ne zâmbește complice. Știe ea de ce.

Am găsit fecioara bună

Luminile din Thunder Bay se zăresc la mai puțin de cinci kilometri. Oprim la un popas, să ne curățăm un pic de jeg, să nu batem la ochi prin târg. Lucru destul de ușor de realizat, căci norii au început să se smiorcăie că niște mironosițe prinse-n flagrant delict. Nu contează ce tip de flagrant; tipele din specia asta sunt în stare de cele mai nebănuite delikte. Par exemplu, urlă de scoală cartier, când văd un șoarece, da9 nu se sfiesc să bage șișu-n soț ori să-și ruineze amantul\Aviz fraierilor care încă mai cred că mironosițele posedă suflete

Ne spălam, totușr un grup sanitar pa luțnea. N-am/îs că Lumea e un grup sanitar, cum spun filosofii stoici. Am gândit însă că, în această lumulică faină, mișună prea mulți raliați cu ochi. Revizionişti unguri, ce-i mai urât mirositori dintre ei. Dacă nu mă credeți pe cuvânt, puteți propti olfactiv în un O faceți pe riscu propriu. După ce dăm jos rapăn și fumu\ne înțolim ca niște lorzi, cu costumele pariate pe timpul zborului. E suficient să ne giniți întâmplător, că vă și cade fisa că puțin a bani. În această privință, nici nu greșiți. Înainte de plecare, Cremene ne-a înmânat fiecăruia ti Uc un fișic de gologani gros cât un sanviș din vremurile hune. Euro și dolari, să ne ajungă pentru vreo lună.

— *Ready!* Raportează lipoveanul ca un răcan merigan

— Tunde-o! îl îndemn eu și mă arunc în tărăboanfa «imandicoasă, poreclită Cadillac.

R

O tundem de sfârâie asfaltul sub roți. Lipoveanul, cu ochii în panglica șoselei. Eu, cu ochii după un indicator de *hospital*. Am și uitat că trebuia să capturez un ciripitor din rându* revizioniştilor. Viața lui Corday e pe primul loc. După ce ne vom convinge că nu pleacă la Manitu, mai gândim. Nici ziua, nici ora, nu sunt potrivite pentru o întâlnire cu bătrân zeu al pieilor roșii. Pe ploaia asta, bătrân o fi încercat de reumatisme și prost dispus. Ceas arată numai patru și ceva. Adică, un timp la care toți oamenii și zeii cumsecade dorm. Presupun c-ați aflat că Manitu e un zeu cumsecade. Dacă nu știati, mă puteți crede pe mine, pe cuvânt.

Pătrundem în oraș și constatăm că bețivanii sunt cei mai gigea băieți. Singurii care, pe așa vreme, încă se clatină pe străzi, să ne îndrume către o clinică particulară. Ziceți că se clatină din alte motive? E bănuiala domniilor voastre, nu e a mea. A mea e bucuria că am găsit niște vraci capabili să-l smulgă pe Johny Corday din ghearele doamnei Moarte.

Oprim în fața stabilimentului medical, mirosim terenul și-l declarăm *sale*. Lipoveanul își ridică prietenul în brațe și pătrunde în recepție. Damicela de la ghișeu e coafată și machiată ca o starletă pop, da9 ăsta nu e neapărat un semn rău. Îi explicăm fapt că amicul nostru a avut un accident la vânătoare, să justificăm mizeria în care se află.

Tipa știe meserie. Adică, nu întreabă mai mult și se mișcă ca o sfârlează. Direct în sala de consultații. Ne arată patul și se topește după doctori. Noi începem să-l despuim pe Corday, pentru consult. Și pentru a ne asigura că nu posedă obiecte suspecte asupra sa. Curățăm toate urmele dar îi lăsăm pilula de cianură din măseaua

îmbrăcată. Cu durere în suflet, dar i-o lăsăm. Dacă situația se va înrăutăți, Johnny va avea posibilitatea să opteze pentru înfruntarea necazurilor sau cîntre ultimă îmbrățișare. Aia dată de famă brună cu ochii de loc, amanta noastră cea de toate zilele. Din multe puncte de vedere, e o tipă faină, așa că mă întreb de ce aia a calului se lem unii sau unele de ea.

— Ce-avem noi aici? Susură un glas aparent amuzat.

Posesorul, un bătrânel cu barbă albă și ochi albaștri, evadat dintr-o reclamă coca-cola, pare să fie medic.

— Accident de vânătoare, îi răspund eu în engleza americană. L-am scos de sub pietre.

— Demult?

— În urmă cu vreo trei ore.

Bătrânul aruncă o privire la ambalajele noastre luxoase dar nu scapă nicio remarcă. Știu și de ce. Discreția NC plătește în bani grei. Trece pe lângă noi și se apucă de consult. Prin ușă, încep să curgă și alte persoane îmbrăcate în alb, Mrhați și femei. Probabil, stăteau pe undeva la vreo șuetă.

— Frumos, frumos! exclamă bătrânelul, pipăind pieptul lui Corday. Niște leziuni splendide...

Bălăiul nu-i de acord cu aprecierea. Drept care, suieră tă franceză:

— Dacă indianu* moare, vin cu trib lui aici!

Un avertisment foarte serios. Bătrânul renunță la furul fericit și dă ordine de transport în sala de radiografii și yporuții. Pe noi, ne expediază la oficiu, să plătim. Plecăm tMoțiți de fana popistă, Lăsăm mangoții ceruți și primim Hiturări că vor avea *proper care* de amic'* nostru. Noi vrem li ne asigurăm că vor avea, într-adevăr, grijă. Luăm niște ftMulii sub fund, aprindem papiroasele și tragem vârtos din llfil, Nici guv Canadei, reprezentantă doamnei HMO, nu pe Vi nu>; ite din spital înainte de a afla un răspuns sigur.

Profit de pauză impusă de necaz indianului și fac bilanțul faptelor. Un inuit pierdut în pădure. Poate mort. Agentul Steven, rănit. Indianul, în frontiera dintre viață și moarte. Asta, în pagubă. Vreo 30 – 40 de inamici răciți, la câștig. Contactul cu inamicul ascuns s-a întrerupt însă. Vi se pare o glumă? Aflați că nu-i! Când pizmaș te cunoaște iar tu n-ai habar de el, ți se poate ridica siflisu la neuroni, din cauza frustrării. Tre' să ai nervi tari, să joci zâmbind, sub nasu? Lui. Noi posedăm nervi și experiență în lupta; sub clopotul de sticlă, da' tot ne pare rău că n-am capturat un ciripitor.

Afară se crapă de ziuă. Una mohorâtă și ursuză, ca o fată bătrână conștientă de fapt că prinț pe cal alb e o născocire. Deschid celularul și-i bag un apel agentului Munteanu. Răspunde pronto, semn că nici el n-a dormit., 1 Varaiii. Am & juns4 ri-Thutider-Bay.

— Și Hendrik?

— *Lost*. Avem un rănit/;

— Aduceți-l aici!

Îl informez că l-am predat pe mâinile unor tipi interesați să trăiască. Agentul îmi dă adresa și indicații să ajungem la ea. E o vilă atârnată pe deal din partea opusă a orașului, îl asigur că sosim cât mai curând cu putință și închid.

Bălaiul a adormit cu capul în piept. Poseda nervi de *fighter*, nu de găină cârâitoare. După infernul prin care am trecut, el doarme *like a baby*. Mai și zâmbește prin somn, de-ai crede că-i un burghez mulțumit de viața pașnică.

Aprind un nou cui de coșciug și încep să planific următoarele mișcări. Tara-i destul de mare, să te tot miști prin ea. Chestia e să te miști cu folos. Revizionistii au niște avantaje, căci trăiesc de mult timp aici. Noi trebuie să-i văduvim de ele. Și de vieți. Moartea lor înseamnă o greutate în minus pe cocoașa amărâtului neam românesc. Dacă punem gabja pe marele gușter, zmeii de la Buda vor

cânta aria inocenței. O să am grijă s-o cânte la tembelizor, s-o puteți degusta și domniile voastre. Cu voci de soprană, desigur. Nu știți cum se obține o soprană dintr-un bărbat? Întrebați un jugănar!

Țăcănitul de tocuri mă scoate din gândurile belicoase. O doctoriță cu un fișier în mână se oprește în fața noastră. Aruncă o privire pe notițe, apoi mă interpelează cu aerul prințesei ghețarilor:

— Dumneavoastră l-ați adus pe John Corday?

— Noi, aprobă lipoveanul, trezit brusc din somn.

— Fractură de coaste, plămânul stâng perforat...

Tipa recită frumos da' noi n-am venit la spectacol.

Așteptăm răbdători să prezinte decizia. E oleacă mai bună decât moartea:

— Operația s-a finalizat cu bine dar e inconștient.

După amiază, îl puteți vizita. Mergeți și plătiți operația!

Atât. Se întoarce și repetă țăcănit din tocuri, în direcția inversă.

— A scăpat! Oftează lipoveanul. Da' de ce plătim atât de mult?

— Sănătatea costă. Și tăcerea.

Mergem și plătim din nou. După asta, șovăim câteva minute, argumentând pro și contra. N-am vrea să-l lăsăm pe Indian singur dar nici să batem la ochi. Decidem că Manitu 1*O fi trezit și-o să-l aibă în grijă, ca pe un brav piele roșie ce ltc. Ca atare, ieșim, urcăm în limuzină și pornim către Hogeac agentului nostru. Tot prin ploaia urâtă și tristă ca o Windidată care n-a încăput pe lista celor eligibili.

*

* * *

Agentă* nostru și-a încropit o gospodărie frumoasă, plasată strategic, lapoalele unei păduri. Stradă din față se ramifică în mai multe alei asfaltate, care duc la vile asemănătoare.

— Aia e! Indic eu lipovfeimutui casa lui Steven Munteanu.

Camuflat în peizan, observă el și se proptește cu ffidsca în poartă.

Perdeaua de la o fereastră cade lent și poarta se deschide, acționată de un dispozitiv electronic. Înaintăm pe o alee străjuită de pomi fructiferi, intercalați cu tufe de trandafiri Momentan, și unii și alții, cam ugiliți de lipsa veșmântului vegetal și de ploaia rece. Bălaiul oprește machina cu bpt ui scări și mă întreabă;

— Toate în regulă?

— Deocamdată, Ia-ți, totuși, artileria!

De această dată, artileria noastră se reduce la un *cui* EU23 pe care lipoveanul l-a strecurat sub pardesiu. Eu mi-am făcut o provizie sănătoasă de muniție” psi, *just în casfyșper* să nu apară niciun *case*, să fiu nevoit s-o folosesc, urcăm scările. Bălaiul se pregătește să-și înfigă deget în butonul soneriei. Ușa se deschide înainte de a-și materializa gestiil. Surpriza ce se arată privirilor noastre e plăcută. Prima, plăcută, de la atingerea solului canadian.

Ochii de un albaștrii bleumarin m-au blocat, deși nu mă știam slab la acest capitol. Pe undeva, seamănă cu ochii comandantului expediției extraterestre, Zamolxe. Posesoarea lor, o tânără de vreo treizeci de primăveri, brufjtă ca o creolă, cu părul negru, tuns scurt, ne privește nemișcată. Ghicesc faptul că nu corespundem imaginii pe care și-o făcuse despre noi, din povestirile tatălui ei.

— Bună dimineața, Ramona! O salut eu, că lipoveanul rămas cu gălușca în gură. Ai crescut mare.

— M-avăzut și mai mică? își dezlipește ea buzele pentru o interqgâțieânsoțită de mirare.

— Fel primăvara lui 490, dincolo de frontieră.

— Nu-mi amintesc.

— Nici nu aveai cum. Dormeai, în brațele tatălui tău. Noi v-am scos din SUA.

Ochii i se închid la culoare, virând către negru. Se dă în lături, făcându-ne loc să trecem:

— Tata vă așteaptă.

Îl împing pe Bălar să-l scot din încremenire. Dacă eu am putut trece peste șoc, și el poate. Cauză? Ramona seamănă izbitor cu prima mea soție, Carmela. Una din puținele femei pentru care Bălaiul a nutrit un respect vecin cu adorația.

— Dumnezeule! Mormăie el, în timă> ce-șipune pardesiul în cuier;

— Fii liniștit, lipa! Am sesizat asemănarea, în urmă cu mulți ani.

— Orice s-ar zice...

Îl împing înainte, în salonul larg, luminat cu becuri, îi în cauza vremii mohorâte. Agentul nostru, numai în halat și papuci, stă pe un fotoliu, în fața unei măsuțe.

— Varain, ce bine-mi pare! Nu mă pot ridica, băiete.

Mă plec peste el și-l îmbrățișez. Bălaiul îi strânge mâna, căci nu l-a cunoscut anterior.

— Serviți-vă! Ne îndeamnă el.

Ne înfigem în cafele ca nehalitii, că le duceam dorul. (Vi care beți licoare parfumată știți cam ce sentimente vă iik cârcă în lipsa ei.

— Cum te-au lovit, Steven? Încep eu discuția.

— Din spate, în șoldul drept, până la os. La câteva ore după ce am primit parola de acțiune.

— Interceptat, îl lămuresc eu. Și pe noi ne-au întâmpinat foarte agresiv.

— Deloc inteligent din partea lor, zâmbește bătrânul spai. Presupun că ia-ți rărit.

— Masiv, îl asigură lipoveanul și începe să-i descrie încăierarea din care am scăpat.

Ramona a luat loc pe fotoliul din stânga tatălui ei, cu mlunile strânse între genunchi și cu privirea lipită de lipovean. Modul acestuia de a relata evenimentele o

fascinează. Ca pe majoritatea oamenilor, de altfel. Am posibilitatea s-o studiez, liniștită și cuminte. Dacă aș fi mistic, aș spune că e o reîncarnare a Carmelei, creola araucană ce mi-a fost soție devotată, vreo cinci ani. Fulgerul de durere, la amintirea plecării ei din Lumea noastră, nu mă mai încearcă. Nu din cauza amortirii sufletești. Din cauza unei înțelepciuni blânde, liniștite și sigure, câștigate în anii de viață ce s-au scurs după pierderea ei.

Regretele după cei dispăruți nu folosesc nimănui. Nici lor, nici nouă. Consumă inutil energie psihică, de ambele părți. Așa e legea vieții pe această planetă: morții cu morții, viii cu viii. *Cât sunteți vii, bucurați-vă de toate!* Lăsați morții să doarmă în pace, în lumea lor! Lume despre care știm prea puține, să ne facem probleme. Nici nu merită să ni le facem, că nu ne folosește la nimic. În cei patruzeci și ceva de ani de viață zbuciumată, am înțeles acest adevăr. Dacă nu vreți să-mi repetați zbuciumul, preluați sfatul meu! OK?

Ramona simte că o studiez și ridică privirea întrebătoare către mine. Îi răspund simplu:

— Semenii perfect cu fosta mea soție. Sioniștii au ucis-o, în Argentina, în urmă cu vreo opt ani.

— Îmi pare rău, șoptește ea.

— *În* regulă, fetițo! Dacă vei avea o fată, să-i pui numele ei!

— Am un băiat, cu numele tatii, îmi amintește ea că viața nu stă o clipă în loc.

— Soțul știe de... de cele secrete?

— Soțul meu prospectează în nord, pentru o companie minieră. *Mai* mult plecat. N-a simțit nimic.

Spionii trăiesc vieți ciudate. Ramona a început să trăiască conspirativ încă de pe la zece ani, când tatăl ei lucra sub acoperire în SUA. Ați intuit că ornitologii din România nu-i vor da certificat să coticodăcească pentru

NATO? Steven a fost un odios care a furat democrația cuiva. Rămâne de văzut cine reclamă furt mărfii respective, democrația. Nu știu cum gândiți domniile voastre, da' eu nu-mi pot imagina o democrație autentică într-o țară dominată de mafia politicoeconomică. Poate că-s vreun depășit de evenimente? De-aia nu sesizez fior democratic din micii sfârâind la pomana unui baron, nici în zâmbetele largi, ca niște guri de canal, ale politicienilor. Nici în trompetele festiviste și în porcăielile înjositoare, atât de frecvențe în viețile parlagiilor și guvilor noștri.»

— După această acțiune, nu mai apelăm la voi, îi promit eu.

— Domnule Varain, nu e cazul să mă menajați! Încă mai simt românește.

— Deci, știi despre ce e vorba?

— E mâna mea dreaptă, mă asigură Munteanu. Are o companie de publicitate.

— Perfectamente, murmură lipoveanul. Se poate mișca.

— Și se mișcă. Eu, cu firma mea de tranzacții imobiliare, mai greu.

— Unde duc firele organizațiilor revizioniste maghiare? Intru eu în problema care m-a împins în Canada.

— Asta aș vrea să știu și eu, Varain, își recunoaște Steven limitele. Am identificat mai multe cuiburi revizioniste, cu acoperiri diverse. Comunică între ele, pe orizontală. Deasupra lor, însă...

— Poate că-s în SUA?

— Posibil dar nu cred. Canada le oferă mai multă libertate de mișcare. Polițaii yankei sunt cam paranoici.

— Paranoia lor nu a oprit pătrunderea unor revizionști în parlamentul american, observ eu.

— Numai doi, precizează Steven. Și ajutați de sioniști, cu scopul de a-și asigura aliați în conducerea SUA.

Ca și în România.

Are dreptate Munteanu. *Toată tevatura cu minoritățile din România a fost organizată de sioniști.* La adăpostul minorităților, și-au strecurat și ei agenți de influență în Parlament. Îi cam cunoaștem și-i vom întreba de sănătate, mai devreme decât bănuiesc ei. *Dacă maghiarofonii din România ar înțelege că sunt masă de manevră a propriilor jefuitori, udemereul s-ar prăbuși cu mare scandal.* Ceea ce eu sper din tot sufletul. Dumneavoastră?

Ramona a dispărut câteva minute. Se întoarce cu un dosărel subțire pe care mi-l întinde:

— Schema agenturii revizioniste identificate.

Îi mulțumesc și deschid dosarul. Bine lucrat, din ambele părți. Revizionistii au împrumutat stilul fascist de organizare și cotizare. În dreptul fiecărei rezidențe, sunt trecute sumele cu care contribuie fiecătii la „Ungaria Mare”. *Aștia visează pe dos, observ eu. Din prezent către trecut încă mai sfycră că feudalismul ar putea fi îqviat.* Identificarea lor cu acuratețe îmi spune însă ca „*leeping agent*” a lucrat pe cont) r () prin> întreaga perioadă de dormire ar. Așa cum procetiam și noi. Pe cont propriu.

— Felicitări! Spun eu din toată inima, întinzându-i dosarul.

— Încă nu, mă oprește Ramona. Mergeți să vedeți centrala?

Un schimb de priviri cu Bălaiul. Ochii săi mă îndeamnă să vedem ce poznă a pus la cale puștoaica. Ne ridicăm și pornim pe urmele ei. Pătrundem într-o bucătărie spațioasă, utilajă ultramodern

— Pe aici! Ne îndeamnă ea, deschizând ușile cămării.

Peretele din spate, cu rafturi încastrate, etalează o eolecție impresionantă de alimente conservate. Cam cum năsești la fiecare familie americană sau canadiană. Un ușor

Scârțâit și peretele se rotește în jurul unui ax pe care nici cel mai suspicios polițist nu l-ar putea bănuî. Pătrundem într-o cameră oarbă, de vreo opt metri pătrați, luminată de un singur Ixx. De-a lungul pereților, pe console metalice prinse în zid, cunoscută aparatură de interceptat convorbiri.

— Faci și vrăji, mamzel? Întreabă lipoveanul, cu ochii pe sculele în funcțiune.

— Din când în cândrecunoaște Ramona, zâmbind. Dar nu sunt la fel de eficiente că științele.

Mă las să cad pe un scaun, în fața panoului de ascultare și răsfoiesc notițele. Observ că sunt scrise în patru limbi – engleză, franceză, maghiară și română.

— E un efort colosal, apreciez eu. Încă nu-mi vine a crede... v:

— Avem destui oameni buni în rezidența noastră, explică ea pe un ton banal. Facem cu rândul.

— Fără ca soțul să miroasă?! Încă nu-mi revin eu din perplexitate.

— Secretele mari zac îngropate adânc, îmi replică ea pe un ton serios și un pic trist. Dragostea și spionajul nu au nimic în comun.

Remarca ei mă cufundă în amintiri. Toate dureroase. Și toate produse din cauză că suntem spioni ai unei națiuni mici, obiect de dispută între șacalii Lumii. Fata asta frumoasă ca o cadră ascunde o dramă pe care o speram uitată. Pe la vreo doisprezece ani, a asistat neputincioasă, cu gura cusută, la asasinarea mamei sale. Asta s-a întâmplat în SUA, înainte de „89. Apoi, a tot fugit, împreună cu tatăl ei, prin America de Sud, schimbându-și periodic identitățile. În ea s-a adunat ură și dorință de răzbunare. Nu e bine, gândesc eu și încerc s-o îmbinez:

— Acum, se va termina, copilo.

— Domnule Varain, nu știți să mințiți! În această

Lume, noi nu vom termina niciodată.

— După ce capturăm șefii rețelei revizioniste ungare, se va termina! Ridic eu tonul pentru a alunga imaginile din trecut

— Nu ne vor lăsa alții să ne retragem, domnule Varain. Sioniștii, globaliștii, mafioții...

— Am promis, Ramona. Mă voi ține de cuvânt.

— Cum, domnule Varain?

— Voi da ordin de încetare a activității informativoperative în această zonă.

— În ce calitate îl puteți da?

Dreaptă, mândră, ca făcută din oțel. Ochii ei mă sfredelesc, pentru a-mi aminti că Dumnezeu n-a făcut spionii din același aluat cu alți muritori.

— Ca și noi, duminicăvoasftă luptați pentru niște convingeri: Nu aveți acoperireoficială.1 ”.

— Majoritatea națiunilor sunt conduse de indivizi putrezi și amorali fetiți. Cui să cerem aprobare?

— Vedeți?! Până la o Lume curată și bună mai e mult. Și semnele nu-s deloc încurajatoare.

Mașinal, întind mâna să-mi scot pachetul cu țigări, îmi amintesc că l-am lăsat pe masa din sufragerie și mă ridic, îi șoptesc:

— Dacă te rog din inimă, te fetragi din încheștare?

— Dacă n-aș fi semănat cu ea, m-ați fi rugat?

Nu-i răspund. Capul îmi vâjâie și nu de oboseală. Sângele a invadat țesuturile, tinzând să sufoce rațiunea calmă, rece și sigură. Ies din centrală și mă întorc în sufragerie. Aprind o țigară și, fără a ridica capul, îl rog pe lipovean:

— Bălaiule, vezi dacă găsești vreo tărie prin preajmă! Lipoveanul mă privește câteva clipe, apoi îmi mai toarnă o ceașcă de cafea. Ridic privirile surprins. În ochii săi de oțel albastrui s-a instalat o hotărâre inflexibilă:

— La durere și nervi nu se bea, piciule! Deschide

inima și lasă durerea mocnită să se evăpore!

— L-ai supărat?! constată Steven cu uimire

— Era supărat pe el însuși, îi răspunde fiica. Mă dăte să vă pregătesc dormitoarele.

— Nu! O opresc eu. Avem o întâlnire cu un agent american.

— În Thunder Bay?

— James Cagni. Poți afla la ce hotel a tras?

— Pol dar.

— E agentul lui Corday.

— Cel din spital?

— Fost ofițer CIA, Fugar la noi. *Dt & fisure.*

— Se rezolvă, mă - asigură ea și pleacă.

— De ce ai băgat-o în coșmarul ăsta? îi reproșez eu
lui

Steven.

Bătrânul spai își aprinde o țigară, apoi recunoaște:

— Asta întreb și eu, în fiecare zi, Varain. Doamne, de ce ne-ai băgat în coșmarul ăsta? Și nimeni nu-mi răspunde...

— Se va teimfoa, Steven. Extratereștrii au încep infiltrările în populația Pământului.

— Aș vrea să te cred, Varain. Pentru mine, însă, e preț târziu. N-O să apuc o Lumermai bună.

— Dar...

— M-am învățat ca acest gând, Varain, se apără el, cu amândouă mâinile. Nu mi-l destrăma!

— Ramooa avea drept la altfel de viață, îi reproșez

— N-am putut-o opri, Vaiaii. Ca și tine, poaiet adâncurile creierului o imagine de neșters; O apăr cât pot de mult

— Poate c-ar trebui să vă w-i în Europa...

— Mormântul soției inele e dincolo de frontiera americană. La câțiva kilometri de aici. Nu plec, Varain! Nici Ramooa nu pleacă! Din aceeași pșuză...

— Daaa... înțeleg. Atunci, veniți câteva zile în România!

— Asta se va putea. După ce topșnăm cu viperele astea.

— Și așa e bine. Cum stârnim viesparul, să ajungem din nou în contact? W

— Vrei un prizonier din conducștoa lor?

F

— Unul ÎN stare să mă ducă ia marii șefi, Steven. Cineva conduce în mod centralizat acțiunea revizionistă. De aici sau din SUA.

— Mă gândesc până vă întoarceți voi.

— Bine. Ne poți arunca doi filori în cârcă?

— Americanul nu e sigur?

— Cine e perfect sigur, cu excepția noastră?

Munteanu ciigeta câteva clipe, apoi aprobă:

— Îi trimit direct la locul întâlnirii. Casa mea e supravegheată din momentul primului contact. Nu-s canadienii, înțelegi?;

Înțeleg că revizionistii unguri sunt disperați. Acum ori niciodată! E sloganul lor. *Foarte probabil, curând, vor rămâne eu niciodată.* Pentru aceasta, însă, va trebui să rezistăm unui asalt furibund. Din câte am văzut, au mobilizat pe teritoriul Canadei o adevărată armată. Asta nu mai e spionajdiversiune, ci măcel în toată regula.

— Vom avea nevoie și de vreo zece brațe înarmate.

Steven.

— Se face. Îi poți folosi numai noaptea, Varain. Canadienii sunt foarte severi în materie de confruntări armate.

Arunc o privire pe geam. Ziua surtă, de decembrie. Ploaia \$ trecut către lapoviță. Până bei o cafea, se întunecă. Aprob:

— În regulă. Noaptea e amica noastră preferată.

Ramona revine, îmbrăcată ca o lady.

— Plec la serviciu, explică ea ambalajul de gală.

— Și amicul nostru?

R

— A tras la un stabiliment cam deocheat, Grey Stag. Contrabandiști, vânători, pescuitori în ape tulburi... Am trimis doi flori, să-l pipăie.

Ești îngrozitor de inteligentă, o fletează lipoveanul. N-aș vrea a-ți. Ajung dușman.

— Nici nu poți, îi replică ea rece. Ești un semntimental ascuns într-un dur. Am plecat.

Iese, dreaptă, pășind cu siguranță-Degajă o foiță stranie. Privesc prin geam. Șoferul îi d-seșluușa mașinii. Urcă maiestuos, ca o regină. Joacă un rol pe cațel-a exersat îndelung. Româncele vor contribui plin la scoaterea națiunii noastre din mizerie, gândesc eu, privind după mașină. Româncele adevărate. Nu aventurierele învârtite prin politică, de patimi mărunte sau ca agente ale unor puteri străine.

Agentul Munteanu îmi surprinde privirea și. Ține să mă asigure).

— Va supraviețui, Varain.

— Și. va învinge mereu, Steven. >erau.

Cțeya minute după ora unsprezece, lunecăm alene către hotelul în care a tras yankeul. Cu un echipa de flori pe coașa noastră. Șiew* care mă ten-am xacn pierdut contactul cu pizmașii. În căzu9 de față, noțiunea se potrivește cu situația: revizionști ungpri pimuiesc Tom-iii pentru vitalitatea extraordinară și pentru creațiile geniale* înij-ei, discută cu îngrijc-are de aceste calități alevahiltir. Ifeță de noi, adeptă atitudinii de „superiori”, sperând să găsească fraieri caresă-i creadă/invidiam; - /face deloc mai puternici sau mai fericiți. Se otrăvesc u noxele unui sentiment negativ. Și se sufocă de neputința. Succesele lor din România, formale și de scurtă durată, nu trebuie să vă sperie. Nici să vă inducă în eroare. Au profitat de

slăbiciunile unor nătângi ajunși lideri orbește, prin ceața tranziției. *Ceața s-a risipit, însă. Urmează revenirea la normal.* Cui nu-i place viața cinstită poate s-o șteargă din România. Cât mai are timp.

— Puștoaica m-a impresionat, recunoaște lipoveanul, îi cam de vârsta golanilor mei, dar ce caracter!

— O armă perfectă, recunosc eu. Îmi pare rău dar aceasta e situația.

— A fost alegerea ei, piciule.

— N-a fost alegerea ei, lipa! Punctez eu cu asprime în glas. Nici a noastră.

— Nici a lui Dumnezeu, piciule. Să-i căutăm pe cei care au ales!

— Și să-i scuturăm de fumurile de pretendenți divini!

— Right!

Lipoveanul parchează în fața hotelului. La o primă privire, nu arată chiar atât de dubios. Curățel, micuț și pleoștit de lapoviță.

— Acu poți bea o tărie, se arată amte generos. Ți-a trecut amoku!

— Să știi c-o beau. În cinstea ei. Să scape la lumină. Și nă trăiască omenește.

— Asta depinde și de noi, tiu?

— În mare parte, lipa.

Pătrundem în bar, să pipăim terenul. Miroditorii de urme au rămas în mașina lor, la vreo două sute de metri de liotei. Înseamnă că au alții înăuntru. Ori că sunt siguri că îi avem pe unde ne topi. Fauna din crâsmă e aproximativ cum ne-a descris-o Ramona și asta ne încântă. Într-o eventuală cotonogeață, poți conta pe contrabandiști, cartofori și alți aventurieri. Desigur, dacă îi plătești bine.

Ne proptim în barul rtichelat, cerem două rachiuri de secară și studiem distrați adunătura.

— Ąla e Cagni! Descopăr eu și îl arăt din cap lipoveanului.

— Văzut, mă asigură el. Ai parola?
— În creierul indianului. Îl luăm la spital.
— Dacă merge.
— Cine o să-l întrebe? Mă înveselesc eu.
— Îhî. Noroc!
— Pentru sănătatea ei!
— Pentru sănătatea doamnei brune, cu ochi de topaz bleumarin!

Bem tot, dintr-o răsuflare și mai comandăm un rând.
Bălaiul recunoaște: **t**

— N-am crezut că voi nutri vreodată sentimente părintești pentru o femeie. Da' viața mi-a arătat câteva care meritau.

— Înveți și tu, lipa.
— Drac e un fluture pe lângă Ramona, șoptește el gânditor. Încă nu m-am trezit.

Se trezește cu încă un pahar de rachiu. Eu studiez excialistul. James Cagni e un tip negricios, cu față ascuțită și ochi curioși. Nu seamănă cu mulți tipi din CIA pe care i-am cunoscut. Îi lipsește morgă și eticheta de spai pusă direct pe frunte. Să afle toată lumea că au de-a face cu un vajnic agent al celei mai așa și pe dincolo puteri.

— E bun! Decretez eu.

— Și mie-mi pare om de teren, confirmă lipoveanul. Îl Citești?»

— Până la prim scâncet, fi asigur eu.

Am intrat în pâine. Trimit un spai psihoenergetic să citească poveștile din creierul lui Cagni. Între timp, lipoveanul mai comandă două stacane de spirt. Și-a revenit din șoc. Fredonează ușurel, să nu-l audă alți clienți:

Voi, închinători la Lună, Ați cam rupt-o-n fericire, l-am găsit fecioara brună, Să vă zică din psaltire...

Nu mi-o pot imagina pe Ramona citind pizmașilor din psaltire. Mai degrabă, ținându-le un spici cu o mitralieră sau oferindu-le o băutură îmbogățită cu-n strop de cianură.

Zeița aia năzuroasă, Fortuna, și-a amintit de noi. Așa simt eu. Câmpul de forță al României, pe care îl simt ca și cum ar fi alături, mă asigură că *generația tânără crește cum am visat: învingătoare. Putem conta pe ei pentru revanșa asupra celor care ne-au umilit și ne-au jefuit. Sigur!*

Treburile încep să se limpezească

E timpul să-l abordăm pe ixulescu ăla din CIA. Ies eu la înaintare, că lipovean are obicei de a discuta cam violent. Întâi. Îi dă bulion pe nas individului, apoi îi explică teorema l'Bălai. Nu vă sfătuiesc să vă lăsați împinși de curiozitatea științifică atât de mult, încât să aflați cum sună această teoremă. Lipoveanul e un erou contemporan care merită admirat de la o distanță sănătoasă. Desigur, dacă sunteți bărbați. Cu damele, problema se pune în cu tot alți termeni. Mult mai plăcuți.

— Dau un rând? îl interpelez eu pe Cagni, luând loc alături.

Tip îmi cântărește din ochi țoalele de manechin, apoi întreabă alene:

— Ai moștenit un tip cu mălai vârtos?

— Îhî. Vrei o bucățică?

— Cine nu vrea? Care-i treaba?

Comand două whiskyuri seci și-l invit:

— Mergem până la Corday?

Ochii i se strâng insesizabil și mâna dreaptă se crispează să tragă ferătania de sub geacă îmblănită. Iau paharul, îl ciocnesc de-al lui și-i urez:

— Baftă, amigo!

— Baftă! Răspunde el automat și întinde mâna după licoare. Și Corday?

— E fratele meu **n**? Șu. Rănit, Mer-nj lajăjaftai:

Suspiciunea din ochii crește ca Japtele sub foc nesupravegheat de-o gospodină împătimită de telenovele.

— Corday n-are frați. E singur-singurel.

— Și moartea-i singură dar are frați. Noi suntem ăia.
Zâmbește, dezvelind un șir de dinți răriți, îngălbeniți de tutun:

— Un dandy care a văzut filme cu duri, îmi pune el eticheta.

E rândul meu să râd, nu? Îi ard o pasă psi la bibilică, de-l fac grogy. Apoi, cu cel mai senin zâmbet, din arsenal, îl îndemn:

— Fă pași! Unul după altul!

Îi face cam împleticiți. Bălaiul îl prinde la ieșire și-l târâie la Cadilțac. Eu urc la volan, dau o tiflă filorilor din mașina alăturată și demarez în trombă. Deși vremea-i mai pișărcoasă decât ieri, mie mi se pare minunată. Frumos e timp mohorât, constata un filosof bălgar care se apucase de scris romane polițiste. Pentru noi e chiar frumos. Să-l văd pe ochiosul care ne poate urmări prin zloata. Asta!

Conduc cu mare atenție, din instinct și ascult predica „piosului⁴⁴ lipovean:

— Corbule, colț ista nil e recomandat pentru cei din lagma ta. Te poate băga în păcat.

I-a umflat arma și-l ține amical, de ceafă, cu laba înfiptă ca o gheară.

— Cosa nostra, murmură macaronarul yankeu, presupunând că i-a sunat și lui ceas.

— *Wrdngrlimmy boyi* îl anunță Bălaiul că a tras loz perdant. Noi suntem din țara în care funcționa Cobilița Nostra. Da' niște zdrențe l-au ilcis pe năș și-au pornit război între onoratele familii.

— Ce vreți de la mine? Mârâie Corbu, cum l-a poreclit

Bălaiul.

— Deocamda A, să te livrăm lui Johny Corday. După, funcție de cum decide el.

Yankeul răsuflă ușurat, în semn de încredere, lipoveanul îi înapoiază pistolul de lichidator, avertizându-l:

— Vezi să nu te rănești cu drăcia asta!

Cagni își ține bot* *știut*. S-a prins că nu suntem *dandy* decât la țoale. Parchez în fața spitalului, mă asigur că am pierdut filorii pe drum, apoi pătrund în spital, cu Bălaiul și Cagni după mine.

Palmez o bancnotă frumușică și i-o scap recepționistei. Imediat, dă în patima apicul Cirii. Se face miere, că lapte are, din zestrea naturală. Destul, după aprecierea mea. Ne conduce prin culoarele luminate a *giorno*, ciripind veselă. Cine a zis că vorba *tip* (ciubuc) figurează zadarnic în dicționar merigan era pe dinafară, cuget eu. Bambina deschide ușa unei rezerve și ne invită:

— Pofțiți dar să nu-l obosiți!

Bălaiul o asigură că noi obosim în moduri mult mai plăcute. Eu am ajuns deja lângă Corday. E palid ca un mort, cu ochii închiși și răsuflă al drac de periculos. Șuierat și scurt. Un glonț în plămân produce mai multă pagubă decât o tonă de nicotină adunată grijuliu, o viață întreagă. Îmi trag noptiera sub fund, îi prind dreapta în palmele mele și-l strig pe nume:

— Johny, aprinde felinarele, c-am adus mușteriu9! Deschide ochii cu greutate dar privirea sa e limpede.

Conștient, constat eu. Pe lângă tubul de drenaj, vorbele-i se strecoră abia perceptibile:

— James, bătrână gioarsă, ai venit!

Yankeul dă din coadă de fericire că n-a luat clapa:

— Venit, Corday. Doar mă știi!

— Ei sunt frații mei, James. & ajuți, te plătesc. Macaronar aruncă o privire dubioasă către albinos frățior, lipoveanu. Grfeu de crezut cătribu* navajo a prăsit un blond de vreo sută de kile, dar treacă de la el. Se fandosește:

— Banii nu sunt totul, Johny.

— Mulți bani, Cagni. Mulți. Ia-i! Eu nu mai pot.

— Atât de rău?

— Scos din bisnis pentru vreo lună! Mergi tu! *No tricks!* OK?

— OK! Acceptă Corb să nu încerce vreo șmecherie pe pielea noastră. Privirea indianului se mută pe mine:

— Am I sale, Varain?

— Ca-n trupul mamei tale, îl asigur eu. După ce terminăm, venim să te luăm.

— Sigur. E timpul să vă roțiți.

Lipoveanul, grijuliu, îi pune sub pernă pumnul și îl șicul de bani. Două arme cu care poate învinge în destule confruntări.

— Bye, red skin!

— *Take care!* Ne îndeamnă el și închide din nou ochii. Ezit un pic, apoi decid că merită mai mult. Scot cutia

111 energizante extraterestre. Număr zece pastile și i le bag sub pernă, alături de bani și de pumnal:

— Zece doze de fericire divină, Johnny. Sub pernă.

Înțelege. Schițează un zâmbet, fără a deschide ochii. Cam asta-i tot, decid eu și ne luăm tălpășița.

Din mersul mașinii, studiez mișcarea. Nimic pe ceiqtta noastră. Aleg o speluncă cu ferestre mari și opresc, să târfei ceva în stomacuri. Și să-i explicăm noului partener că a ifjtțt într-un rahat, din care ar putea ieși cu picioarele înainte.

Luăm loc la o masă. Lipoveanul comandă. Eu muftjir pe față zece mii de parai americani și-i împing către

— Juma din soldă. Rest'* după ce tentunâj-JJ s

— Spargem tezaurul Canadei? A

— Nu-i o idee tea. Noi, însă, avem pit obiectiv, ț-l spun și-l uiți!

— În regulă. *Shoot!*

— Suntem spai ai Uniunii Europene. Am veput să lichidăm niște conturi.

— Și?

— Conturile nu-s în băiței. Sunt bipede și se oameni.

— Omor calificat, cu intenție directă, douăzeci de ațți de pripon, îmi citează el diotr-o cărui scrisă de penauștik

— Dacă ne prind, încasăm ocna pe viață. Tre9 să gem vreo duzină de tipi răi, «we gun bețe în roțile Unii Maghiari.

La auzul cuvântului maghiarr figura lui încordată și destinde:

N-au coaie să se bată oi p*

— Intri? îi întreb eu privindibanii rămași încă pe masă.

Mâna lui Cagni se face greblă și banii, pătrund în buzunarul interior al scurtei.

— Unde a mers mia merge și sută. Intru)

În cinstea acestei înțelegeri, radem câte un whisky și ne delectăm c-o haleală pe cinste. Franțuzească. Nu zic nimic despre ce rume-gă yankeii. Observ numa că verii frânei au trei lucruri de invidiat: gagici arzoaice, potol gustos și pileală selectă. Să nu te unești cu ăștia? Doar dacă ești poponaut, impotent sau bolnav de stomac.

Am ajuns la coniac și cafele. Bune amândouă. Încep să-mi verificachiziția:

— Cagni, avem nevoie de informații despre boșii revizioniştilor maghiari.

— Din SUA?

— De aici. În SUA lucează niște germani de-ai noștri. Curăță tot, oi meticulozitatea specifică acestei națiuni.

— Canada? Am nevoie de calculator, Internei și fax.

Wvenk Nu vrem caracuda. Ție* să-i scoatem mațele marelui bos, înțelegi?

— V-ați pus pe treabă, ai?

— Unchi' Sam nu ne-a alăptat la timp, S lămurește lipoveanul. Și-am fost luați de suflet de mămica Europa.

— Ce probă de diavoli sunteți voi! Râde yankeul.

— Diavolii sunt niște troglodiți înapoiați, mon ami.

Noi suntem din Octogon. T

Macaronarul merigan suferă a transformare subită. Ochii lui se plimbă de câteva ori de la mine la lipovean dar gura refuză să clămpănească vreun Cuvânt sau ceva asemănător.

— Da, eu sunt Varain, îi confirm eu gândul care îi circulă prin bostăneli iar el e Bălaiul. Corday luptă alături de noi tic câțiva ani.

— Deci, așa...

— Ai altă propunere? îi susură lipoveanul, aparent blândut”.

— O, nu! se apără meriganul. Am decis, facem!

Se încurajează singur, deși moartea-i cât casa pe cap lui. V-am spus eu c-o să constate c-a intrat în ceva galben, moale și care aduce noroc numa porcilor. Și noi nu suntem porpi. În condițiile astea grele, când porcii sunt la modă, de se discută de ei prin parlamente, *noi ne încăpățânăm să rămânem oameni demni.*

— Mergem la hotel, luăm bagajul tău și ne retragem în baza de operații, îi propun eu.

— Bagaj? Râde Cagni. Tot ce *am* e pe mine, omule!

— Îmi placi! îi declară Bălaiul. Da9 dacă joci strâmb, te fac șvaițer.

lio* - Nici c-mjucș «că e CIA - cajat un motiv să mă priponească pe viață.

— Ai scuipaț în cafeaua marelui scârboss?

— Am lucrat în comisia UFO, ne surprinde Cagni. Ți-ar plăcea să afli ce știu eu.

— O să-mi povestești și-o să-mi placă, îl asigra A lipoveanul. Hai!

Ridicăm ancora și navigăm, prin lapovița nemiloasă, către cuibul din vârful dealului. Din meârs, studiez canadienii. Sănătoși, robuști și mulțumiți. Cel puțin mi se par mie.

La baza dealului, două echipaje de filaj așteaptă

răbdătoare. Una, în autoturism, alta, într-o camionetă acoperită. Probabil, acolo au sculele alea de tras cu urechea de la distanță. Trecem printre ele și pătrundem pe proprietatea agentului nostru. Vă așteptați ca sângele să-mi dea în clocot? No, amicii mei. Când dați ochii cu vreun pizmaș, e bine să aveți sânge rece. *Și credința nestrămutată c-o să-i haliți coliva.*

*

În salon, ne întâmpină o scenă de familie. Munteanu se joacă cu nepotul, un puști de vreo patni-cinci anișori. O primă privire și descopăr că gena noastră, românească, e măi sănătoasă și mai puternică. Copilul pare tras la copie după maică-sa. Ager și încăpățânat. Ne primește fără suspiciune. Bate palma cu noi, apoi continuă tărăboiul.

— Ai niște „amici” în poartă, Steven, îl anunț eu.

— M-am obișnuit, Varain. Nu le dau importanță.

Și asta e o calitate. Să ajungi să nu dai nicio atenție filorilor și altor inamici care îți suflă în ceafă. Oricare îți fac demonstrații de filaj la vedere, pentru intimidare. După ce te obișnuiești, începi să te bucuri că le produci inamicilor pagube materiale. Cum te obișnuiești? Simplu, amici români. Inamicii n-au turnat încă glonțul care să vă dea ultimul pașaport. De rest, tre’ să vă doară-n doamnele coate. Asta se cheamă adaptare la situații stresante. Dacă vi se întâmplă pocinogu\știți cum trebuie să vă comportați cu tâlpașii mirositori de urme. OK?

— Scule de legătură? îi șoptesc eu agentului în română, să nu prindă piciul vreo vorbă.

Steven trage blocnotesul către el, desenează o schiță și scrie explicațiile. După aceasta, îl trimite pe itiiucț George în dormitor, să-i aducă pipa.

— Prin bucătărie, în centrală. Sub ea, tunelul de ieșire în pădure. Ga!

O ștergem pe direcția indicată, să creadă ăla micu’ că

am plecat din casă. Cagni cască gura la scamatoria cu dulapul de haleală care se preface în uşă. Îl împing înăuntru şi închid sistemul.

— Intră în pâine, amigo! îl invit eu.

Studiază câteva clipe echipamentele de ultim răcnet al tehnicii în materie, apoi recunoaşte:

— Treaba-i serioasă.

— Nici moartea nu glumeşte, îi amintesc eu alternativa

Acţionează ca un *profirst class*. Îşi scoate scurtă, o aşază calm, în cuier, apoi ia toc la pupitru. Bălaiul s-a lăsat pe un scaun din spatele lui, să afle povestea aia cu OZN. Eu am altă treabă. Încep să studiez schema făcută de Munteanu. Tunelul de care mi-a vorbit mi-a luminat un capăt de viaţă. Celălalt capăt trebuie să mi-l luminez singur.

Găsesc clapeta şi-o apăs. O porţiune de podea lunecă lin, dezvelind o scară.

— Plec pentru câteva minute, îmi anunţ eu camarazii şi încep să cobor.

Un val de aer rece şi umed mă întâmpina cam neprietenos. Cobor vreo trei metri şi ating tunelul propriu-zis. Bine lucrat, bătrâne! îl felicit eu în gând pe Steven. Înalt de vreo doi metri şi lat cam tot pe atât, tunelul reprezintă o cale excelentă de uşcheală de sub nasul duşmanilor. O parte a fost scobit în pământ şi întărită cu beton. Q altă parte, prin stâncă. Muncă, nu glumă. Îl străbat într-o fugă uşoară, cronometrând deplasarea. Cu cât înaintez, aerul devine tot mai rece şi mai umed. Un susur cunoscut mă anunţă că tunelul iese în preajma unei ape curgătoare.

Am atins peretele din fundul tunelului Nu ăla visat de Mutant', când era premier. Unu autentic şi cu un sfârşit previzibil. ăsta se termina cu o grămadă de pietre, prin care *he*/fireşte o vagă lumină. Apa curge ceva mai jos,

îndepărtez un cataroi și-admir opera de artă a spaiului nostru. În jur, pădurea liniștită și un pârau ceva mai mare, curgând către lacurile din vale. Fain, curat și de nebănuț. Pun pietroiul la loc și refac traseul. Cam cinci minute de marș foițat o treabă cât se poate de convenabilă pentru fizicurile* noastre. Pentru moral, *of course*. Nu spun nimic de inamici, da' bănuți că nu-s cei mai fericiți tipi din Lume.

— Cum merge? Mă interesez eu, reintrând în mica centrală de supraveghere.

— Greu, recunoaște Căgni. Indivizii ăștia nu-s considerați periculoși pentru SUA.

— Nici nu simt, recunosc eu. Unde i-am putea căuta?

— La drac' a praznic, mprînie americanul. Nu figurează printre organizațiile teroriste controlate de CIA.

— Dar îi terorizează pe români, în inima Europei, observ eu. Interceptările făcute anterior te-ar putea ajuta?

— Slabă speranță, domnule Varain. Să le văd!

Îi împing sub nas dosarul întocmit de rezidența lui Munteanu, apoi iau loc lângă lipovean. Dau să aprind o țigaretă, însă îmi amintesc de copilul teribil. Ar putea simți fumul de țigară. Renunț temporar la plăcerea duhănitului și îmi pun neuronii la muncă. Caut altă soluție de a pătrunde direct la căpeteniile revizioniste maghiare.

— Pe ăsta îl cunosc, se rotește Căgni, pe scaun, să ne arate documentul. Zerbesh Almos a fost infractor economic. I În moment, să verific.

Intră pe Internet și începe să ruleze cu mare viteză. O l i el pilangiu dar știe meserie. Din cât observ, chiar îi place vânătoarea de informații Prinde **un s**/fe și începe să ne informeze:

— Căutat de FBI pentru evaziune fiscală și contrabandă cu materiale strategice. Presupus fugar în America de Sud ori în Asia

— Ce includeți voi în materiale strategice?

— Cele cunoscute, Varain: piesepeatra industria mi - litară și spațială, materiale fisionabile, culturi folosibile în Războiul bacteriologic...

— Aha! Dacă te interesează, am găsit o minibombă nucleară într-un bunker din Ungaria.

— Nu mă interesează, Varain. În zi-e noastre, orice individ cu bani își poștfe produce bombe i-teetre, chigice, bacteriologice saucla Afeter”.

Cagni continuă să scormonească prin calculator, mormăind nemulțumit. Fantezia mea a început schițeze un plan. Dacă nu poți lovi dimet la vârf, rezezi verifiitermeară. În disperare de cauză, boșii revizionişti jbuie șase arate, căutând structurile inferioare. E

— Asta e, îmi întinde Cagni prințul» imprimantă. Nu figurează în evidență populației canadiene.

— Poate folosește alt nume...

— Și ce sunt eu să-l găsesc? GMcitor?

Almos Zerbeș rânjește diii liștexicxiil ca & etului cam încărcat Un tip chel, cu față alungităși buzeștobțiri, de im rău. Informațiile sunt cam săraeb dar hbi ani fezolvat casotti pornind și de la ihai puțin. 1

— Coborâm să bem și să fumăm? Propun eu, indiidiod din priviri ieșirea secretă”.

Na-mi răspund dar se îngrămădesc pe scară. Fumătorii care ați trăit momente de reprimate știțicât de eliberai e sentimentul că poți să-ți înfigi în bot 6 papiroasă, să-i dai foc și să tragi cu sete din ea. Ne oprim la capătul tunelului, aprindem pipele și trecem din mână în mână o borțoașă de spirtos. Pe lângă plăcere, ne mai și încălzim.

— Merită risc și banii cheltuiți? Întreabă ex-ciaist.

— Viața neamului românesc merită orice risc și mai mulți bani decât cheltuim noi.

— Chiar atât de disperată e situația?

— Amigo, intervine lipoveanul, tu ai putea trăi cu o sută de Dolari pe lună?

— Ești tâmpitH reacționează meriganul. Cu atâta nu poate. Trăi nimeni! /p, V:

— Destui români trăiesc cam cu atât - p. PyOqd!:

— Oodplecat tov-canta-mori a-mi. Și-n fipșa Lui, niște pleuri se jp? CĂ: <șu yiștite oameni. Y-i/pr-py p-\pp-PPP P.

— V-tHl plesnit Urât», P, y. p-ți:

— Tu. Cu; uiici din arsenalul „supranatural”. Da’ și supranaturalii - lor s-a dns de sufleta l’* Bărbos

— Plățiți cam mult pen-u niște spăl ai unei națiuni sărace, robește Câgni șovăielnic.

Se tșme că nu va primi restul de bani. Înai deschei canadianși scot teancul de mălai. l flutur pe sub nasul lui, să vadă că-i asigurat, apoi îi explic:

— Bani ropupeiați de la inamici. Ne autosubvenționam.

— Inteligent! Și credeți «că veți învinge mafia transnațională?

— Dacă iț-am crede, n-am lupta, a răspund eu scurt. Avem și alte luctsiia de făcut. Mai bune decât această acțiune.

— Dacă (țțțțtem demara o acțiune... se arată el sceptic.

— Putem și o voia face!

— Cum?

V Uite cum... încep eu să le explic planul de care creierul meu a decis că are șanse de izbândă.

— V? i - După ceas, ar mai și câteva minute până la ora șaptezprezece. Apa de foc ni s-a terminat, astfel că tremurăm mărunțel. Joșin-avem loc de întors, căci Munțeanu n-a reușit să-și culce nepotul ăla năzdrăvan. Un sol de terorist mititel, cum ați văzut destui și domniile voastre, prin propriile familii. Nit trebuie să vă faceți griji, itasă. *Cu cât sunt mai inyetttivi, și mai năzdrăvani, cu atât var deveni oameni mai de succes.* Din primei blegi nu rezultă decât mămăligi și balegi lipsite de personalitate.

În sfârșit, o rază de lumină se strecoară, prin centrală, în adăpost Recunosc imediat silueta de viespe a Ramonei. Madama sofisticată a făcut loc unei *fighter-lady* îmbrăcată în blugi, pulover, scurtă și cu fes antitero pe cap. Toată în negru, ca patroana noastră. Nu cawoașteți patroana noastră? *Zbe îs a wonderfuil lady, indeed* Numa* dtad îi aud numele, pizmașii fac pipi ad-hoc. E cunoscută sub multe nume: moarte, death, smerti... Nu-i așa că e o damă bine și încă în putere? Vine tiptil! în urma surorii sale, Viața, și stinge flăcăruile în plus. Econoamă din fire, pricepeți?

— Te-ai îndurat de noi, păpușicof-tftează lipoveanul cu ochii la sacoașă cu potol și băttură.

— Nevasta dțumitale poate fi păpoșică, îi replică bruna pe un ton glacial.

— Soția mea e o cumătră obosită, îi explică Bălaiul: A dus un trai cam furtunos și și-a uzat prea grabnic mijloacele de producție.

Ramona a închis ușa centralei și a aprins lumină mare. Îl studiază pe lipovean cu o curiozitate naturală. Lasă punga cu produse pe masa de interceptare, apoi îl întreabă:

— Dumneavoastră nu aveți nimic sfânt?

— Eu? Întreabă lipoveanul surprins.

— Râdeți de toate. Inclusiv de cele care nu fac obiectul glumelor.

— Am, *little sister*. De exemplu, sfânta Magdalena.

— Magdalena?

— Cine nu cunoaște păcatul, nu cunoaște nici virtutea, honey.

Ramona șihfă & mMxscurtei și continuă să privtarscă corioa să* Aveanul își deapănă filosofia de viață:

— Nu-ți trebuie cine știe ce minte și curaj să înșfaci o cruce-n spate și-o coroană de spini. Să-ți faci familie, să tremuri de grija pruncilor și-a șomajului, să muncești pe

brânci, să nu urli când vezi injustiția... Asta înseamnă Curaj, fetițo.

— Și de ce râdeți mereu?

De data asta, tonul Raimonei e cât se poate de serios.

— Ca să nu se bucure dușmanii că mă doare; surioară. Mulțumesc pentru pileajlă!

— Dar n-am adus nicio băătură alcoolică.

— O să aduci, că-l iubești pe nen-tu lipoveanu -, o asigură el.

Curios lucru, Ramona pleacă după licoarea sugerată. Noi ne înfigem în sanvișuri, ca hămesiții, Printre ibibucături, lipoveanului amintește yankeului că are o datorie neîmplinită:

— Corbule, mi-ai promis că-mi explici cum zboară surioarele tale, ozeneurile.

— N-am promis așa ceva! se apără macaronarul merigan. Ți-am spus că am lucrat la proiectu9 UFO.

— Fără goange, fiule! Ce-ați stabilit prin cercetările voastre?

— Fenomenul există, omule!

— Și eu exist, Corbule. Și-s unu9 din cele mai nasoale fenomene din viața pizmașilor.

Un sandviș mi-a fost de ajuns. Îmi tom o ceașcă zdravănă de cafea din termos, mă trag către gura de aerisire, aprind țigara și ascult Cam știu ce vrăjeli o să ne vândă yankeul, da9 de ce să stric o poveste frumoasă? Cagni își împinge bolu9 de haleală pe gât, îl ajută cu un pahar de apă minerală, apoi recunoaște: „j n

— Omule, sunt'în & i & Jți să pnife rupi oasele, că n-am o explicație logică.

— Nici Maneta mea nu e logică în permanență, îi dă lipoveanul oleacă de dreptate. Da9 când se dezbracă, e un spectacol complet. Zii!

— Am paiticipat la recuperarea resturilor de farfurii zburătoare.

— În spatele unui restaurant în care se încăieraseră niște bețivi?

— Nu glumi, omule! Când atingi o singură bucătică de OZN, simți că plutești.

— *Don't worry*, cioroiule! Așa mă simt și eu când ating câte o bucătică bună. Nesiliconată, înțelegi??

— Tu râzi de chestii înfricoșătoare, omule.

— Baca m-aș speria și-aș boci, ce foloase aș trage?

Află, brascarule, că am văzut cu ochii mei niște dame din lighenașele alea zburătoare.

— Și?

— Am salivat de poftă ca Grivei în fața măcelăriei. Ramona a ajuns lin ușă de vreun minut și ascultă, ușor amuzată, conversația. Îi place stilul lipoveanului. Și concepțiile sole de viață.

— Înseamnă că se înmulțesc prin ouă?!

— Nici magogii din sinagogi nu se înmulțesc prin ouă, yankee. Ți-o spun din proprie experiență, că m-am înmulțit" cu mai multe ovreicuțe.

— Atunci, de ce?

— Femeile extraterestre se cordesc rar... Lipoveanul s-a *oprit*, căci a deseberit-o pe Ramona.

Cât e el de mare, s-a fâstâcit și caută rascuză:

— Ffomy* işfârflărrti iwj-issemJ, ebsedat, da' operațiunea chiar așa se desfășoară. pe

— Îmi pot imagina. Le-ați văzut cu adevărat?

— Pe cinstea mea! Să-ți spună și Varain!

Ochii - bleumarin se îndreaptă dintre mine. Întrebători, desigur. Recunosc:

— Suntem în contact cu o expediție extraterestră vie. Oameni în came și oase.

— E o poveste, nu?

— Așa sperau și inamicii. Telepații lor malefici, deși spun și paranormali, s-au lovit de un inexplicabil atât de puternic, încât au cedat nervos.

— Nu poate fi adevărat! Își apăra ea concepțiile fundamentale de viață.

— Dacă n-ar fi fost adevărat, nu d-cutam în acest moment. E & am morți.

I-am produs o revoluție în creier. Nu-i strică. Cine gândește profund pe bază de informații adevărate și oportune, descoperă o parte din adevăr, Din acea clipă, începe să se elibereze din mentalul inferior, uroând pe ascendentă omenească.

— V:

Bălaiul a închis ușa și-a desfăcut sticla de whisky. Toarnă direct în cămile mari, de cafea. Se întrerupe numai să-l îmboldească pe merigan:

— Și ce-ai mai aflat, macaronarule?

— Un cod secret: de manipulare mentală prin hiperspațiu.

— Hiperspațiul nu există, da' treacă de la mine. La ce era bun codu ăla? i»

— T Prin imprimarea lui în creier, conducătorii noștri capătă puteri supraomenești; Aș & săsgjnea...

— Și l-ați aplicat eu.

— Eu n-araH & ptișiiiftic! Nicirmiştiu - Eu sunt mic, nu ştiu nimic, îl maimuțărește lipoveanul. Tâță-n pod jupoaie capra.

Ramona și-a aprins o țigară, a tras o ceașcă cu cafea lângă ea și fumează ușor nervoasă. Nu-i puțin lucru să descoperi că lumea ta de iluzii se destramă ca un covor giorsăit.

— N-am văzut nicio ființă, recunoaște ex-ciaistul. Numai roboți și informații.

— Și-ați decis să declarați pe șefii roboților God, ai?

— Ce ți-a venit? Se răstește yankeul.

— O amintire-n scăfârlie, îi explică lipoveanul. În Tibet, un ceainiz simpatic ne-a arătat o șmecherie

cibernetică cam cum zici tu.

— Și?

— Toți care au vrut s-ct studieze au mierlit în jur ei.

— Și de la noi au murit mulți, recunoaște yankeul.

Kennedy a scăpat o informație și...

— L-ați făcut hrană de viermi, Corbule. Da' tot n-ați putut ascunde secretul.

— Oricum, liderii noștri au beneficiat.

— Mai bine învățau oleacă de carte, amigo. Poate aflau și ei cum evoluează Viața.

— Ce vrei să spui?

— Că aveți niște lideri politici de cacao. Clinton a trecut, de la trabuc muiat în „raiu*” Monicăi Lewinsky, la icclamapenâru rachiu chinezesc.

— Ce vrei să spui? Se încăpățânează Cagni.

— Că misticii asiatici v-au înfîpt-o-n creieraș. Și vă tiulcamnă să ne-o înfigeținouă în, profundor.

— Eratf ă-idâtfl WO/igftiâm

Bălaiul râide Egomot-Pfintre Kohote, întreabă:

— La ce va face reclamă, monkey Bush? La vodcă rusească? La curcubeie iudaice? La pampersi pentru adulți că, pentru voi, vin niște vremuri căcăcioase. Pardon, mândro! IV. Dimineață, n-am avut timp să mă spăl pe dinți.

Ramona strivește chiștocul și mă întreabă scurt:

— Ce ascundeți, domnule Varain?

— Războiul imagologic, copilo. Nu-l ascundem. Îl (ki onspirăm. Zamolxe. Comandantul expediției extraterestre din Carpați a scos Omenirea din cea mai perversă capcană. Lia R ana produselor imaginației sălbatice.

— Pare logic, dar...

— Îți voi dezvălui mai multe, după ce terminăm. Noi luptăm pe jos, dâșii, prin aer. W j-mn mu

— Și?

N întind prințul cu meclă și cazieru9 lui Zerbesh Almos:

— Găsește-mi tip ăsta și-ți spun cele mai credibile povești!

Ramona studiază fugitiv biografia tâlharului și scurta interceptare telefonică din care i-am extras numele. Cugetă câteva clipe, apoi se așază ui fața calculatorului. Cel mai modern mijloc de informare dar și de intoxicare sau terorizare începe să bâzâie. Degetele ei aleargă nervoase pe clape.

Cagni și-a dres gâtļu9 cu o ceașcă de whisky. Curajul lui a crescut proporțional cu cantitatea de alcool ingurgitat. Pipăie terenul, să culeagă informații pe de-a moaca:

— Qzeneurile ar putea fi produse de-o civilizație terestră cunoscută sau ascunsă?

— Ascunsă? Întreabă lipoveanul, luând gura de pe

— Între noi, se zy - jijrițse pătrunde într-o lume nnya în Pămâni

— Zvonerii lu9 Sam sunt păliți rău cu leuca, picioane, observă lipoveanul în română.

E cazul să intervin, căci yankeul ne poate fi de folos:

— Cagni, varianta asta a fost fabricată pentru intoxicarea lui Hitler.

— Da9 ăla era nebun!

— *Ai întâlnit un singur mistic sănătos?* Căldura atmosferică depinde de înclinația cu ț-una razele de Soare cad pe suprafața Pământului. La Polul Noid nu pot exista temperaturi ridicate, de tipul celor indicate în varianta de dezinformare.

— Dar în pământ, Varain?

— Magmă fierbinte, din materiale topite. Din când în când, ieșc la suprafață, prin vulcani.

— Chiar nimic?

— Nimic, Cagni. Pe Pământ, au existat câteva refugii cu supraviețuitori din vechiul cataclism. Zamolxe le-a identificat și le-a ocupat pe toate.

— Și ce-am găsit noi?
— Sisteme de condiționare prin semne, Cagni. Din această cauză, Omenirea evoluează greu, cu suferințe și sacrificii.

— Extratereștrii din Carpați sunt o ficțiune, nu?
— Dacă vrei să le dezvălui oamenilor niște adevăruri, poți folosi și ficțiuni.

— Nu înțeleg încotro bani.
— Gândirea osificată în tiparele - confecționate de manipulatori poate fi eliberată prin șoc psi9 cu informații adevărate, din civilizația inițială.

— Dacă nu înnebunesc, se deșteaptă, șoptește el.
— Adevăru & le îi ăkdttă iâinieni, Cagni. Informațiile false, aflate în contradicții evidente cu informațiile veritabile din timpul nostru, produc acest efect nociv.

— Deci, recunoști că există UFO?
— Niște hârburi, amigo. Când urci în avion, discuți cu ferătaniile din care e construit ori cu pilotul?

— Eu „combat” cu stevardițele, îl încurajează Bălaiul să gândească logic.

— Sună uman, recunoaște Cagni.
— Te cred, rânjește Bălaiul. Nu ți-ar plăcea ca o machinetă să-ți stabilească des țin.

— L-am găsit, ne întrerupe Ramona discuția. Nu e cine știe ce.

Dick Robertson, proprietarul unei mici exploatări forestiere, situate la sud de Calgary, aproape yder gfâhița cu SUA, citesc eu print'. Născut și crescut în Canada, susține biografia sa de acoperire. Asta s-o creadă muții! Pentru o sumă modestă, vă puteți confecționa biografii de descendenți din zei și doctori în științe, cu cele mai diverse cetățenii. Ce, falsificatorii de documente n-au și ei drept la o pâine?

— Situația se limpezește, șoptesc eu. Un post mic, lângă frontiera cu SUA. Nu bate la ochi. E clienta nostru!

— Să-l servim cum se cuvine! Se bucură Bălaiul.

— Să-i servim! Aprob eu. Că-s mai mulți decât bănuiești.

Deschid stația cu secretizor și-l apelez pe Mayer. Din obișnuință, îmi răspunde în germană. Îi amintesc faptu* că străbunii mei n-au fost ostrogoți și trecem pe engleză. În câteva fraze convenționale, îi comunic descoperirea. La rândul lui, îmi dă vești la care inimioara mea începe să cânte de bucurie. Agenții lui au înfipt nasurile într-un barosan din State. Îi urez succes și închid.

— Începem lichidarea căpeteniilor revizioniste maghiare, anunț eu simplu. Cine e împotriva să-și tocmească dricar!

Nobody's against my sugestion.

S-a mai aprins o stea

Timp lunecă spre șapte seara. Fiiorii inamici fac frig și ne critică de mamă, tata, bunică și ce mai avem prin neam. Ninge vârtos, de să-ți bagi degetele în ochi și asta îmi place grozav. Din ascunzătoarea noastră, auzim discuțiile din bucătărie. Familia Munteanu a primit oaspeți la cină. Patru bărbați de vârstă medie, după glas. Vor cina romantic, apoi vor încinge o partidă de poker, sub nasul pizmașilor. Care lege să-i oprească să rămână la un chef monstru, toată noaptea? Ați ghicit că agenții noștri s-au adunat fățiș, pentru a descuraja un atac al revizionistilor? Ați ghicit. Felicitări! V-ați exersat neuronii. Jumătatea pe care n-ați intuit-o se numește priponini la punct fix. Se practică și-n amor, da' nu așa de-al dracului ca-n spionaj. De exemplu, o mândră parșivă vă dă întâlnire într-un loc, să fie sigură că n-o surprindeți bot în bot cu altu' în alt loc. Deștept, nu? Noi vom priponi inamicii în fața casei lui Munteanu.

— Gata de plecare, mă anunță Ramona, pătrunzând prin dulapul-ușă.

— După tine, prințesă! O invită Bălaiul pe «cară de

coborâre în tunel.

— Sunt republicană, scapă ea fugitiv.

— Da' supusă madamei HMQ din Lotadon, îi amintește lipoveanul că a doua țară ca mărime din Lume e un țel de dominion britis.

Înaintăm rapid, către capătul de nord al tunelului. Câțiva licurici indică țigările luptătorilor adunați în pripă; pentru raidul din Calgary. Ramona mi-i prezintă pe rând. Toți, români canadieni din zona deluroasă. Înarmați cu carabine cu lunetă. Nicio armă automată, deoarece poliția locală face alergie la astfel de jucării. Vânătorii, însă, sunt cei mai normali oameni din zonă. Chiar și cei care vânează oameni.

S-au ridicat toți în picioare. Cam o duzină ceva mai umflată. În câteva secunde, le expun planul de acțiune. Primul raid la care participa îi încântă teribil. Sunt băieți tineri și cred în idealuri. Încă n-au mușcat din pământ, din carnea proprie și din moarte* Șeful lor, Peter Veniter, vânător sadea, mă asigură:

— Îi ciuruim și le luăm scalpurile.

— Îl vreau pe Zerbesh viu, pentru anchetă. Și toate informațiile din bârlogul lui, conservate.

— Înțeleș!

— Avanti!

Pornim în șir indian, trecem prin spărtură și ne afundăm în pădure. Călcăm unul pe urmele celuilalt, să nu ne rătăcim. Și să nu descopere vreun curios câți suntem în comandou. Ocolim câțiva kilometri, relativ ușor, deoarece viscolul se oprește în arbori. Trecem râul pe o punte metalică și ajungem într-un luminiș, în stânga autostrăzii ce leagă Thunder Bay de Călgary. Două autoturisme de teren și-o dubiță cu însemnele unei asociații de vânătoare așteaptă. Șoferii tropăie mărunț și se încălzesc cu rachiu canadian, din fructe de pădure. Băubil, în rații mici, că-ștații mari iei foc.

Un scurt sfat de război și ne îmbarcăm pe autovehicule. Un Rover pleacă în față, ca avangardă; și cercetare. După el, autoturismul în care ne-am înghesuit noi trei.

Ramona și Veniter. Șefulcanadienilor-la volan, căci cunoaște bine drutnul și a mai condus pe vreme câinească. În dreapta sa; Bălaiul, cu un *cât* gun și nelip & tăi bărdacă de trotil. Rațonâyânârenrine și Gagniși-a strâns gurița a determinare ȘFA întors privirea către interior. Bănuiesc ce o bânțuie, așa ea o fâs în pace.

Ieșim. În autostrada și facem stânga, către Winnipeg. Mașinile prifid Viteză, în clinchet de lanțuri antiderapante. Bălaiul, biie dispus de mișele, începe să îngâne un cântec plin de adânci înțelesuri:

Jbc-ina-te, poete! Ia-ți liră și suspină, Să-ți simt duhoarea sacră, de țuică și slănină! Încinge-ți iute muza, cărți dau parai cât zece și-mi trage-o limbă caldă, că simt suflarea rece

A crivățului getic! Mă taie pân' la oase și-mi șuieră prin creier, că-n zilele rămase, Să fac pomeni și slujbe de fire milostivă, Să-mpart la toți faliții din propria-mi colivă.

Că Vine dama neagră, să-mi sufle-n lumânare ȘI Al Bătrân m-așteaptă, să facem adunare Pentru congres» cinșpe, s-alegem prezident o loază cât mai slabă, un hoț sau repetent”.

I r J!

Poetu* se-țifioară, n tremură slănina și glas de bas țâșnește Spre țața Anghelina: Slăvite Rânjet Vodă din stirpea l'Gargară, Tu, geniu între genii demolator de țară.

Dibaci cârmaci deuargă târâtă pe uscat, îmi spune olfactiv că ești într-un... mandat. Doar Soarele din ceruri îți poate fi pereche. De ce rânjești la mine, te-a înțepat o streche?

Nu-i nimeni să te-ntreacă, din Olt până-n Balcani Mai unge, vodă* lira cu niște gologani! Ce mare ești, stăpâne și

darnic cât încape, Cât a greșit nea Nicu când te-a trimis la Ape!

Azi, intri în legendă, erou între eroi. Mai scapă-i Iu9 poet un teanc de cuipi! Ești un deștept, stăpâne, dar ne-am ista prosti Nu știe să se-nvârtă, să-și facă vreun rost.

Cu el. Onț tău de vultur, arăți ca un roman, Precis că-n piept îți bate chiar cordu* l'Traian. Mai pune-aicea-n labă un franc sau un dolar, Să nu șoptesc la plebe că ești din neam bâlgar!

Va dăinui prin vremuri celebra-ți demolare, Te-or pomeni baronii. Și popii, prin altare. Norodu o să te cânte ca prezident preasfânt, Cum alt nu se află peracest micuț Pământ.

Mă înțelegei, mărite? Pământuri muupreamic, Pe lângă a ta făptură, e 4 dar un bieț pitic. Mai scapă-un loz în palma umilului poet, și-mi băga-n gură-o țâță direct de la buget!

Îți mulțumesc, mărite, că te-ai născut la noi și-ai învățat plebeii cu lanțuri și nevoi!

Mândria mă inundă că-ți sunt contemporan.

Din tdată gașca noastră, ești cel mai barosan.

Ești uns dintre oameni și banu' dintre bani.

Păstoni mioritic din trio de ciobani!

Aruncă-n palma-ntinsă un ultim gologan **r**

Și te declar degrabă neipot **l'*** Ștefan!

După primele strofe, Ramona s-a mai îmblânzit. Ascultă cu interes crescând oda lipoveanului. Profită de pauză făcută pentru gogâlț întăritor de inspirație și mă întreabă șoptit: **i v**;

— Despre cine e vorba, domnule Varain?

„— Despre cuplul obișnuit în prostituția politică românească, fetko. Liderul adulat și profitorul lăudător. Cuplu în care, la final, liderul se transformă în victimă manipulată pervers de parazitul lăudător.

— Așa i-au făcut lui Ceaușescii?

— Da, Ramona, în patria părinților tăi, s-a petrecut acest lucru josnic: Zeci de mii de lăudători s-au întrecut să-l zăpăcească pe fiul de țăran ajuns președinte.

— Și-au reușit... >.,».

Amintirile ultimilor, ani ai dictaturii ceaușiste m-au invadat și-mi produc greață. Cumplită greață. Aud din nou urletele lăudătorilor din, epoca de aur⁴⁴; Și văd din nou români călcâiklu-se în picioare, la coadă, să cumpere salam raționalizat. Instinctiv; iția zgribulesc și mă strâng ca un arici. N-am mai apucat să aud întrebarea femeii. Îi explic șoptit:

— Urletele lor laudative ne zgâriau pe creiere, zi și noapte. Ne agresau psihic. N & murdăreau sufletele. Din această cauză, am acceptat să plec în misiune de sacrificiu.

— Îi urai?

— Îi uram, Ramona, căci erau o adunătură de javre orgolioase, parazite și nedemne. La noi, oamenii de ispravă sunt zeificați după moarte, pentru faptele lor.

— Ați fi putut salva situația?

— Nu. Când creierul politic e bolnav, ofițerul de informații e condamnat să moară cu cinste ori să ajungă o unealtă.

— De asta n-a luptat nimeni de partea lui Ceaușescu?

— Da, Ramona, de asta. Dacă n-ar fi discriminat cetățenii români după criterii provinciale și de clan, eu aș fi murit alături de dânsul. Bătrânul nostru șef a prăbnat, însă, să ne conservăm. Să putem lupta ulterior, pentru națiune.

— Și acum e la fel?

— Mai rău, Ramona. Revizionistii unguri pe care-i vânam sunt aliați direcți sau indirecti ai multor lideri și afaceriști din România.

— Cumplit! Liderii vă pot ucide oricând.

— Ne-au ucis deja, a dezvălui eu cumplitul secret.

Numai sufletele noastre mai luptă.

Îi simt psihocâmpul. S-a strâns complet, de oroare. Visa că a intrat într-o confruntare eroică, să-și răzbune moartea mamei. Starea de fantome încarea luptăm noi o îngrozește. Așa cum; îngrozește ori pe om normal. Până la obiectiv, trebuie sno preluare? Psihic, să - ajungă aproape ca noi. Luptători necruțători, foarte periculoși cât suntem vii. La fel de periculpșta morți. *Sufletele răzbunătoare ale neațnului românesc*. Încep să-i explic:

— În urmă cu vreo trei decenii, un grup de indivizi dezumanizați de prea multă bogăție s-au adunat să decidă viitorul Omenirii. Au planificat atentate, acte teroriste, războaie și revoluții. Au decisă împingă Umanitatea în întunericul instinctelor primare și-n misticism. Apoi, conform planului, au cumpărat lideri politico-militari și religioși. Au recrutat armate de spioni, diversioniști, profeți, killeri, jurnaliști...

— Sioniștii și masonii? Întreabă ea, exact cum îl întrebasem eu pe Bătrân.

— Numai căpeteniile lor plus șefii altor organizații. Oculte. Ei au declanșat teroarea mondială, divizând Omenirea în tabere artificiale.

J

— Urgie... murmură ea.

— Speră, fetițo! Ai de ce.

— De unde atâta speranță?

— Extratereștrii creatori din Carpați, îi răspund eu. Și extraordinara forță din creierele noastre. N-ai observat că oculții duc lipsă de creiere valoroase?

— Nu.

— Toate revoluțiile organizate și executate de ei s-au încadrat într-un singur model lipsit de originalitate. E un model furat de la KGB.

— De la ruși?

— Da. Oculții au aplicat schemă prin care sovieticii

va uau să facă revoluție comunistă în Mexic. Același model în (Vhoslavacia, Yugoslavia, România, Georgia.

— Nu! se apără ea de imaginea globalizării terorii.

Dacă mi-ar și milă de ea, aş trimite-o înapoi E prea l-ar/. Iu, însă. *A ales lupta omenească, pentru un trăi omenesc.* Nu mai poate da înapoi. Îi explic simplu:

— Mulțimile ne & rganizate se pot revolta spontan, H.imona. Ele, însă, nu fac niciodată revoluții, oricât de greu tu îmi.

— Da?

— Da: E oaxiornă sociologică. De exemplu, actualmente, majoritatea covârșitoare a românilor trăiesc mai rău decât în dictatura ceanșistă. Nu vor ieși la revoluție* - 4 ecât dacă o mare putere le va preg & i organizatori și conducători.

Rămâne câteva clipe pe gânduri. Analizează informațiile, apoi recunoaște:

T Da, revoluțiile exemplificate nu s-au produs spontan. Liderii separatiștilor din Yugoslavia au fost pregătiți de specialiști americani. Ca și cei din Gruzia. Y

— Cei pe care-i vânam au pregătit revoluționari” pentru România, încă de prin 1980.

V - Numai revizionişti?

— Ar. fi fost prea ușor, fetițo. „Bărboșii” și „puloverişti”44 din revoluția44 română au fost instruiți și infiltrați de mai multe tabere: sovietici, sioniști, revizionişti, masoni, secte mistice-Numai Dumnezeu și extraterestrii nu ne-au

— De ce atâta încrâncenare împotriva unei națiuni nuci?

— Eram un exemplu atractiv și imitabil, Ramona. Înainte de zăpăcirea lui Ceaușescu, prin anii 470, creativitatea din româniexplodase. Începusem un fel de expansiune ecol nomică pașnică. Plătisem datoriile externe. Acumulam capital pentru bănci care ar fi

concentrat averea Orientului Apropiat...

— Puneați în pericol interesele marilor firme transnaționale...

— Da, așa e. Dușmanii au lovit unde ne așteptam mai puțin - la vârf. Ne-au deturnat și ne-au compromis liderii politico-administrativi și religioși.

Tace un timp, apoi întreabă șoptit:

I: Gunv veți scăpa din această situație fără ieșire?

— Am învățat lecția „celor, mari și tari”, Ramona: O națiune mică nu poate tezista invaziei invizibile și perverse. Ne adaptăm și ne integrăm într-o/n-are națiune. Națiunea European.

— Singura salvare, apreciază ea.

— Singura cale de a duce o viață normală. Cei pe care îi vânam știu asta, Din acest motiv, se opun unificării europene, cu ghearele și cu dinții.

— Cumplit de greu și foarte periculos, oftează ea.

— Marele pericol a trecut, Ramona. Dușmanii n-au reușit să ne provoace război civil, ca în Yugoslavia. Nici să ne divizeze, ca pe cehoslovaci, yugoslavi, sovietici...

— Meritul vostru...

— Al Dumnezeuului, nostru, Ramona. Și ai extratereștrilor. Noi, octogonarii români, am acționat după aceea. Am lămurit populația să rămână unită. Și-am lichidat căpeteniile dușmane, una câte una.

— Ramona se cufundă în tăcere: Ghicesc că încearcă să pună cap la cap informații disparate. Când va vedea întregul inamic, se va speria. Apoi, ca și în cazul nostru în ea se vor trezi informațiile marilor astrali, Astfel, va deveni o luptătoare invincibilă. Din păgștț* aceasta a-o va face și mai fericită... -, /? - ifr, K

* * *

Dimineața cenușie se străduie să se prefacă în zi. Am trecut prin Regina, cu câteva minute în urmă, apoi am virat către nord. Înaintăm greu, prin troiene.de jumătate

de metru, sub care drumul abia se ghicește. În fine, către stânga, într-o răritură, apare o cabană de vânătoare. Pe hornul înalt, depășind cu câțiva metri acoperișul, iese fum. Suntem așteptați.

Mașinile trag una lângă alta, pe platoul din fața casei. Coborâm, ne întindem să ne dezmoțim mușchii și studiem împrejurimile. Liniștea albă și rece ne împresoară din toate părțile. Îmi place liniștea aceasta. Îmi amintește de copilăria mea, din nordul Moldovei. Acolo, am trăit ierni fermecate de colinde și aer de sărbătoare. Acolo, în nopțile lungi de iarnă; am devorat mii de cărți despre Lumea noastră. În ele, toate necazurile păreau apuse și toate problemele vieții, rezolvate. *Basmele românilor; pure și pline de speranță, în care binele învinge întotdeauna răul, mi-au folosit ca ghid moral în viață** după ce am plecat din sat

Băștinașii se salută zgomotos cu gazda, un bărbat de vârstă medie, bine clădit, îmbrăcat pestriț. Amestecul de haine europene și indiene și figura lui, cu pomeți ușor reliefați și ochi migdalați, indică un metis. Un om al pământului pe care luptăm acum. Înaintăm, să facem cunoștință.

— Jean Boden, ni-l prezintă Veniter. Cel mai bogat om dintre Regina și Calgary.

Buzele metisului inuit se deschid într-un zâmbet larg. Ne studiază fără sfială, în timp ce ne scuturăm mâinile. Are palmele aspre, pline de bățături, de om care trudește din greu pentru pâinea sa. Probabil, Veniter se referă la o altfel de bogăție.

— Intrați în casa mea! Ne invită el cu demnitatea semisălbaticilor care n-au învățat prefăcătorie.

Ne scuturăm de zăpadă și pătrundem în cabana cu temelie de piatră și pereți din bușteni fasonați grosolan. În cămin, duduie un foc prietenos, răspândind căldură și miros de rășină. Pe masa lungă, acoperită cu o pânză

ieftină, se înșiruie farfurii adânci, de tablă. Printre ele* codri de pâine neagră, tăiate fără zgârcenie.

— Stau singur aici, se scuză el. Băieții învață în Regina și soția îi dădăcește.

— Ești un fericit, hombre, îl asigură lipoveanul. Când femeia intră pe ușă, liniștea o zbughește pe fereastră.

— Decât o liniște rece, mai bine o femeie caldă, îi replică metisul.

Fără mult fast, luăm loc în jurul mesei și ne înfruptăm din ouăle cu slănină oferite de gazdă. După asta, din cafeaua slabă, servită în căni mari din tablă emailată. Ramona, așezată între mine și lipovean, a ciugulit puțin și în silă. Acum, învârte ceașca de cafea în palme, de parcă ar căuta un răspuns la frământările ei în lichidul maroniu. O las să-și ucidă singură cumplita amintire care o bânuie de mulți ani. E cea mai sigură soluție. Lipoveanul, însă, nu-i știe povestea, așa că se simte dator să intervină:

— Coniță, dacă nu papi, n-o să ai energie să miruiești pizmașii.

— Am mai multă decât crezi!

— Aha! Al Bătrân te hrănește cu energie spirituală, încearcă el să glumească.

Ochii copilei maturizate prea devreme s-au aprins. Șoptește: ! I.

— U mă hrănesc din ură, domnule Ursu!

— Te otrăvești, Ramona, intervin eu. Ură irațională otrăvește.

— Dumneavoastră nu urâți? Ridică ea ochii către mine.

— Mai cumplit decât tine, o asigur eu. Am și mai multe motive s-o fac. *Țin însă ura sub controlul raționai să nu-mi întunece judecata. Luptătorul informativ trebuie să judece clar, Ramona.*

— Vă, cred dar nu-i pot uita. Erau cinci și mama, singură. Eu toipietrisferti de frică, ascunsă după draperie.

Am văzut tot, înțelege-imagin ileacelea s-au imprimat adânc în creierul meu. Le văd mereu. Și simt mereu spaima, durerea, starea de rău și de neputință.

— Trebuie să-i ucizi, ca să scapi de chin, opinează lipoveanul.

— Așa gândesc și eu, răspunde tânăra. Poate, după aceea, voi avea și eu nopți normale...

Nu va avea, gândesc eu cu părere de rău. *Dușmanul se ucide mai întâi, în creier și apoi, în realitate.* Majoritatea oamenilor poartă în creiere răni vechi, uneori uitate de conștiință. Dacă nu le lichidează; suferă întreaga viață. Se zbat ca niște păsări cu aripile tăiate. Ar vrea să zboare dar lestul invizibil, în parte necunoscut, îi trage către pământ. Psihologi butii ar putea lecui astfel de suflete-Ei sunt însă atât de puțini și oamenii răniți sufletește, atât de mulți. V

— Ramona, o să-ți explic cum poți scăpa, îi promit eu și mă ridic să plec la culcare.

Întrebarea ei mă ajunge din urmă:

— Dar dumneavoastră ați scăpat?

I „«Nu-i răș Und. O Uridăămară îmi amintește starea mea cu totul extraordinară: j; – Gând fiecare zi e-o luptă și lupta ține zeci de ani, Ce faci, viteaz cu spada ruptă, în fața cruzilor dușmani?

Ep întrebare. E o. Simplă întrehare! Se apărăxnuriturul din mine. Iar Cel Puternic răspunde:

Ce fac? Ridic privirea-a slavă, Să șniulg secretul cel temut r

Și, din gândirea mea grozavă, îmi fac și pavăză și șcuW

Misticii au căutat Divinitatea și puterea extraordinară în semne. Din această cauză, n-au ajuns niciodată la sufletul meu, deși au cheltuit imense sume de bani și foite umane. Secretul forței ascunse a rămas o mare taină. Q taină imposibil de descifrat pe calculator,

prin analiza rădăcinilor primare ale limbilor sălbatice.

Intru în dormitorul pregătit pentru noi. Paturi simple, de lemn, se întind de la un capăt la altul al camerei, îmi amintesc de adolescență și prima tinerețe trăite prin cazărmi. Pe atunci, credeam că Lumea e simplă și la picioarele mele. Ce-am aflat după școală, în aproape două decenii de luptă? Răspunsul nu e simplu. Lumea complexă evoluează atât de inesizabil, încât mi-ar trebui mulți ani să vă explic. Ne-a mai rămas, oare, destulă viață de-a lungul timpului viitor, să vă pot explica?

Îmi agăț scurtă în cuier, uni scot cizmele și mă arunc pe primul pat. O tristețe molcomă dar tenace sra insinuat în mine. Ca orice spai neconvențional, am preluat instinctiv ceva din durerea celor din jur. În cazul concret, ceva din dușmanul ascuns care roade din interior personalitatea acestei tinere femei, Ramona.

Închid ochii și încep să ucid dușmanuhascuns, bucată cu bucată. Așa cum m-au învățat psihologii din Octogon.

Involuntar, acțiunea ira-e transmite telepatic în creierul ei, pornind mecanismele vitale amorțite de șocul psihic. *Așa se curăță Lumea. De la creier la creier*, JFără hiiorlăieli religioase. Fără ritualuri mistice sau alte obiceiuri sălbatice similare. *De la creier de om, la creier de om, trezim informațiile străbunilor dintâi. Ale celor veniți din Cer, pe această planetă fermecătoare, să fondeze 6 civilizație umană.* Informațiile primilor străbuni ne dau forța de care se tem inamicii. Ei au declanșata, din greșeală. Acum, se zbat neputincioși s-o oprească. Nu vor reuși, căci *timpul mărilor dezvoltării se*

Apropie vertiginos. Și timpul Renașterii Umane.

* * *

Prin somn, fantasmele trecutului sălbatic se destramă. Erorile societății în care arh fost crescut se risipesc. Străbunii astrali, de dincolo de legendele sălbatice, învie în creierul meu. Îi văd ca și cum ar fi lângă

mine. Bărbați și femei echipați în costume de zbor. Învingătorii spațiului. Astronavele lor, plutind silențios prin infinitele spații siderale, îmi inoculează credința că *Omenirea mai are miliarde de ani de viață pe această planetă*. Oamenii din Cer n-au fost îngeri, nici draci. Au fost străbunii noștri din prima civilizație. Îi revăd, trecând tăcuți prin fața mea, pentru a mă încuraja și a mă întări. Limita amintirilor sălbatice a fost spartă din nou...

— Saltă, piciule, că rămâi flămând! Mă îndeamnă lipoveanul.

Mă despart cu părere de rău de visul care m-a pus în contact cu civilizația inițială. Cu străbunii adevărați ai neamului omenesc. Nu cu cei inventați de sălbatici.

Vin străbunii din povești.

Pe sub steaua lină.

Vor să; afle dacă ești

Spirit de lumină..."

Afară, ziua se îngână cu noaptea. E timpul să ne punem în mișcare. Prin noapte și frig, așa cum deseori e viața noastră, la suprafață. *În adâncuri, însă, noi ascundem lumina cunoașterii primordiale*. Lumina de care se tem cei care s-au declarat stăpânii Lumii.

Mă spăl rapid și cobor în „sala de mese”. Cum mă așteptam, Ramona arată ceva mai senină. O și recunoaște:

— Domnule Varain, am avut un vis...

— Luminos și dintr-o lume aparent fantastică, o completez eu, luând loc în fața farfuriei.

— De unde știți?

Uimire, mirare, neîncredere. Asta citesc eu în întrebarea ei. Perfecțiunea e uneori simplă și adevărul, mai aproape de noi decât am crede.

— E Lumea străbunilor astrali, Ramona. Primii noștri străbuni civilizați.

— Mă tem, recunoaște ea, tot șoptit E un vârtej amețitor...

— Te înțeleg, fetiço. Am trecut și eu prin asta.

— De ce?

În glasul ei s-a strecurat o undă de disperare și spaimă. Îi mângâi încurajator mâna încleștată de masă.

— Mănâncă! Pe drum, îți voi explica.

Metisul ne-a pregătit un singur fel de mâncare - friptură de vânat. Camarazii de aventură o însoțesc cu porții generoase de vin. Eu mestec în silă și cuget cum să-i lecuiesc rapid amețeaua provocată ție treiărea unor informații străvechi. Timp nu prea am, s-o elibefez treaptă cu treaptă, așa e\un proceda Bătrânul cu mine. Comandantul Octogonului beneficia de sprijinul a zeci de psihologi de cea mai bună calitate. Văzuse renăscând sute de oameni din cele mai diverse rase și etnii Eu nu mă pot baza decât pe experiența mea ele viață și pe informațiile primite de la psihologii extraterestri în aceste condiții; trebuie să invmg. Salvarea vieții și integrității psihice a acestei femei înseamnă încă un examșii câștigat cinstit

De îndată ce urcăm în mașipă, f-ntru continuarea drumului, îl avertizez pe lipovean:

— Bălaiule, exersează și cântecul lui mutul

— Piciule...

— Ramona nu se simte bine...

— Contează pe minei lui pare rău...

Părerea de rău nu viodț-a nicio suferință. Din contră, o agravează. Convoiul de asalt se pune în mișcare, pe direcția Calgary. E timpul să produc „minunea”. O întreb direct:

— Stăpânești destul de bine limba română, să înțelegi tot?

— De 9 e?

— Îți voi explica fenomenele ai limbă maternă. E limba copilăriei tale.

— Limba în care am gândit în momentul șocului,

ghicește ea.

— Da, aceasta este cauza. Dincolo de ea, în adâncurile creierului, mai posezi câteva limbaje, dar asta nu are importanță.

— Atunci, de ce româna?

— Informațiile care te sperie s-au trezit în câteva celule din creierul tău. Știu să ți le traduc în limba română. Nu sunt sigur că în altă limbă aș reuși.

— Le-ați trăit și dumneavoastră?

— Sub supravegherea unor psihologi buni. Noi n-avem timp.

— Până la contactul ai inamicul, trebuie să înțeleg, nu?

— Aceasta e situația. Dacă înțelegi și stăpânești forțele din creier, vei produce efectele dorite. În concret, vei putea ucide sau imobiliza inamicii cu forța mentală sau cu privirea.

— Imposibil!

— Nu te grăbi, mândro! O sfătuiește lipoveanul. Varain produce exact astfel de efecte. Și alții.

— Dumneavoastră de ce nu puteți, domnule Ursu?

— Când psihologii noștri au descoperit metodă, eram prea bătrân. L-au prelucrat pe cei mai tânăr. Pe Cremene. Apoi, l-au găsit pe Varain. Mulțumită?

— Vârsta contează, intuiește ea.

— Desigur, confirm eu. E mai puțin de muncă.

Îi simt psihocâmpul. Ușor înfricoșată dar decisă să încerce. Încep blând, cu voce șoptită, așa cum mă sugestionau psihologii noștri:

— Toate fenomenele din Lumea noastră pot fi favorabile vieții. Din această Causă, niciunul nu trebuie să te sperie. Oricât ar fi de inexplicabil sau îngrozitor, să nu te sperii!

O fantă abia sesizabilă s-a deschis în creierul ei. Continui, pe același ton:

— Străbuni foarte îndepărtați ai Omenirii au colonizat această planetă, în urmă cu zeci de milioane de ani. Încă nu știm exact de pe ce planete și ale căror stele au venit, deoarece poziția astrilor din zona vizibilă s-a schimbat complet.

— Mă simt mai bine, șoptește ea. Mai sigură, mai ușurată...

— Normal, Ramona. Ai căpătat o certitudine confu>mată de informațiile care te-au răvășit.

— Și ce-a fost după aceea?

Un război devastator între familiile coloniste. Dacă în creierul tău se vor trezi amintiri din acel război, concentrează-ți toată voința să nu te prăbușești! Apoi, încet, lasă amintirile să treacă prin conștiință! Spune-ți că, oricum, nu mai au importanță!

— Aceasta este rădăcina marilor coșmaruri?

— Aceasta, Ramona. Și ceea ce a urmat după. Căderea supraviețuitorilor în mediul natural, sălbatic, de viață. O rățăcire cumplită, mai lungă de un milion de ani.

— Mă simt bine, domnule Varain. Din ce în ce mai bine. Se întâmplă, însă, ceva straniu.

— Ce?

— În fața ochilor mei închiși, văd o lume neasemuit de frumoasă. Un cer albastru, atins de primele raze de Soare.

— O cunosc, Ramona. Vei vedea și oameni. Oameni ca noi. E lumea străbunilor noștri, păstrată într-o amintire.

— Mi-e foarte cald, domnule Varain. Un fel de curenți îmi circulă prin creier, de la ceafă către creștet.

Instinctiv, îi prind mâna și înfig o săgeată psi în creierul ei. *Acesta este cel mai periculos moment din trezirea unui „paranormaldestrămarea stratului informativ sălbatic*. Acolo se ascund informații și spaime bestiale, întrețesute cu instincte primare animalice. Îi aud dinții scrâșnind, să nu urle de frică și durere. Transpirația i-a

îmbrobonat fruntea și-i curge pe fața delicată.

— Dă-le drum să plece, Ramona! Lasă informatiile sălbatice să se evapore!

Tânăra se zguduie în spasme scurte. Eu știu că va trăi. Și va deveni o armă vie. Aixna viitorului. O armă cu două tășuri. Cu unul, ucide dușmanii. Cu altul, ajută viața celor care merită. Adică, va radia în jurul ei informații cu care va trezi alți și alți descendenți ai „zeilor” din Cer. Procesul de trezire a zestrei raționalo-afective moștenite de la mării

Străbuni e ireversibil și de neoprit. Îi șoptesc încetișor parola de contact cu ai noștri:

— Zamolxe! Viață și moarte! OM! OM! OM! OM! Se liniștește treptat. Și se întărește din ce în ce mai rapid. În oastea nevăzută s-a mai aprins o stea. Cât va trăi, va radia lumină și căldură vitală. Informațiile ultracivilizate din creierulei se vor răspândi prin mentalul colectiv, trezind alte creiere omenești. La rândul lor, ele vor trezi altele și altele, în progresie geometrică. Lumea sălbatică în cuget și simțiri se destramă tot mai rapid...

Ramona deschide ochii. Își șterge transpirația cu mâneca hanoracului, apoi mă întreabă:

— Ați crezut că scăpați de mine?

— Niciodată. Ce ți-a venit?

— Nu știu. Am simțit în dumneavoastră un soi de...

*

Cum să-i spun? Obsesie?

Rece și calm, ca nemărginirea în care am fost călit, îi răspund:

— Ramona, pentru mine n-ai fost și nu ești femeie. Și nu vei fi niciodată altceva decât fiica prietenului meu. O copilă pe care am scoș-o dintr-o casă conspirativă asaltată de agenții bubuli. 1

— Bubuli?

— Sioniști. Așa îi porecleam noi.

— Atunci, de ce mă priviți atât de ciudat?

— Ochii, Ramona. Ochii.

— Fosta soție avea ochii...

— Nu. Ochii tăi seamănă cu ochii comandantului expediției extraterestre. Cu ai lui Zamolxe. De cum te-am revăzut, m-au frapat.

— Înțeleg.

Îi mângâi mașinal palma și-o asigur:

— Ți-a fost cumplit de greu și de rău. De-acum încolo, va fi mai ușor și nu vei mai simți starea aceea de rău.

— Pentru o clipă, mi-am dorit să nu mă fi născut, recunoaște ea.

— Ai învins o sugestie perversă, implantată în creiere de dușmanii oamenilor creatori.

— Deci, ați trăit-o și dumneavoastră?!

Nu-i răspund imediat. Mă întreb ce și cât îi pot spune, să n-o dezarmez. *Celor treziți din lunga uitare, adevărurile li se servesc în porții mici*, îmi amintesc eu regulă. *Să nu se sufoce cu o mulțime de informații contradictorii*. Pe de altă parte, curând, voi avea nevoie de forțele ei excepționale. O parte de adevăr, cea mai urâtă și mai dureroasă, trebuie dezvăluită.

— Ramona, mie și camarazilor din prima generație ne-a fost mult mai rău. Foarte puțini au scăpat cu viață.

— Regret dar...

— Fără regrete! Morții nu mai pot fi înviați. Ei pot și trebuie răzbunați!

— Mi-ați spus să nu-mi consum energia psihică în ură...

— Ura rațională și calmă nu consumă energia psihică, Ramona. Nouă ne-a fost mai rău deoarece am fost capturați de inamici înainte de trezirea zestrei străbunilor astrali.

— Doamne! Intuiește ea n-orociiea prin care am trecut.

— Dușmanii au încercat o spluțte disperată, Ramona. Ne-au căutat prin Lume. Ne-au găsit și ne-au selecționat, prin teste psihologice complicate.

— Voiau să obțină informații despre prima Lume.

— Le-au obținut, Ramona. Nu corespundeau minciunilor cu care manipulează Omenirea.

— Și ce-au făcut?

Oftez, la amintirea aceluia cumplit experiment:

— Au încercat să înlocuiască informațiile primordiale din creierele noastre cu informațiile lor. Să distrugă programul de evoluție al Omenirii.

— Terifiant! Nu mai vreau să știu!

— Trebuie să știi, deoarece vor încerca să experimenteze și pe tine! I.

Aproape că nu-mi cunosc glasul. Seamănă cu al lui Zamolxe, din clipele de maximă încordare. Probabil, l-am copiat involuntar.

— Ramona, inamicii știu că noi putem influența telepatic milioane de persoane. Vor încerca să-ți imprime în creier informațiile lor, să le răspândești involuntar. Așa cum au încercat cu noi.

— Eu, se apără ea, am vrut să-mi răzbun mama. Nu-mi place această confruntare invizibilă.

— Nici mie, fetițo. Trebuie, însă, să luptăm și să învingem! Neapărat!

— De ce?

— Dacă nu învingem, Omenirea va fi cufundată în întuneric sau va dispărea. Asta au pregătit dușmanii – o nouă fază de iraționalitate și instinctualitate bestială. Totul, pe un fond de mistică exacerbată.

— O întoarcere în trecut?

— Până la autodistrugere. Sau, cel puțin, până la o scădere drastică a populației gânditoare, creatoare și

morale*;

— Noi suntem țintele, descoperă Ramona.

— Primele ținte, îi precizez eu. La extraterestri nu pot ajunge iar masele mai puțin cultivate pot fi manipulate prin diverse procedee.

— Domnule Varain, simt că plutesc. Pare atât de fantastic...

— Din păcate, nu e fantastic, fetițo. E marele război al creatorilor morali împotriva bestiiilor imorale și retrogradei Vom învinge!

S-a strâns în «a. Mică și speriată, ca atunci când am scos-o din SUA. Am știut eu că imaginea confruntării globale o yți speria. Spaima va trece, cu prima victorie. Apoi, cu fiecare victorie, curbul se va dezvolta în ea, fără hotare cunoscute de oameni. Curajul omenesc nu cunoaște limite. O spun din mii de experiențe de viață. *O națiune de curajoși nu poate fi supusă, umilită, jefuită și exploatată de nimeni.* Donvniile voastre, cititori și cititoare, credeți altcumva?

Raid în cuibul cu năpârci:

V: ... *r. și-i-yt:* - încM vreb suia dekilometri până la țintă, Ceasul curată unu și ceva. Cagni a adormit, Bălaiul moțăie Ramona a închis ochii și tace, Nu doarme. Sortează informați dictoni din creier. Își caută un ip-u echilibru, fwede noile repere vită-infoinjative. Și-l Vâj-șipu siguran-v Veoiter conduce atent, prin zloata mizerajbăă* petrecut în spatele său. Eu, ceva njai ușuratdegându-l că am mai trezit dja somnulicațional o ființăomenească, imaginez planul.de acțiune* Iau întâșnsiderafe mai multevarianteposibile. În toate, impunotcoaiun - vreaiisă cajaftfciezo limbă care să mă ducă la nu-iele șef: Sau, la m-i șefi; daei-iiduc în colectiv. Organizația îev Moflistă Kpsită deconducere va slăbi și sva destrăma, îmi fac etrjâânul. trebuie să ne asigurării că *un s/6* vor ridica ailți lideri, în locul celor executați.

Misiunea mi-e clară și circumstanțele par favorabile îndeplinirii ei. Eu nu mă culc însă pe-o ureche. Inamicir nu sunt copii de grădiniță. De câte ori i-am subestimat, am avut surprize neplăcute.

— Domnule Varain, conflictul de atunci... Știți. *, cdftr ținuă și acum?

— Nu, Ramona. Probabil, catastrofa a fost produsă de un conflict rasial sau economic.

— Nu știți exact?

— Încă nu. Psihologii extraterestri lucrează la desealcirea acestei probleme complicate.

— Înseamnă că printre inamici sunt și din rasa noastră?

— Sigur, Ramona. Europizi sau metiși intoxicați cu informații contrare progresului și evoluției.

— Și n-ați ezitat niciodată să vărsați sângele...

Înțeleg ce-o frământă. Cam toți treziții din somnul irațional trăiesc un sentiment de răspundere cu adevărat omenească pentru faptele lor. Îi spun adevărul:

Copilo, am fost educat de un mag păgân, în spiritul devizei *să nu ucizi!* Dușmanii au profitat de scrupulele mele și mi-au scidvizat neamul.

— Și v-au ucis soția... 1

— O crimă minoră, comparativ cu ce-au făcut din Omerare. Desigur, m-a durut cumplit Suferința Umanității e de milioane de ori mai profundă. O vei simți și tu. Atunci, ultima reținere de a ucide bestiile se va rupe în tine.

— Vinovăția celor pe care-i vom ataca e dovedită?

— O, sfântă naivitate! Țștia sunt gangsteri moderni, Ramona. Nu pândesc un singur cetățean, să-l jefuiască pe o stradă întunecată. Organizează revoluții și războaie, apoi jefuiesc populațiile manipulate și învinse. Dezbină familii și națiuni, le contrapun, apoi le vând armament să se ucidă...

— Monștri!

— Nu jigni monștrii! N-am calitative suficient de

negative pentru faptele gangsterilor transnaționali.

— Ce-au plănuit acum?

— Se zbat să împiedice unificarea europeană, printr-un nou război între Est și Vest. Război rece care se poate transforma în conflagrație planetară. România e la mijloc. Rușii o infiltrează discret, cu agenți economici. Oculții vor s-o transforme în semicolonie iudeo-americană. Revizionistii sunt simple unelte folosite de ambele tabere, pentru atingerea acestor obiective.

— Nu vor reuși!; Ațâțesute de muioane de europeni...

— R Sutele de milițiane decuropeni nu sunt eQBștigntir zate, Ramona. Dușmanii le crează necazuri și faketorobleixie, pentru & 4 împiedica să obșjefv-p-ii-e-ele Jqr.*

— Sunteți siguri că nu greșiți?;, *

— Siguri! JUoyioi după. Ce ne inf Qttnăm foarte exact Zamolxe (vieță (aroeneshâinevinovate sau recuperabile., ar".

— Aș vrea să capăt siguranța și. Certitudinile dumneavoastră.

— Le vei căpăta* Ramona. Dar, din păcate» nu vei mai putea trăi du-jșgtjdile Xieții fi, vânată, ca noi, pe întreaga planetă.:

— De unde să afle? Urniră ea... >;

Oftez. Doamne, ce bane e să trăiești ca un om obișnuit!

— te; vor descoperi după amprenta psi, Ramona. Inamicii au un dispozitiv de identificare.

— Apărările cibernetice nu sunt compatibile cu creierul omenesc! Protestează ea.

— *Un creier de telepât uman, dublat de uti aparat cibernetic de condiționate*, a dezvălui eu performanța atinsă de inamici. De regulă, te vor atada în somn, când controlul conștient e mai redus. Îți vor implanta formulele lor, însoțite de stimuli condiționali sonori sau optici; - Mă

îngroziți!

— Te previn, Ramona. Și te încurajez. Dacă noi am supraviețuit și-am învins mereu, tu ai și mai multe șanse. OK?

— De ce am mai multe șanse, domnule Varain?...

— În primul rând, deoarece ești prevenită. Nu vei interpreta mistic pici un fenomen» produs de dușmani. În al doilea rând, th-ast trezi tveghetorii (Un Creier. Informațiile primilor coloniști te vor apăram îți vor explica fenomenele nou apărute, îți vor sintetiza soluții de acțiune... v

— Deci, după aceștrai, mă veți lăsa singură, șoptește ea ușor descumpănită.

Nimeni ou e singur în această Lume, Ramona. Alături dettamemi tatălui; tău, îți vom lăsa o umbră... -". V*

— O umbră?; i). -;

— Indianul 4 în spital, John Corday, fost ofițer CIA. Omul nostru. Sigur.

— Coecesia?

— Îl vei supn & pghea-îtf spital, împreună cu Gagni. Apoi, el te va apăra. Să nu te spinii de porecla sa! Ucide numai dușmani/ -.

— Porecla?

— Silent Death. Vă ac-a ca o umbră protectoare asupra ta. Și nouă. Ne-a asigurat spatele în multe confruntări.

— N-am nevoie de așa ceyâtf...

— Un PN* e

Însuți, vei avea. Aevoie de d-gaajjd-și pe mine magșrdat de myjțe ori. În câteva ră -, nu-a salvat viața.

Bine* domnule Varain. Ce așteptați de la mine, în acest raid?

— Să treci examenul, Ramona.

— Cum?

E rândul meu să fac o scurtă analiză. Poate sau nu poate acționa „paranormal”? Nu-i prea devreme? Fiecare

neconvențional trebuie să înceapă odată! Uni spun eu și încep să-i explic:

— Ramona, oricine poate mânui o carabină, un lansator de rachete, un pistol nutedieril.: *„Puținipot folosi energia vie, pentru atac și apărare. De astăzi, tu faci parte din cei puțini.* Din așa-zișii paranormali.

— Și cum procedez, domnule Varain?

— Ridici palmele deschise în dreptul pieptului: Le unești la bază, ca o floare cu zece petale. Privești ținta, s-o identifici corect. Apoi, strângi ușor pleoapele și lași șuvoiul de energie psi să plece din tine, către țintă, prin palme.

— Și ce se va întâmpla cu persoana-țintă?

— La început, vei produce inamicilor paralizii temporare. Apoi, pe măsură ce puterile neștiute ți se vor dezvolta, vei putea ucideti loviturisette, caftilgeiible

Ridică încet palmele. Le unește. Mijește ochii. Își imaginează cum va acționa. După aceasta, rectăftoatete ceea ce îi citisem deja în creier:

Am plecat în acest raid cuprinsă de o ură devastatoare. Visam să ucid cât mai mulți inamici. Mi-i imaginam murind, în chinuri, așa cum a murit mama mea. După discuția cu dumneavoastră, patima a scăzut, domnule Varain. Nu mai simt dorința de a ucide nediscriminator.

— Normal, Ramona. Fiară instinctuală din tine a făcut loc ficei oamenilor. Vei distruge numai țintele indicate de rațiune. În legitimă apărare sau pentru a opri agresiunea asupra altor persoane. Mulțumită?

— Nu. Mă încearcă un soi de tristețe.

— Va dispărea, Ramona. Te-ai despărțit destraturile sălbatice din creier și simți uh fel de pierdere.

— Exact! Se luminează a. Așa m-am simții și în ziua când am descoperit că nu mai eram copilă. O sfâșietoare părere de rău, pentru p pierdere iremediabilă.

— Sentimente puerile, Ramona. În fiecare zi, oamenii

adevărați evoluează. Renunță la una sau mai multe informații sălbatice ori neadevărate. Își însușesc una sau mai multe informații noi, umane, adevărate.

— Ce simple sunt toate în preajma dumneavoastră!

— Simple? Da, poate. N-am visat să trăiesc atât de mult Nici să ajung instructor paranormal.

— R De ce ne-am născut noi tocmai acum, domnule Varain?

— Așa se întrebau și luminații din epoca medievală, Ramona. *Fiecare generație, cu luminații și bestiile ei, fetițo*. Evoluția umană are nevoie de oameni ca noi. Și va avea; Să continue, mii de ani.

— Se-ntorc cercetașii, mă anunță Veniter.

Trage pe dreapta și oprește.

— Rămâi în mașină! Îi șoptesc eu Ramonei, coborând după Veniter.

Roverul cercetașilor, alb de zăpadă, oprește lângă noi. Bărbatul din dreapta șoferului sare din mers și se apropie, cu carabina în închietura brațului.

— Care-i treaba, King? Întreabă Veniter.

— Am făcut joncțiunea cu pândarii lui Knud. Crede că suntem așteptați.

— Argumente! Cere Veniter, dovedind că nu e un simplu fermier canadian.

King extrage un document de sub scurta îmblănită și i-l întinde:

— Harta exploatarei forestiere. Seamănă teribil cu o bază militară.

Veniter nu-i* comentează părerea. Se pleacă către lumina farurilor și desface harta. O singură privire și m-am lămurit. Câteva sute de hectare de pădure muntoasă, prin care trec trei lanțuri punctate. Pe ele, din loc în loc, semne indicând posturi de pândă, patrulare mobile și cuiburi de foc întărite. Ca pe front. Către centru, un ultim dispozitiv de apărare a unor clădiri. Prea multe să servească la

prelucrarea lemnului defrișat din zonă.

— Revizioniștii și-au conspirat luptătorii ca muncitori forestieri, observă Veniter. Au tot ce le trebuie: locuințe, cazemate, armament greu...

— Minunat! Nu-mi pot reprima eu exclamația de mulțumire.

— Ce să fie minunat, Varain? mormăie Veniter* indispus. Au un efectiv de cel puțin zece ori mai mare decât al nostru.

— Veniter, ai fi vrut să ne batem cu niște amărâți de muncitori? Amploarea măsurilor de securitate nu-ți spune nimic?

— Măi, să fie?! exclamă canadianul. În sălbăticia asta?

— Îmi place cum gândești, îl felicit eu. Ce ascund revizioniștii unguri în sălbăticia asta? Un mare grangur? Armament? O tabără pentru antrenarea diversioniștilor folosiți în războiul psihologic? Revoluționari din națiunile țintă?

— Și mie îmi place cum gândești, Varain. Ai dreptate. Revizioniștii ascund acolo ceva important. Ne-ar trebui însă câteva sute de luptători de comando.

— Nu-i avem, Veniter. Mergem până la gruparea lui Knud și analizăm ce se poate face?

— Niciun risc inutil. Mergem!

Urc înapoi în mașină și-i șoptesc Ramonei:

— Scrutează-ți sufletul! Dacă nu ești pregătită, nu vei intra în luptă.

— Dar eu... încearcă ea să protesteze.

Îi pun palma pe gură. Un gest cam grosolan, prin care îi sugerez că vorbele trebuie să iasă din gură numai după ce au fost gândite temeinic, Veniter demarează pe urma cercetașilor, prin viscolul din ce în ce mai aspru. Vreme numai bună pentru un atac-surpriză. *Cutezătorii înving, dacă lovesc când și cum nu se așteaptă dușmanii.*

Vă rog, însă, să nu confundați cutezanța cu tupeul mânănesc. Tupeiștii nu-s curajoși, ci mimează această însușire de personalitate.

Înaintăm din ce în ce mai greu, urmărind șleaurile făcute de mașina din față. Ce bine ne-ar fi prins un elicopter! Din păcate, rezidența *din* Canada e prea săracă pentru a-și permite o astfel de sculă. Îmi pun în gând ca, după acțiune, să le trimitem niște bani în acest scop. De ce? Canada dispune de un teritoriu prea vast să nu fie folosită în confruntările ulterioare.

— Am ajuns, ne anunță Veniter, fără a întoarce capul.

Îl scutur pe lipovean, de umăr:

— Scoală, maestre, că s-a îmbătat convent'!

Se trezește, se freacă la ochi ca un copil și întreabă:

— Începe păruiala?

— T. Curând. Ai tras la aghioase aproape trei ore.

— Și ce-am visat! Da' nu-ți pot spune, că-i fetica asta de față.

— Consideră că mi-ai povestit și pregătește-te de o bătălie crâncenă!

A

— Îl luăm din somn, ca pe cocoșei din poiată.

— S-o crezi tu!

Îi întind harta cu dispozitivul inamic, să-și facă singur o părere; Cagni întinde gâtul peste umărul său, să citească și el.

— Măiculiță! Șoptește lipoveanul.

— *It's a trap!* Concluzionează fostul ciaist.

— Da, e o capcană pregătită în ani de zile, îi confirm eu. Vom intra în șa și vom distruge-o.

— Poate cu poliția canadiană? Dar cine se mișcă pe vâjul ăsta?

— Noi, Cagni. O echipă de-a noastră a coborât din nord și-a studiat dispozitivul dușmanilor. De două zile, stau cu ochii pe ei, îngropați în zăpadă.

— Asul din mânecă. Bănuiam eu că-l ai, Varain.
— Nu-i cine știe ce. Vreo zece islandezi și eschimoși.
— Și inamicii?
— Ar putea fi vreo trei-patru: sute. În iiici un caz, mai mulți.

— E sinucidere, Varain!
— Yankee, strângeți nervii în bastistă! îl îndeamnă lipoveanul. Și pune batista în buzunar de la piept, ca un ginerică!

— Sunteți nebuni?
— Doctorii susțin că suntem sănătoși, rânjește Bălaiul. Tu n-ai auzit de operațiuni *hit and run*?

— Doar nu vreți să pătrundeți chiar în centru?
— Ba da, îl contrazice lipoveanul voios. Acolo e oală cu smântână. Și grămezi băbane de gologani.

Ultima parte a informației pompează o doză de curaj în sângele americanului. Lăcomia a învins frica. Începe să-și pregătească armele. Mașinile trag, una după alta, în fața unei benzinării cam zgribulite. Un singur paznic, înarmat cu carabină, supraveghează din ușa magazinului. Cdborâm toți și pătrundem în local, să ne încălzim și să discutăm.

Ca orice optimist, mă bucur de ceea ce văd: vreo treizeci de luptători băștinași. Mulți, care va să zică. Pe cinstite, nu mă așteptam nici la un sfert din cât văd. În gând, îl felicit pe Munteanu că n-a respectat regulile de „adormire”, în situația prezentă, am fi întâmpinat mari greutăți la recrutarea de mercenari. Și, din experiențele trecute, știu că mercenarii, ca și curvele, activează numai pentru bani. Frăția Vietii Omeneshiadunat laolaltă oameni din cele mai diverse rase, etnii și profesii. Toți, uniți de credința în viață.

— El e Knud, uni prezintă Veniter un metis inuitoscandinav. Are o fermă către lacurile din nord.

— Încântat de cunoștință!

Metisul, un pic încrâncenat de cele două zile

petrecute în zăpadă, mă asigură:

— Dacă n-ar fi vremea asta păcătoasă, aş fi la fel de încântat

— N-am ales-o eu, Knud. Discutăm? \$

— Mare lucru nu-i de spus...

Oamenii au luat loc pe la mesele din micuţul restaurant. Toţi, cu ochii pe noi. Mai mult pe lipovean, deoarece statura îl indică drept şef. Băutura curge din belşug dar nu-mi fac probleme. Pe frigul ăsta, nu se îmbată nimeni. În plus, canadienii din nord, ca şi lipovenii, se înţarcă cu alcool.

— O clipă de atenţie! îi rog eu, ridicând schiţa întocmită de Knud.

Privirile se întorc spre mine. În ele, pot citi diverse stări de spirit. De la curiozitate până la neîncredere. Eu nu-s Mihai Viteazul, să iau o bardă în mână, să tai capete de turci, pentru a-mi îmbărbăta oştirea. Simt însă că e nevoie de ceva extraordinar pentru a-i convinge să atacăm fortăreaţa revizioniştilor. Privirea mi se opreşte instinctiv pe micul ring de dans, străjuit de pilonK metalici. Pot începe.

— Eu sunt Petre Varain din Frăţia Vietţii Omeneşti. Ca şi dumneavoastră, lupt pentru o viaţă normală.

— Să nu ne ceri să pătrundem, că nu mergem! Mă sfătuieşte un tip bătrâior, cu faţa trasă de nesomn. Iad nu e neapărat fierbinte.

— Eu şi camarazii mei vom pătrunde. Posedăm capacităţi mai greu de înţeles, cu care vom învinge grămada de agenţi inamici.

— Câteva elicoptere înarmate cu rachete ar fi fost mai eficiente, îmi replică bătrânul.

Pun schiţa pe o masă şi fac câţiva paşi, oprindu-mă în faţa lui. Îi arăt stâfpii metalici: „.

— Îi poţi topi, tataie?

— N-am chef de glume! îi răspunde el iritat.

Mă întorc lin, către stâlpi. Fulgerul pornește așa cum mi l-am comandat - din Crunte. Raza lui, vizibilă, taie stâlpii unul după altul, ca un laser. Când ulțiipul stâlp cade, mă întorc la locul meu și precizez:

— Oamenii ard mai ușor decât metalul.

Privirile lor înmărmurite s-au focalizat pe mine. O nouă concentrare și dispar, prin salt, cu spatele înainte. Aterizez în parcare din față, mă scutur de amețeală și pătrund din nou în restaurant.

— Nu e o scamatorie, oameni buni. E un salt prin spațiu. Știința a evoluat mult dar rezultatele ei sunt cunoscute de foarte puțini oameni. Iată cum vom proceda...

Niciun glas să-mi spună că-i bag în gura lupului. Câteodată, minunile sunt folositoare, nu? Toți mă ascultă atenți. Sentimentele lor variază de la un pic de frică față de fenomenele la care au fost martori până la deplină încredere. Mă bucur să constat că niciunul nu m-a confundat cu vreo drăcovenie mistică. În viața mea, am avut parte și de astfel de scene. Vă asigur că nu-s deloc plăcute. Postura de sfânt sau zeu e incompatibilă cu conștiința mea de om modern. Asta, pe lângă faptul că manifestările de adorație mistică îmi provoacă greață. Câteodată, mă întreb cum rezistau faraonii și regii la astfel de explozii iraționale.

Închei expunerea cu cea mai omenească propunere posibilă:

— Cine nu vrea nu participă* Nimeni nu-l va blama.

OK?

Privesc de jur-împrejur, să văd pe câți mă pot bizui. Nicio mișcare. Conștiința mă îndeamnă să subliniez un adevăr pe care ei nu îndrăznesc să-l scoată la iveală:

— Factic, **p** imposibil să nu moară nimeni» Inamicii sunt de cârpa zece ori mai mulți. Dacă n-am avea nevoie urgentă, de informațiile deținute de șefii lor, am amâna

atacul.

— Vremea proastă acționează în favoarea noastră, mă susține Knud. Dușmanii nu se așteaptă la un atac pe o astfel de vreme și sunt copleșiți de frig.

— Pătrundem, aprobă bătrânul care mă contrazisese anterior. Bani găsiți să fie împărțiți în mod egal! Părțileoelor care mor să revină familiilor!

— În regulă, accept eu. Eu și fata nu participăm la împărțirea capturii.

Câteva priviri cam îndoite se îndreaptă către Ramona. La ce e bună o muiere în acest prăpăd? Se întreabă ei. Îi lămuresc scurt:

— 7 O cheamă Ramona. Folosește în luptă energia vitală. Ca niie. În rpgulă? V i

Câteva muramjrc dar nici, un prș! se jș.

— Momeai! îi mdșmnjeyu și îngriji -, Ne barcăm din nou pe m-sini v-Fără nicio grijă. De câh>d circul-m prim decât câteva vehicule de fetmieri> Nici Q pairiila tșe-oiișie sau ceva asemănător. Cineva ne iubgște, iuns-egrea, să izoleze inamicii.

*

* * *

Ora trei fără câteva minute. Am lăsat mașinile într-o văioagă și ne târâm prin zăpada pufoasă, pe un singur șir. În față, doi geniști de-ai fiii Knud, înzestrați cu detectoare de mine, deschid calea. Asta explică de ce nu ne dispersăm. Din infontoațiile culese, rezultă că inamicii au minșt câmpul din fața gardului electrificat pe o distanță de vreo sută de metri. Eu aș putea face un salt, însă îmi păstrez energia pentru confruntările ulterioare. Din când în când, zăresc pălăriile negre ale nunelor scoase de Geniști. Le-am împins cifre stânga potecii pe care înaintăm, să le *putem* evita. În fața mea, Ramona se târăște rapid, semn că a făcut ceva antrenament, în această npstpte, buba de ură din creierul ei se va sparge și

coșmarurile vor meeta. N-am nici cea mai mică îndoială că toate antrenamentele au avut un singur scop: lichidarea ucigașilor mamei ei.

~~peșniș în colană.~~
~~coapte, o-am întâlnit~~

Am atins prima linie electrificată. Zăpada s-a așezat pe fire, groasă, gata să le rupă. Geniștii au săpat un tunel pe sub ele, să câștigăm timp și să nu alertăm inarțiicii. Trec prin el, ajung dincolo de gardul electrificat și mă ridic în picioare. În câteva minute, suntem din nou împreună, la poalele unui pisc împădurit. Facem apelul din om în om, așa cum am stabilit înainte de a declanșa atacul.

— Înainte! Ordon eu și mă plasez în spatele lui Knud, ghidul care ne va conduce în% continuare.

Străbatem în marș forțat vreo doi kilometri de pădure, până la un drum străjuit de stâlpi de electricitate. Majoritatea becurile sunt chioare, așa că trebuie să ne orientăm după lumina zăpezii. Cât de minunată ar fi o astfel de plimbare, dacă la capătul ei nune-ar aștepta o luptă disperată! Knud a ales cea mai grea variantă de înaintare: prin șanțul din dreapta șoselei. Dacă, printr-o întâmplare deosebită, inamicii vor circula pe șosea, nu vor găsi nicio urmă.

*

* * *

Înotăm prin zăpadă de aproape o oră și nimic nu trădează prezența inamicilor. Grupul lui Knud a făcut treabă bună. Cunoaștem fiecare post de santinelă, fiecare porțiune minată, fiecare cazemată. Mă îndoiesc însă că, pe frigul și viscolul ăsta, mai veghează vreun inamic. Aceasta poate însemna bine și rău. Bine că ne putem apropia de „comandamentul” lor. Rău, căci vor fi întâmpinați de mai

mulți inamici decât am calculat. Înapoi, însă, nu putea da. Am riscat, mergem până la capăt.

Ultimul lanț de apărători, situat cam la cinci sute de metri de clădiri. Un vag sentiment de anxietate mă atinge brusc.

— Knud, nu mișca! Ordon eu șoptit.

Metisul liigheața pe-ioc, Semnalul de oprise pornește și în sens1 invers, către cei din urmă. Mătârăsepelângă Knud și ocup capul de cok>ană. Din aceasta păziție-lamez piorml psi". O șuviță subțire de psihinformație pleacă: din creierul meu, la nivelul zăpezii. Direct către locului care am perceput ceva periculos. Poate că ați trăit și dumneavoastră astfel de sentimente, în vreo împrejurare ciudată. Sentimeiiitul unui pericol difuz, de origine necunoscută, care determină un soi de așteptare negativă. *Dacă-l mai întâlniți, alungați-l, că nu face să vă împovărați cu ei!* Cum procedați? Cea mm simplă metodă: cunoașterea exactă. *Când identificați sursa lui, jumătate <Mh forța pericolului ascuns a și dispărut*

Vă place această regulă stabilită de psihologi mintoși? Și mie-mi place. În multe cazuri, s-a adevărit. Aș vrea să se adeverească și în cel de față. Cam greu însă. Dincolo de primul rând de ziduri, într-o hală de spintecat bușteni cu gater, ne așteaptă pizmașii. Mai mulți de o sută. Toți, treji și cu degetele pe trăgace. Arsenalul din înzestrarea lor ar face să crape de invidie orice boss terorist. Arme automate, lansatoare de rachete și de flăcări, grenade defensive.

— Dacă ăia sunt muncitori forestieri, eu sunt popă catolic, murmur eu.

— Ce-ați spus? Întreabă Knud.

— Că-mi plac femeile și popii catolici nu au dezlegare la așa ceva.»

— Sunt pe poziții, ghicește el.

— Și prea mulți. Toți, cu fața către noi.

— Sesizoare cu infraroșii, ghicește el tehnica folosită de inamici. Cum au funcționat pe vremea aista?

— N-au funcționat, îi dau eu prima veste bună.

— Oare?

— Dacă funcționau, eram deja la poarta bătrânului Piter, Cerșind o gută de vodcă să ne încălziri. Inamicii nu știu că suntem atât de aproape.

— Dar ne așteaptă din această direcție, descoperă Istetul. Cafri câți?» *

— Cam jumătate din efectivul total.

— Înseamnă că, în spatele lor...

— E marele șef sau marea capcană, îi iau eu vorbă din gură.

— Ce facem, domnule Varain?

— Nu-mi plac filmele eroice, Knud. Alea cu strigăte de ură, foc la gura țevii, mult sânge și carne urlândă...

— Vreți să aplicăm o înșelăciune? Întreabă Veniter, care s-a târât până la noi, intrigat de discuție.

— Poți să-i zici și strategie că tot păcăleală; e. Cine pleac să creeze diversiunea?

— Eu cu oamenii mei, se oferă Knud. Darsă nu contați că pătrundem în fială!

— OK! Ocolești, prin dreapta, un sfert de cerc și deschizi focul la comandă!

— Intens?

— Nu. Glonț cu glonț, în carne vie! Dacă n-ai incendiare, cere-i americanului!

— Făcut. Regret că n-o să văd cum îi tăiați!

— N-ai ce regreta. E greșos.

Knud pleacă târâș, către coada șirului, culegându-și luptătorii. Ceilalți se strâng cu nasurile în tălpile mele. Profit de viforul sălbatic și le explic cât de „roză” e situația. Apoi, le ordon să aștepte și plec singur în cercetare. O operațiune pe care n-o recomand comandanților de trupeți. Eu plec prin salt, direct în

clădirea de la intrarea în fabrică. E situată la vreo două sute de metri, către stânga halei în care ne așteaptă oastea l'Verde împărat. Cre c-ați observat obsesia revizioniştilor pentru culoarea asta. N-ar fi exclus chiar ca damele lor de companie să poarte bikini verzi, V.

Prima senzație trăită în clădire ar putetfidescasă ca mișto, în limba conaționalilor de culoare. & a-și; bine. Pardon! Cele două gorile înarmate, cu un înseamnă bine. Doi deodată, gândesc eu și mă bMS & rje & ati-s cu moacele către mine. Fulgerul pleacă vije Hoș, cujntenția clară de a-i termina definitiv. În urma fulgqilusareu. Prind armamentul, să nu facă zgomot ia atingerea podelei. Îiașez încetișor pe dușumeaua de scândură și plec în cercetate. Un hol, luminat de zăpada și ușa următoarei camere. Ultima din coșmefia asta. Plin urechea piș ea și prind șoapte. Desigur, în de amOT, că tipii așteaptă să vină un trib de români să le ia scalpurile. Intuiesc fapt că amicii lor i-au anunțat de caftangeala din mină, în cei mai năsoi termeni posibili. Le-au băgat morcovi în părțile dorsale, de nu dorm pe-o vreme numai bună pentru așa ceva.

Scaiul psi trimis dincolo de ușa toți raportează conștiincios că-s tot doi. Mă chiorăsc la ceas și calculez că n vreo zece minute vânătorii lui Knud vor începe balul. Nu prea am loc detgitors. Arunc ușa de perete și, din palmele unite, trimit săgețile psi. Unul se îndoaie, altui se întoarce lent către mine. Un salt de tigru, cum n-am făcut din adolescență și-l prind de gât. Fulgerul din frunte pornește înainte ca el să apese pe trăgaci. Țeava mitralierei lui se sprijinea în burta mea. Dacă apucă să tragă, îmi făcea un buzunar de cangurfemelă. Un animăluț drăguț, dar cu care nu țin să semăn.

Deschid celularul și-l apelez pe Knud:

- Sunt Varain. Cum merge?
- Maxim cinci minute până la poziția de tragere.
- Începeți să trageți, după ce auziți primul foc!

— Îi luați prin încercuire! Se bucură el.

— Ai înțeles?

— Înțeles! După primul foc.

Închid celularul și răsuflu încetișor, să mă calmez. Cei care ați luptat vreodată știți că, la un moment dat, evettimentele tind să vă târască în mod irațional. Și eu sunt om dri cel puțin așa sper. În orice caz, simt cam ce simțiți și dumneavoastră. Frenezia luptei. O sting stigpetadesc cum să reducem disproporția de forțe. Rambo fibun aici, da9, momentan, e într-un zoopark. Vă puteți imagina ce face acolo, că eu am alte treburi. Am decis. Fac saltul înapoi, în șanțul în care mă așteaptă restul trupei.

— Veniter și Cagni! Chem eu.

Amicii se târăsc către vorbitoru, meu, să prindă vorbele la concurență cu vântul năprasnic. V

— Eu cu fata și Bălaiul plecăm la poartă. Atacăm din spate, cât mai furibund. Când cei din hală ies, voi vă desfășurați în trăgători! îi vânați unul câte unul! Nu irosiți muniția!

— Right! aprobă Cagni. Și dacă vă capturează?

— Pe noi ne capturează numai cine vrem noi. Și când vrem noi.

— În regulă. Altceva?

— Dacă observați că fug, lăsați-i să scape!

— Glumești?

— Deloc. Contez că trupeții de rând vor șterge-o, când vor fi loviți din spate.

— Să fugă prin viscolul ăsta, în pădure?

— În spatele halei, sunt trei camioane cu motoarele pornite. I>re & credeți că le țin calde?

— Să ne vâneze pe noi, Varain.

— Exact! Eu u voi convinge că e mal sănătos să se ușchească cu ele. -:

— Wur-mi place, Varain, mă informează americanul cinstit Dacă nu >șnvingem în maxim zeceminute* veții și

loviți din spate.: - o).

— Decine?

— De cei din posnuile pe ca-e le-am depășit >

Tu ai pârpsi poștn tnamte de a te convinge xa mi pătrund și alții?

— Așa-i. Avem o șansă. Cam firavă, Varain.

— Hrăniți-o să so thgrase! Lipa și Ramona!

Lipoveanul dă să se ridice» își amintește că nu-i la crâșmă și vine târâș, Ramona, înghețată, îl urmează. Îi aud clănțănitul dințilw dar mă prefac a nu ști nimic. Îi protejez orgoliuld-jfighter-lady.

Vm zbura, fetițo. Să nu strigi!

Prind ușor, pe după mijlocul sucire. Lipoveanul, versat în salturi, se agață rapid de umerii mei. Un scurt vâjâit, senzația.de greață și aterizăm în clădirea de la poartă.

— Cât vă încălziți, strângeți armamentul! Le ordon eu scurt.

M-am lipit de fereastră și studiez terenul în care vom învinge sau vom muri. O singură dată am mai trecut printr-un asemenea viscol, în Pirinei. Atunci, însă, nu ne uitarea decât frigul. Prin palele de zăpadă, zăresc umbrele clădirilor. Prea multe, îmi șoptește îngerul veghetor. Sunt de aceeași părere dar n-am încotro. Am intrat în horă, trebuie să joc Fiecare zi de activitate a organizației revizioniste înseamnă-pagube imense pentru româniși europeni. *În câteva luni, trebuie aș călcăm revizionistii în picioare, oriunde s-ar. Ascunde. Noi și agenții celorlalte națiuni europene îi vom zdrobi E singura soluție să eliminăm focarul de vrajbă dintre noi.*

Acolo trebuie să trăiască Zerbescalculez ep* privind o clădire mai curățică, încadrată de două mai joase și lungi, tip vagon sau cazarmă. Nu-i. Acolo! Măcontrazice îngerul veghetor, hiperconștiința mea. Acolo \$ cabana. Qe ziceți de treaba asta? E sănătos să ai un astfel de înge-și? Îl

aveți și dumneavoastră dar nu-I puneți la muiK & Sau* simți rău, nuri ascultați sfati-e, când vă atenționeaxJJR pn premoniții. Ați învățat lecția? Și eu am învățat> dăă ce am încasat destule ciomăgeli pe cocoașă. Desigur, ocoașă e p figură de stil, că încă nu m-am înscris. În club cocoșătilor cu crăvățici roșii și conturi grase prin bănci. Ați auzit de ei, nu? Cică, conduc din umbră destinele națiunii românie, Ca-n filmele cu bandiți. Oare, așa e?

Alung aceste gânduri ușuratece și mă, concentrez din toate puterile mele. Lansez spionul psi, aproape sigur că dușmanii nu mai au paranormali de talie. Tot românii, i-am rărit, în câteva raiduri fulgerătoare. Ine-na & itid pizmașilor de la stânga la dreapta. În primul bloc, găsesc familiști. Dorm» Al doilea, același rezultau. Urmează vilișoara care-mi făcea cu ochiul. Nici urină de sâiflâis omenească, constat eu și părul mi se Face creț. Nu pierd timp să caut bomba din interiorul ei. Precis că-i suficient de puternică: să mă facă îngeraș. Nici această poziție din schema mistică nu mă atrăge de fel. Mă simt grozav în pielea mea de om viu și doldora de speranțe.

Alta la rând! Îmi comand eu și dau peste cazarma gorilelor. Câteva zeci de paturi suprapuse, cu malaci tolăniți în ele. Sforăie, pe buhe. Mă prind că tipii dorm cu rândul, ca orice gardă care se respectă. Urmează o hală de câteva sute de metri, plină cu aparate de prelucrat lemnul și câteva stive de cherestea. Nici un om? uisăl Printr-un geam spart, zațiada pătrunde în valuri. Avamfi! Îmi ordon eu și continui cercetarcă. Câteva căsuțe de lemn și un soi de sala <feclasă, cu tablă, baitici și alte chestii. Probabil, pentru copiii Muncitorilor. Nici urmă de boșul pentru care ne-am pus pielea la saramură, fini vine să urlu de ciudă dar mă abțin. Nu folosește la nimic.

Mbiul și Ramona aii adunat armele și stau în așteptare, în spatele meu. Cuminți și tăcuți, să nu-mi tulbure activitatea de Jfantomăee.

— Nu-l gădesc, recunosc eu.

Fâsss! ZgomoUT ăsta nu se audke da-l citesc pe fețele lor. Atâta efort în zadar. Nici atacul nu mai are sens. Nimic din ce-am văzut nu aduce nici pe departe a secret.

Scotfurios prințul și privesc moaca revizionistului, la lumina slabă a becului din fața intrării.

— Ed 3 simt, șoptește Ramona.

— Cum? Întreb eu, automat, fără a-mi pune problema de ce nu l-am identificat primul.

— E agitat Așa îl simt eu.

— Închide ochii! îi șoptesc și-o prind de mână. Fii simți sau 3 vezi?

Până să-mi răspundă, îl văd și eu. Doarme îmbrăcat în costum de camuflaj, printre gorilele din schimbul care se odihnește.

— Să te ia drac'! înjur eu.

— L-ați văzut, constată Ramona deschizând ochii.

— Da. Foarte ingenios. Între atâtea psihocâmpuri...

Brusc, înțeleg cum l-a descoperit Ramona. O undă de răceală mă pătrunde din creștet până în tălpi. Nu scot un sunet, însă. E mai bine să nu știe. Adevărul ar tulbura-o și i-ar scădea capacitatea combativă.

Arunc o privire la ceas. Încă vreo oră și ceva până la mijitul zorilor. Suficient să gândim și să acționăm inteligent: Scot carnetul și desenez cazarmă. Refac din memorie poziția rastelului cu armament și dispunerea paturilor.

— Aici! Arată Ramona cu degetul un pat situat cam la mijloc. Pe rândul de jos.

Mă frământ indecis. Dacă-l ratăm pe Zerbesh, ratăm totul. Numai extratereștrii ne-ar mai putea scoate din pădurea canadiană dar noi nu i-am anunțat. Și totuși trebuie să-l capturăm pe Zerbesh! Un plan deștept începe să se schițeze în mintea mea. Deschid celularul și-mi

apelez comandanții de comandouri:

— Knud, sunt Varain.

— Începem?!

— Încă nu. Când deschideți focul, strigați că sunteți din poliția canadiană. Ordonăți-le să se predea!

— Inteligent! Se face!

Repet ordinul către Veniter, apoi mă întorc spre amicii mei:

— Voi veți stârni haită de lupi.

— Tragem în cei din hală și o roim, îmi citește lipoveanul gândul.

— Exact. După aceea, vânătoare liberă, Procedați ingenios! Nu vă lăsați descoperiți, răniți sau prinși!

— Cât îi hărțuim, tu intri să-l căpăcești pe Zerbesh.

— Pătrund înainte de a începe focul. Nu vreau să ratez. Sar, mă ascund sub patul său și-l adorm. Asta înseamnă un minut. Înțeles?

— Perfect! Feși-o armă!

O iau. E un pistol mitralieră scurt, made in *SUA*. Fabricanții hr Sam vând orice și oricui plătește. În ziua când vor scoale la licitație Pentagonul, voi participa fi-ett. Îmi strecor trei încărcătoare de refcervă și câteva grenade în buzunarele scurtei, apoi le reasesc:

— Sunteți obligați să trăiș! Dacă ratăm, plecați-eătre vest! Găsiți vreo fi-iUE, «o câbâfiây ceva...

— S

Nu te ofer prilej departamentări. Mă concentrez și fac saltul la punct fix. Lângă rapelul vizionat anterior. În caz că se & ezeșse vreunul, deschid focul la grămadă. Acesta e gândulmeu. Nu se pupă cu situația din cazarmă. Un tip e treaz și numai la câțiva metri de mine. Citește o revistă, la lumina unei lanterne de perete. Mă las ușor pe podea și mă strecor sub primul pat. La un fir de mustață, oftez eu ușu & t. Nu mai încape îndoială că inamicii așteaptă un atac masiv. Plantonul nocturn e probă că, în

orice clipă, pot mobiliza cam două sute de oameni. Nu-i tocma o fericire pe capul nostru.

Mă târăsc silențios, pe podeaua murdară și mirosind urât. Soarta, ce să faci? Mă consolez eu. Încă trei paturi. Încă unul. Gata! Am ajuns sub patului care se zbate Zerbesh. Mă concentrez, răsuflu liniștit și-l lovesc în ceafă. Nu prea tare, să nu-l ucid. Apoi, prin șuvița înfiptă în creier, îi ordon să doarmă adânc, adânc, adânc. Așa cum procedau hipnotizatorii inamici cu agenții noștri, înainte ca noi să ne prindem cum funcționa morișca.

Trag piedica de la pistolul mitralieră și aștept răbdător. Secundele se târăsc grele, ca niște măgari supraîncăcați.

— Plimin! Booom! Buuum!

Bălaiul și-a început numărul, constat eu și-l smulg pe Zerbesh din pat. Mă încordez și-l tâcăsc, dintr-o suflare, cale.

De trei paturi, până lângă zidul exterior. Lumina a invadat încăperea și hărmălaia a început. Bine instruiți, constat eu, studiindu-i din ascunziș. Dormeau îmbrăcați și-au sărit direct la rastelul cu arme. Nu și-au ținutânsă gurile ferecatekni ascut urechile să prind ceva din conversația lor rapidă. Tipii presupun că șeful lor a ieșit la luptă. Frumos din partea lor că gândesc astfel!

Scot grenadele și le leg grămadă, cu o bucată din șiretul unei cizme. Mă târăsc spre capătul culoarului și privesc în hingv Grămada de pizmași din jurul rastelului s-a nuu rărit. Mulți au ieșit deja afară. Prin ușa deschisă, aud strigătele camarazilor mei:

— Poliția! Nu mișcați! Sunteți încercuiți!

Arunc pachetul degrenade în Grupul din fața rastelului și ridic rapid pistolul mitralieră.

— *Whatihe beli?* urla unul dintre ei.

Într-adevăr, iadul invocat a coborât între ei>Explozia grenadelor a sfârtecat câțiva. Lumina s-a stins, așa că nu

teag, să nu-mi deconspir poziția. Mă întorc la prizonier și-i verific pulsul. Cam slab dar nu va mierli. Îl părăsesc și pornesc târâș către ieșire. Profit de zăpada înaltă și mă târâsc prin ea, nevăzut, până la colțul cazarmii. O poziție sigură, din care pot observa evoluția evenimentelor.

Evenimentele nu se desfășoară chiar ca în filmele cu *happy enel* Inamicii din hală n-au ieșit cu toții să contracareze atacul. Înseamnă că luptă după un plan prestabilit și asta îmi convine mai puțin. Cei ieșiți din cazarmă* s-au desfășurat în trăgători, pe o arie întinsă și ripostează în toate direcțiile, în blocurile de locuințe nu s-au aprins lumini, semn sigur că și muncitorii au fost pregătiți pentru un eventual atac. Camarazii mei repetă cu insistență somanțiitg*, 4 a efectele sunt nule. Poliția canadiană ar trebui să se rușineze de lipsa lor de respect.

Varaine, clocește o diversiune, să-ți scoți anticii din rahat! îmi ordon eu. În următoareaeclipă, un urtet șfâf & %ierul, acoperind răpăitul amielor: <. **

— *R & ick Robeitson is deadi On the imckș! Qo!* Focul se oprește pentru câteva secunde. Toți au fost surprinși» Și-ai mei, și-ai lor. Profit de pauză și lansez o săgeată psi, în Grămada din hală. O singură sugestie concentrată în ea – lupta e pierdută, trebuie s-o roim. Îmi concentrez toată energia la dispoziție pentru a impune-o în creierele celor pe care i-am prins în ea. Dacă-i lămuresc să uree în camioane și să plece, presiunea va scădea rapid. Urmăresc, cu ochii minții, frământarea indecșilor din grupul țintă, în fine, unul cedează.

— *Let's go!* urlă el și tâșnește către ușă: Involuntar, alții îl imită. N-apuc sărăsfaflu ușurat că o rafală lungă îi culcă eu nasul ăi rumeguș.

— Nimeni nu mișcă! urlă un tip solid, îmbrăcat în costum de mascare matiasat

El a >îras la dezertori. Prea puține lucruri simple în această încăierare, gândesc eu, mutându-mi săgeata psi pe

șeful identificat. Îl plesnesc fără milă, între ochi și-l urmăresc cum se prăbușește. Urmează un moment de suspans, apoi gloata se repede către ușa halei. Mă destind și iau zăpadă în pumni. Îmi frec fața cu omătul moale și rece. Mă încinsesem ca un ceaun pus pe-un foc viori.

Primul camion s-a pus în mișcare. Mai multe umbre sar în el din mers. Observ cu satisfacție că și unii killeri din posturile de lângă blocuri încearcă să profite de ocazie. Fug pe lângă; vehicul, încercând să se agațe. Ori, Cel puțin, să scape de gloanțele vânătorilor mei. Iau în cătare grupul cel mai numeros din preajma mea. Ochesc cu grijă și apăs trăgaciul până la fund. Cad ca spicele sub seceră. Nu stau să-i Admir. Mă rostogolesc prin zăpadă până în șanțul de tragere abandonat de apărătorii halei. De aici, urmăresc plecarea celorlalte camioane. Retragerea inamicilor începe să semene cu o fugă neorganizată. S-au speriat, totuși, de poliție.

Nimeni n-a mișcat în blocurile de locuințe. Liniște de mormânt, deși în ele trăiesc mai mult de o sută de oameni. Ghicesc adevărul: muncitorii și membrii lor de familie s-au speriat și s-au ascuns. N-au cu ce fugi. Schimb încercătorul și caut din priviri o nouă țintă. Cam greți de identificat. Vânătoria liberă a început încă nu-i Anul Nou dar zeci de artificii pocnitoare explodează în t & alăncolonia. Inamicii care au rfenas sunt fanatici sau ghinionişti. Ca să fiu sincer până la capăt* sunt și morți. Îi identificăm unul câte unul și le suflăm în lumânări. Mai sigur așa.

După vreo jumătate de oră, se lasă liniștea. Noaptea se pregătește să facă loc unei zile mohorâte. Din spatele blocurilor de locuințe, aud vocea Bălaiului. Le ordonă celor dinăuntru să nu iasă afară și să nu tragă. Repetă ordinul de câteva ori, în engleză și franceză, până ce primește confirmarea aplicării lui. Un geam se deschide. Prin el, cineva flutură o cârpă albă, prinsă de un băț. Ne asigură, în engleză, că au recepționat instrucțiunile și vor fi

cuminți. În replică, lipoveanul le promite că vor trăi sănătoși până la adânci bătrâneți. Nimeni nu poate fi sigur că o astfel de promisiune se va îndeplini, da' ce-l costă să-i bucure oleacă?

Mă ridic, mă scutur de zăpadă și iau poziție de tragere în fața ușii fostei cazărmi.

— Varain! Aici! Uni chem eu tovarășii de raid.

Rămân cu degetul pe trăgaci, pentru eventualitatea că vreun pizmaș dosit își va încerca norocul. În următoarele clipe, Cpiișist. C-w-tpst deștepjt. O rafală lungă oprește în psihocâmpul me & Tadela vreo douăzeci ceva de metri. Chiar din șanțulpe c-l-aj-părăsit, /șpfe>inctiv, cu o rafală ceva mai scurfă. Deja, prim' camărs w-amâne, cu Spatele pătre zid, îi anunț simplu:

I-ați terminat Zerbesch e înăuntru. Prin-i câteva santinele! Restul veniți la căldură!

(iOfeschid ușa și-o invit pe singura femeie participantă la raid:

— După dumneavoastră, doamnă Ramona!

Politețea și cavaldrism nu trebuie uitate nici în cele mai grele momente» Ori, poate, aveți o altă părere?

De dincolo de timpul acestei Omeniri...

Nu știu care poet susținea că nu e om să nu fi scris o poezie, măcar o dată-n viața lui. Posibil să aibă dreptate, deși mi-e greu să mi-l imaginez pe papașa din Vatican întocmind o epistolă de amore. Ca și pe alți oameni, din profesii deloc sentimentale. Ca ofițer de informații, susțin, însă, că nu e om să nu fi visat să-și bage pumnii în falcile cuiva, măcar o dată pe an. Și nu din dragoste. Imposibil, cred eu, să nu vă fi zgândărit cineva pe cerebel atât de enervant, încât să vă fi produs reacția pusă în discuție. Reacție pe care o simt și eu, mai acut decât vă închipuiți, în fața meclei albicioase și pistruiate a marii scule revizioniste – Almos Zerbesch. L-am trezit din somn și-l studiem ca pe o gânganie periculoasă.

E cam slăbănog și cu un început de chelie. Buzele subțiri s-au redus la o linie. Figura nu mai exprimă ferocitate, ci spaimă. Ochii verzui spălăciți alunecă rapid de la unul la altul. Încă nu-i vine a crede c-a sfeclit-o.

— Da, noi suntem cei mai iubiți dintre pământeni! Îl asigură Bălaiul rânjind vesel. De ce nu te bucuri, bibicule?

Pocitania clămpăne ceva neinteligibil. Cu această ocazie, observ că bărbia îi tremură vizibil. N-a mai trecut niciodată prin situații de acest fel. Nici nu credea că va ajunge vreodată ochi în ochi cu inamicii. Cam asta-i tactica oculților: își instruiesc agenții să se simtă zei din umbră. Lovește pe ascuns, prin intermediar plătit sau manipulat! E regula lor de bază. Noi am dărâmat ascunzișul și năpârca ascunsă clipește x uttășbcât, lrdlișșe: ei saarâaculfeze în engleza??

Un hoide fas genial îi răspunde. Îi fefig un dgget în piqpt și-i șoptesc apăsat, să crape fierea în eh

— Eu sunt Varain. Duhul răzbunător al oamenilor din CarpațLAM venit să te pedepsesc pentru crimele comise împotriva ne-pDttilii meu și-a europenilor.

Înghitsân sec și ancepsă se joace de-a cea înizu. Adică, se îngălbenește și ciiipește în silabe mici, greu de percept de noi, oamenii care gândim în idei și conversăm în propoziții sau ftaze. Țiq moment propice să aflu cele mai intime secrete din viața sa. Îi accentuez spaima, propunându-i:

— Mergem în vila ta, să discutăm!

— Nuuu! se apără el, de parcă l-ar fi văzut pe doir drac', venit să-l scoată la o plimbărică și la o băită într-un căzănel cu sntoada ori cu alte ingrediente prescrise de pppi.

— Badiț! Se bucura lipoveanul și-l înșfacă de ceafă, ca pe un cățel ăt pripas, Tu 6 să intri prim'că-s curios să aflu cum vei conviețiți cubombița de sub trepte.

— Nu? Se împotrivește Zerbesh, urlând la un animal

înjunghiat Discutăm aici!

— *Ătiolol* insist eu rămând batjocoritor. Noi intrăm după tine.

— Putem dezamorsa bomba, propune prizonierul. Apoi, putem trata omenește.

— Tu susții că ești om? Se zburlește Bălaiul.

Zerbesh și-a mai revenit puțin. Speră să câștige timp ori să ne cumpere cu ceva. Dacă tiu m-au ucis imediat, înseamnă că... Asta citesc eu în creierul-său de bestie inconstientă. Îi replică lipoveanului, pe un ton ceva mai sigur:

— Îți dă mâna să mă jignești, că sunt singur.

— Hombre, îi râde lipoveanul în față, dacă ai ști ce singuri am fost noi! Da' ne-am folosit materia cenușie.

— Am priceput, șoptește el. Varain, facem o înțelegere?

— Shoot!

— Vă dau ce căutați. Bani și informații. Voi mă faceri pierdut Nu câștigați nimic din moartea mea, nu-i așa?

— Calcă înainte! îl îndemn eu; ca și cum aş fi acceptat propunerea.

Canadienii se dau în lături, să-l lase să treacă. Knud îi înfige carabina în coaste și-i povestește din tainele lumii polare:

— Dacă încerci să trișezi, te îngheț. Și te dau câinilor mei, ca supliment.

Zerbesh nu îndrăznește să răspundă. Probabil, cunoaște mai bine decât mine preferințele culinare ale câinilor folosiți de nord-canadieni pentru trasul săniilor. Iese din cazarmă, cu pași șovăielnici și se îndoaie sub lovitura viscolului. Carabina din spate e un argument foite să-și mobilizeze voința, O face. Pășește zgribulit, către vilă în care locuiește în mod obișnuit. Se oprește în fața scărilor acoperite de zăpadă, desfăcând mâinile a neputință:

— Ne-ar trebui o mătură.

— O să-ți stea frumos cu ea în mână, se bucură lipoveanul.

Mătura sosește, adusă de un inuit, din cazarmă. Bălaiul o ia și i-o înmânează ceremonios:

— Almo & r rege de verde, te investesc cu simbolul. Puterii, tale. De-acum încolo, vei mătura străzile și șoselele canadiene, cu toată gașcata.

— M

Revizionistul nucomeșitează. Ia măș2 fa fi îndepărtează cu delicatețe zăpada de pe scări. Niște Măiți groase» de stejar masiv, rduc către ușa de intrare. Mi-am înfurtpprirea în ceafa dușmanului, să nu-i las loc de trișat...

Zerbesh se pleacă, caută ceva cu privirea cam mioapă, apoi ne arata clape ta, pentru a-și demonstra bunele intenții: 1

j os, dezamorsat. În sus, amorsat. Cine calcă...

A împins clapeta ăi jos și urcă treaptă cu treaptă, cu Knud în spatele lui. Șoptesc unuia din cei doi geniști:

— SUB podeaua! Salonului, mai e o bombă, de vreo sută de kilograme. Posibil, nucleară sau chimică”.

— O, my God!

— God nK> dezamorsează. Voi veți scoate-o din funcțiune, cât discut cu individul ăsta.

— Va observa că lucrăm la dușumea.

Vom fasce mă din trupurile noastre, între el și voi.

OK?» /: ț.:

— Nu știu. =!

Revizionistul, sprijinit râtț țeava artnei lui Knud, a ajuns în fațâTJȘ». Dășă se urtoarcă dar metis»! îl avertizează:

— Nu-mi placeâmeclata. Deschide ușa!: j”»

Eu am lansat deja ordinul; prin telefonul fără fir. În salon* vom ocupa un: dispozitiv în formă de arc de cerc,

împiedicându-l pe ineptie să observe geniștii. Eu voi discuta cu el. Ceilalți, întee ei, suficient de tare, să nu se audă zgomotele produse la dominare.

În timp ce pășesc peste locul în care am simțit bomba, descopăr ceva îmbucurător: inamicii nu fac risipă de fantezie. Asta înseamnă că stau mai prost la capitolul imaginație. Mai mulți boși sioniști și revizionisti foloseau același, sistem de autodistrugere – o bombă plasată sub sanctuarul lor de „zei”. Acum, știu și de unde s-au inspirat: de la cyborgul din Tibet.

Amintirea acelui cyborg, de o perfecțiune care, îmi apropia de rasa omenească, mă atinge cu un ușor fior melancolic. Deși, la urma urmei, era o mașină de gândit și de luptat, s-a purtat cu noi mai omenește decât mulți oameni din societatea actuală. Parcă-i simt din nou atingerea degetelor metalice pe fața mea. Și-i aud din nou vocea metalică: *Voi, oamenii, meritați să trăiți liberi și sănătoși.* Cum o fi ajuns, oare, o mașină la această concluzie? De ce, oare, lideri ai unor mari puteri economice, politice, militare, informative și religioase nu ajung la aceeași înțelegere?

Knud l-a condus pe Zerbesh până în fața unui fișet imens. Probabil, comandă specială, căci n-am mai văzut altul de aceste dimensiuni. Ocupă aproape întregul perete din spatele biroului său. Revizionism se întoarce cu pieptul în țeava carabinei. A prins curaj sau a decis să se sacrifice. Câteodată, se mai întâmplă și astfel de minuni – bestiile se sacrifică pentru a ne produce cât mai multe pagube. Din această cauză, îl țin într-un contact discret, printr-o șuviță. Psi insesizabilă, înfiptă în creierul său.

— Varain, perfectăm înțelegerea?

— Care? Mă prefac eu c-am uitat propunerea sa.

— Banii și documentele, în schimbul vieții și libertății mele. Ce mare lucru dacă mă faceți scăpat?

— Discutăm! Îi propun eu* să câștig timp pentru

geniști. Dacă marfa merită...

Înti trag im scaun în fața biroului și comand: - Knud, lasă-l să-și ocupe fotoliul de mare mahăr! Un zâmbet subțire, triumfător, rapid reprimat, îmi spune că Zerbesh crede că a recăpătat controlul situației. Eu n-aș paria pe această variantă. Dumneavoastră? R

Din nou *face toface*. Desigur, aș prefera săprivesc o fațadă mai a-eabilă dar n-am de ales. Țsta e prizonierul, din el trebuie să scoatem tot ce ne folosește. Zerbesh s-a lăsat oftând în fotoliul său moale. Ca orice fiară de pradă, se agață cu gtHgeieie și cu dinții de viață. Ar fi în stare să sacrifice milioane de vieți pentru a-și salva tubul digestiv. Un tub digestiv înzestrat, cu orgolii și patimi mărunte, izvorâte din instincte sălbaticе, cultivate de părinți sau educatori. Cunoașteți destui tipi din această specie. Înșfacă tot ce poți și cât mai mult? Calcă pe cadavrele altora, pentru a-ți atinge scopurile! Casn la asta se reduce „filosofia” lor de viață!

— Deci, așa arată Varain? Începe el tratativele. Sincer, mă așteptam să arăți mai impunător.

Zâmbesc în sinea mea: Individul ăsta mărunț la suflet și rațiune crede că mă poate manipula cu stratageme din psihologia empirică.

— Am o umbră impunătoare, i-l arăt pe lipovean. O ușoarăgrimasă îi urățește mutra și așa destul de pocită. Și-
*%ailintit de tratamentul cam neprotocotar, Cuprinsul lichidat. Desigur, l-aș putea trimite în iad, cu-n singur fulger, înainte de aacționa declanșatorul bombei din podea. Deschisul fișetului șijsfbpesaiea conținutului nu constituie o problemă pentru nok feiar sunt tentat s-o fac, dar Rațiunea, această doamnătfâlineasă, îmi amintește că destule secrete nu sunt scrise decât îți creierul său. *Europenii și românii pot folosi aceste secretepeotrv a grăbi unificarea și armonizarea relațiilor dintre ei.* Întăresc suvița psi înfiptă în creierul lui, să nu risc viețile

camaraaiaor mei și, în timp: ce negociem viața sa; să-i „aspir” cât mai multe informații de interes operativ.

— Fișetul e prevăzut cu un mijloc de incendiere % conținutului, Varain. Dacă ai gândit că m-putea elimina din joc» te-ai înșelat. Dacă mă ucizi nu vei afla niciodată cum se deschide fără a explod & - wi. < i

— Încă n-am gândit această variantă, dar mi-ai dat o idee - îi înțep eu. Moartea ta va rezolva urnite probleme.

Psihocâmpulluiface un salt Seteme de moarte, ca mulți alți oameni neinstruiți și lipsiți de: credință. Asta nu-l oprește să trateze moartea altor perstjane ca pe fapte banale. Exact invers decât simțim și tratăm noi viața omenească”.

— N-o vei face, Varain! Te-am studiat timp îndelungât Te cunoaștem mai bine decât tine. Dacă ne înțelegi și-ți deschid fișetiil* vei găsi viața tain sute de pagini. Poate chiar mii, căci nu le-am numărat?;

Mulțumesc pentru atenției Voi citi cu interes romanul vieții mele. → 7

— Uneleinformații te vor îndurera, Varain. Să-ți spun că-mipmeișxi?. →.

Ochii săi, ușor bulbaeați, mă pândesc hoțește, pe sub sprâncene. Speră că va zgândări O’ț & nă din Sufletul meu, să aibă și elo satisfacție cât de mică. Aplică un procedeu de tartină psihică pe care e bine să-l «ști-Ofte-l cunoaște poate evita multe suferințe. În esență, procedeul e simplu și folosit focă din perioada medievală. Inamicii sefetfontiteafcă despre necazurile. Și aveisjtm Ue persoanei-țintă, apoi i lean-i «tesc cu insistență. Persoanele mai slabe retrăiesc stanțe-uferință sau oroare, cu intensități diferite, la simpla amiittiffr.

Ați ghicit că revizionism9 încearcă această scamatorie mizerabilă? Prea târziu* însă. Au mai aplicat-o și alții, în repetate rânduri, cu același scop. Nu-i așa că războiul psihologic e mai nasol decât cei clasic? Reacția

mea-a tocit, căci cămile s-au vindecat. Eu, însă; prefer să-l laisăcfceadă ceea ce-i place. Ca atare, îi răspund:

— Nu-mi spune că-ți pare rău te-ai lăsat capturat ca un dobitoc din ceanțai

— Sănă... V

Își mușcai bto Zele și-și înghite cuvintele Sângele i-a urcat 3 n cap, Fiecare nășiși găsește nașul, gândesc eu, studiindu-i accesul de furie. Cu ochiul din ceafă, urmăresc activitatea geniștilor. Au localizat bomba și perforează podeaua cât mai silențios pot Ceilalți camarazi, situați între taine și ei tropăie și comentează confruntarea din care au scăpat. O fac destuedfe lejer, deosaiece nhabar ce pericol îi paște și n-au înregistrat decât două decese. Răniții, patru la humăr, sunt îngrijițiânfosta cazarmă.

Zerbesh reușește să-și recapete controlul și-mi propune:

4 i-icutăm seriossau refuz să mă colaborezi - fe & Utăm. Suntcurios cuift gândeșteunșobolan din

Ifteut șc-olaii? 1" - f >

= t Dbamiiia mă-ta te* afcut u aih constatat htimal catastrofa-și-tnă întreb cum ai-eiat săgândeștiinăcarcă veți lupta împotriva extratereștrilor.

**pentru minot Regreți că
proastă specie.**

Măinile au început să-i tremure dar eu ättt descoperit deja buioM & de detonare. Îl țin pe Zeibesh dn scurt, să nu gândească 4 a soluția finală. Deschide gura ca o fantă, o închide, apoi o deschide din nou pentru a întreba:

— Așa înțelegeți tratativele?

Ochiul din ceafa mă informează că geniștii au practicat orificiul necesar în podea. Îmi înăspresc glasul:

— Ai fost informat de ultimatumul lui Zamolxe?

— Astea sunt povești de adormit copiii. Noi suntem

cei mai puternici pe această planetă!

— De aia trăiți prin păduri și loviți, pe la spate, persoane și națiuni mai slabe?

— Fiecare organizație secretă cu metodele ei, Varain-Noi luptăm pentru o cauză dreaptă. Sfântă chiar.

— Așa spuneau și killerii lui Pol Pot. Vorbele nu exprimă adevăruri vitale, Zerbesh. Tu lupti pentru perpetuarea sălbăticiiei.

— Vrei sau nu banii și informațiile? Se înfurie el.

Îl studiez curios. *Aș vrea să-l poată vedea toți românii. Să înțeleagă că „zeii” care le-au schilodit viețile sunt niște șobolani fricoși, ascunși prin găuri. Iar agenții lor, niște lepădături cumpărate cu câțiva dotări.* Astfel, din limbajul românilor ar dispărea expresii introduse de agenții sioniști și revizionști, de tipul nu se poate, noi nu avem voie, nu ne lasă marile puteri. Căzătura din fața mea e reprezentant al unei „mari puteri”. „Putere” ce dispune de miliarde de dolari furați din sudoarea unor națiuni, de mii de agenți diversioniști și killeri. *Ce înseamnă însă aceștia, în fața sutelor de milioane de europeni uniți și deciși să-și apere drepturile de oameni moderni?*

Geniștii meșteresc mecanismul de detonare. Răspund:

— Voi lua banii și informațiile. Fără aprobarea ta. Îți voi tăia mâna și voi aplica-o pe ușa fișetului. Amprenta palmară servește drept cheie.

Instinctiv, dă să miște mâinile, să apese butonul fatal. Nu reușește, l-am blocat sistemul nervos*. O treabă relativ ușoară, pe care o poate face și un yoghin tradițional. Un urlat prelung, de fiară rănită, țâșnește din gâtulejul lui. Se zbate de neputință și furie, îl șoptesc cu glas răzbunător:

— Așa se zbătea nobilul secui Doja, pescaunul înroșit, pe care l-au legat străbunii, tăi. Ți-am citit arborele genealogic. Descinzi dintr-o familie de criminali.

Se oprește din urlat și mă privește prostit Bruma de

misticism care zace în fiecare animal de acest soi îl îngrozește și mai tare.

— Tu ești spiritul reîncarnat al lui Doja?

Primul impuls mă îndeamnă să-i spun povești. Să-l văd cum reacționează la ideea întâlnirii cu spiritul unei victime a străbunilor săi. Din spate, genistul raportează:

— Rezolvat domnule Varain!

Privesc gunoiul din fața mea. Nu-mi vine a crede că atât de oameni buni au murit din cauza lui și-a organizației revizioniste maghiare. Îi înfig cuiul în creier:

— Nu sunt spiritul lui Doja.

Cr Atunci, cine ești tu, Varain?

— După criteriile voastre, un străin venit de dincolo de timpul Oraeruri

Dacă mă omori, ai mei vor pomi războiul! Din SUA* Asia și

Germanii tocmai vă lichidează agentura din SUA. Deodată cu noi. Bine?

Se șfocă de furie, și-a mușcat limba; Un firisor de sânge u curge prin colțul gurii. Urâtă arătare. Și: pe dinafară și pe dinăuntru. Așa cum arată și agenții lor din România. Urâți și răi. Simt un fel de scârbă la ideea că va trebui să-lucid. Până și contactul dintre fulgerul de foc cu psihocâmpul său mi-ar da senzația de murdărireiată de cine vă temeți voi, românii. De o jivină târătoare.

— E al tău, lipa, anunț feu. Determină-l să deschidă fișetul!

— Plăcerea mică, piciule.

Bălăul repetă figură” cu „căfelușu* „Zerbesh urlă:

— Văram, cele mai importante informații nu-s în fișet!

Lipoveanul îi dă lovitura de măciică: J

— Da’ de ce crezi că te privea Varain atât de intens? Că ești frumos? Ți-a ciugulit informațiile din tărtăcuță, fraiere.

Un horcăit urât, de disperare că ultima lui șansă de

viața s-a evaporat. Ochii mei au surprins, însă, ceva îngrijorător. Ramoia, cu fața înghețată ca o mască. Ochii îi strălucesc hipnotic. Măinile i s-au încleștat pe arma retezată, lăsată de lipovean în păstrate. L-a recunoscut, constat eu și-i șoptesc: – încă nu trage, fetițoi

— De ce? Scrâșnește te-a printre dinții strânși, să nu urle de durere.»

— Fișetul se deschide cu amprenta lui palmara caldă. Infraroșii, pricepi?

Nu-mi răspunde. Privirea i se mută pe lipovean. Acesta își tratează clienții cu toată gingășia de care e în stare:

— Așa, bebelușule! Pune mânuța aici, pe fișet!

Își însoțește îndemnul cu un dupac după ceafă. Simte o plăcere magnifică să căpăcească „zei ascunși 44. Zerbe-icadfe cu fruntea în fișet și se preface că leșină. Nu destul de artistic să-l poată păcăli pe lipovean. Amic meu îl prinde cu stânga, Îl iidk & binișor și-i cârpește câteva labe cu dreapta. După asta, râțiște multumit și-l îndeamnă;

— Mânuța se fișet! Vezi că poți? Nenea lipoveanul o să te mai învtfte multe șmecherii.

Palmului Zerbesh declanșează mecanismul radioelectronic. USHE fișetului sșdeschid înambcile părți, expunând un conținut bogat Rafturi întinse, pe ea» zac, într-o ordine apreoabilă, bani, documente, outn inscripționate, câteva arme și, surpriză? O femeie. Da, săvezi și să nu crezi! O femeie echipată în *combat uniform* îndreaptă un pistol mitralierăcătre lipovean.

— Drace? Aud eu dândreaptă. Instinctiv, las fulgerai să plece. În aceeași clipă, din stânga trosnește un foc greu, de *cut gen*. Imaginile, văzute cu meetinonă, ar fi turnătoare. În spatele lui Zeibesh, se castă o gaură produsă de glonțul explozia Ceas din armă Ramonei. Femei» luptătoare se îndoiaie, scăpând o rafală pe direcția inițială, lipoveanul, neobișnuit de agil pentru dimensiunile

sale, se aruncă la picioarele ei. Nu să i le sărut. S-o placheze, calartighy. Femeia scapă pistolulmitralieră și cade len, t, pestelipovean, cu fața către picioarele lui. Un ne» * de bani și documente învăluie întreaga scenă. Eu ridic vocpa și strig cătoe canadieni:, >

N» trageți! Totul s-a sfârșit. să-l aiii} se răsucește rapid, prinde femeia de plete și constatăeșinată. Mormăic furios: ... t Era să pătesc-rușinea vieții mele., fu mintea, lui de cavaler, nu concepe că ar putea fi lichidat de vreo damă. N-ar fi *fair play*. Înhisnis nostru, însă, netitmeade *fairplay* e foarte relativă. Așa cum sunt și alte noțiuni, cum ar fi cinste, dreptate, corectitudine. Trebuie să reininoasteți că nu poți trata cinstit eu niște tipi care mint de îngheață ajpele și intenționează să-ți facă felii*:

Mă adun și laitsez comenzi către subordonați:

— Knud strânge și numără blam i! Veniter selecționează documentele! Bălaiule, adu Ferrteaia aici! Careva să-l arunce hoit lui Zerbesh afară; să nu ne deranjeze!

Ramona mă interpelează cu voce răgușită de emoție:

— Domnule Varain, de când știați că Zerbesh e unul din ucigașii mamei mele?

— De când l-ai localizat, în cazarmă. Speram să nu conștientizezi niciodată.

— De ce? Mă simt bine. Datoria care mă apăsa a dispărut E răzbunată.

— Mă temeam că vei face o obsesie, letițo. Că-i vei visa mereu și pe ceilalți. Și-i vei căuta mereu» ruinându-ți viața.

Dă să mă întrebe ceva dar se oprește, de teamă că m-ar răni. mai bine să știe adevărul, gândesc eu și recunosc:

— Eu i-am vânat pe ucigași câțiva ani. Nu mi-am găsit liniștea sufletească până ce n-a murit ultimul.

— Eu nu mai simt spaimă și ura, domnule Varain. Nu

mă mai interesează, înțelegeți?

— Sufletul mamei taie s-a liniștit, îi șoptesc eu, conform tradiției. Nodului de imagini și spaimă, creat în noaptea aceea* s-a destrămat. Ești liberă.

— Și ce să fac?

— Trăiește-ți viața de familie! Lasă restul în seama noastră!

— Voi reflecta la sugestia dumneavoastră, evită ea un răspuns clar.

Încă nu s-a vindecat complet. N-o ppt judeca, deoarece nimeni nu nu-a ucis mama în fața roea., Numai cei care trăiesc un fenomen cumplit pot înțelege ajj & petsoane care trec prin fenomene similare. Mă las pe: Sqaunnd x> țigară. Apoi, întreb vânătorii canadieni: vK

— Are cineva o gură de cafea? V\fe

Unul îmi întinde o ploscă de aluminiu» Învelită & i pâslă groasă-Cafeaua n-a înghețat în ea dar nici mult numai avea. Iau o stă, studiind tipesa scoasă din fișet Consumabilă, vorba lipoveanului. Vreo treizeci de ani, suplă, tunsă băiețește, îmbrăcată fu Mugi și pulover. O fgt-tfă destul ție simpatii; n-ar fi trebuit să se amestece în porcăria revizionistă. U trimit o pasă de trezire și-l rog pe lipovean:

— Bălaiule, păstrează-ți manierele de cavaler latiiK>!

— Nici nu intenționez să o deteriorez, piciule. E apetisantă.

— Dacă apucă să tragă, deveneai apetisant pentru viermi, îi amintesc eu cealaltă latură a problemei.

— Viața nu se joacă pe variante, zâmbește el mulțumit. Domn' *dacă* a fost exclus din ecuație.

Captiva flutură ușor din gene, apoi deschide ochii. Căprui și Iblâitzi, de-ai spune că e o nevinovată qiut-Vecie cum un caniuian îl târăște pe Zerbesh afară din cameră și dă să sară pe direcția lui. Izbutește să scoată țioar un geamăt de durere. Bălaiul, domn, o ajută să se ridice pe

două piciorușe, apoi îi împinge un scaun sub funduleț:

— Ia un loc, puicuțo!

Se așază automat, ca un robot. Privirea ei alunecă rătăcită de la unu la altul. În mod evident, n-a crezut că va asista vreodată la un astfel de spectacol.

— Suntem români, îi explic eu în limba engleză. Am venit să ne plătim datoriile. Tu cine ești?

Își strânge boticul, decisă să nu scoată niciun cuvânt. Nici n-am nevoie de explicații/Secretară, body-guard ori metresă. Altceva nu putea fi (Cunoaște destule informații despre organizația revizkmistă dar deja simt inutile. Am retezat unul din capete. Celălalt, cel public, care umblă prin Lume, deghizat în om de afaceri, nu mai arezile multe. Ea ne poate fi utilă însă în alt mod

— Knud, numără-i cinci mii de dolari! Ordon eu. Restul se împarte cum am promis anterior.

Metisul mă privește șovăielnic, apoi înțelege. B nemaipomenit de deștept pentru un simplu fermier. Numără bancnotele și i le întinde. Femeia își strânge pumni și-și ferește fața, să nici nu-i vadă. Knud u pune pe birou, în stânga ei și-și continuă treaba. Eu mă adresez din nou „mutei”:

— Te vom lăsa în Calgary. Dacă ai documente de identitate și o haină mai groasă, ar trebui să le iei, și banii, să ai cu ce trăi un timp.

— *You, diitykillerî* scapă femeia printre dinții strânși de furie.

În viața de spai neconvențional, am încasat multe epitețe negative. Ucigaș murdar nu e cel mai grozav dintre ele. Îi răspund calm, să simtă că nu ițina atins cu-n fir de păr:

— Organizația voastră a ucis câteva zeci de mii de români, numai în ultimele decenii. Cu arme clasice, cu foame, disperare și droguri. Propaganda voastră ne-a produs imense daune financiare și morale. Noi «R le

răzbunăm pe copii și femei. Încheiem socotelile cu bărbații vinovați.

— Ne-ați condamnat la dispariție; scâncește ea ca un copil.

— *Dumnezeu v-a condamnat pentru ferocitatea cu care ați acționat împotriva unității europene.* Și, mai recent, yankeii v-au condamnat liderii care lucrau mână-n mână cu asiaticii și rușii. Dar asta nu e treaba noastră.

— Materialele au fost recuperate și ambalate, raportează Veniter.

— Plecăm imediat. Te-ai decis? O întreb eu pe prizonieră.

— Mă veți lăsa liberă? Întreabă ea neîncrezătoare.

— Sigur. Nu constitui un pericol pentru noi. Nici pentru alții.

— Pot să-mi iau hanoracul și actele?

— Dă-i zor, că ne grăbim!

Mă ridic și verific fișetul. E gol. Cu coada ochiului, o urmăresc cum deschide șifonierul din stânga ușii. În sinea mea, îmi spun că femeile n-ar trebui îndochinate în nicio religie sau ideologie. Ar trebui să iubească, să crească prunci și să-i educe în spiritul omeniei. Îmi expandez ușor psihocâmpul și aștept. Se întoarce brusc și descarcă pistolul în pieptul meu. O privesc în ochi și număr focurile: unu, doi, trei... șaisprezece. Ștecikin, pistol de killer rus, constat eu. Șaisprezece gloanțe în încărcător. Tipă a încremenit, cu ochii pe mine. Apoi, privirea îi coboară către gloanțele ușor turtite la vârf, din jurul meu.

— De ce? Șoptește ea. Nu se poate!

A urlat ultimele cuvinte. Îi răspund calm:

— Eu sunt Varain, duhul răzbnătorilor din Carpați. Nu pot fi ucis de niciun pământean. Nici măcar de mine însumi.

Camarazii de aventură se relaxează. Încep să iasă, cu

bagajele făcute în pripă. Iau banii de pe birou și-i întind:

— Promisiunea mea rămâne în picioare. Te lăsăm în Calgary, Agnes.

— De unde știi cine sunt?

— Din creierul tău, pisicuțo, o lămurește lipoveanul. Unii citesc cărți, alții, creiere și informațiile din atmosferă. Hai cu nenea!

Bălaiul nu se joacă. Îi bagă banii în buzunarul hanoracului, apoi o înșfacă de-o haripă și-o trage după el. Rămân ultimul, să mă asigur că totul e în regulă. Polițaii canadieni vor avea o problemă cu bomba din podea. Nu-i treaba mea cum vor rezolva-o.

— De ce ați spus că ați venit de dincolo de timpul acestei Omeniri? Mă întreabă Ramona.

— O experiență blestemată, fetiço. I-am comunicat lui Zerbesh că știu că a participat la ea”.

— Să mergem! Mă invită ea, prinzându-mă de braț. Afară e lumină de iarnă. Cam puțină dar suficientă pentru a putea observa proporțiile dezastrului suferit de inamici. Pretutindeni, zac cadavre, în cele mai neobișnuite poziții. Îmi închei hanoracul și dau ordin de plecare. Canadienii se încolonează aproximativ militărește. Inuiții au încropit un soi de sănii, din scânduri geluite, pe care și-au pus răniții și morții. Pornim pe drumul de întoarcere, în formație strânsă, cu armele pregătite. N-ar fi exclus ca vreun fanatic rămas în posturile de pândă să fie cuprins de un acces de eroism sau nebunie.

Din mers, deschid stația cu secretizor și-l apelez pe Mayer:

— E o zi frumoasă, neamțule?

— Am înșfăcat câțiva din cercul mediu. Voi?

— Am retezat capul organizației revizioniste din Canada. Plecăm către casă.

— Ne vedem în Europa, Varain.

— Neapărat Merită să facem un chef mons & ru.

— După ce termin aici. R.

— OKI Seeyou în Europe!

Închid și-i explic Ramoli:

O brigadă de europeni vânează revizionistii din SUA.

— Ctaii i-ați convins să se miște?

— Le-am prezentat probe certe că revizionistii îi luMttiside viță.

— Mai trebuie să-i convingeți pe ruși.

— O treabă tare delicată și. Greu deândeplinit, Ramona. Coaliția iudeo-americană și agenții. Ipr au pus în aplicare plantă de izolare a Rusiei de Europa.

crăp?; ♥ X

— Sinucigaș, mi rău. Rușii sunt împinși să se alieze cu chinezii și islan Mcii. Premise pentru un război devastator.

— Ce Lume complicată!

— Alta nu avem, Ramona. Nici soluții de supraviețuire civilizată prea multe. Unificăm Eurasia și evoluăm sau intrăm în ptugjptiol americapo-iudeilor și cufundăm Omenirea în întuneric. Poate și mai rău.

— Războiul final?

— Condițiile sunt coapte. Oricând, un nebun sau un disperat jfl ppete țteclanșa.

— Extratereștri ce spun?

— Că-l vor preveni, cu ajutorul nostru. Îi cred.

— Omeoirea pe muchie de cuțit. Atât de înspăimântător!

— Nu-i prima dată, Ramona. Cu zeci 4 e milioane de ani în urmă, familiile coloniste primordiale s-au confruntat distrugător* aruncând Omenirea în mediul bestial. Foarte probabil, îți vei aminti imagini din acea confruntare, prin vis sau în transă.

— Acum, ne ridicăm din nou.

— Ocultii nu vor ca Omenirea să se ridice din nou la

stadiul străbunilor astrali Acesta e supremul secret al Omenirii.

— A treia variantă e adevărată, șoptește ea. Nici mișur Ue religioase; nici darwinismul.

— Oculții știu asta și se tem de informațiile sigure despre adevăratele origini ale oamenilor.

— Vânează deținătorii acestor informații, ghicește ea și se zgribulește.

De ce s-o mint? De-acum încolo, trebuie să manifeste vigilență, să-și apere viața cu informațiile moștenite de la străbunii coloniști.

— Te vor căuta, Ramona. Când vei simți un pericol inexplicabil, închide ochii și adu-ți în memorie figura mea!

— Contact telepatic?

— Da, așa luptăm noi, uniți prin contacte telepatice. Vei primi informații și psihoenergie informativă cu care vei supraviețui. Apoi, pentru a învinge și a te ridica deasupra dușmanilor.

— Iudeo-americanii? Chinezii?

— Nu, Ramona. *Nici onatiune sau rasă nu-ți este dușmană. Toți oamenii din Lume trăiesc după aceleași legi de viață.* Dușmanii au fost recrutați din toate rasele și națiunile dar nu beneficiază de suportul psi al populațiilor în care s-au născut.

— Atunci, cum îi recunosc?

— Criteriul adevărului, Ramona. Cunoști legile vieții omenești și ale voiluimferior. Cine le încalcă e dușman: - **v**, înțelegjăunt sinucigași? R. **m**;

— Numai fanaticii religioși adepți ai mi **&** tăf Mj piifer suferință și moarte. Ceilalți vorinlerca să te cortt>Hienzeze cu formule preludate pe calculator; cu scopul dfe U tddepersonaliza și a uita informațiile ultracivilizate, moștettke de la străbunii care au colonizat Pământul. 1

Cât va dura această confruntare, domnule Varain?

A început s-o frământa problema familiei, cOiwtrrif «își a Omemril. Cu <cât-înțelegi mai bine situația, eu atât grijă te cuprinde mai adânc. Și sentimentul de răspundere ea FEHfe viața; miliardelor de oameni neștiutori dresțe* & intensitate. Cunoașterea adevărilor ar trebui să ne facă mâifferioiți. Dim *păcateu unde adevărwi fundamentale ale Lwmimoaître sunt groaznice. Dacă nu le cunoaștem; însă, nu-le putem ibztitvsti* Tipul care a spus că ignoranții sunt fericiți, căci vor-ajunge în împărăția-ceruriknva uitat să adauge un amănunt - vor ajunge acolo morți. *Noi viem să trăim vii, pe planeta noastră.*

— Confruntarea se va termina în câțiva ani, Ramona. În fiecare zi, viața noastră devine mai ușoară, deoarece se trezesc tot mai mulți oameni. Puterea noastră crește în progresie geometrică. A inamicilor scade mereu.

— E logic dar e și adevărat?

— Dacă n-ar fi adevărat» aș face afaceri, aș pescui, m-aș relaxa ca orice om obișnuit.

NU-mi place, domnule Varain. Dacă ar exista altă ieșire din situație...

Nici mie nu-mi place confruntarea cu regresivii, fetițo. Altă ieșire vitală nu-i. Trebuie să-i învingem!

Tace și pășește cu-n soi de-dușmănie, prin zăpada înaltă până-n genunchi. Merge alături de cărarea trasată de inuiții cercetași, pentru a avea senzația că luptă și înfrânge dușmanul invizibil. Îi înțeleg și-i respect sentimentele. Le-am trăit și eu, cu mai puțin de două decenii în urmă.

*

* * *

Oamenii lui Knud au plecat către nord. Înaintăm cu cele două autoturisme și dutâța, prin vifor. Ceva maiișor; deoarece autostrada e circulată de camioane grele, de transport. Viața modernă nu mai înseamnă hibernare și lenevite, ca în perioadele „patriarhale”. Calgary se zărește

deja, la mai puțin de cinci-șase kilometri. Ramona și Cagni dorm duși. Veniter conduce șovăielnic, de prea multă oboseală. Bălaiul, ciupit ușor, îngână un cântecel:

Frunză verde odolean, A crăpat un măgurean, De durere și alean.

««-www

Măă - aai...

— Schimbă placa! îl rog eu.

— De ce să nu mă bucur, piciule? Uni replică el și-și continuă doina, cu glas ceva mai scăzut

Eu mă afund în gânduri. Nu toate vesele. Nici prea triste, însă. Speranța noastră crește cu Secare inamic distrus, cu fiecare omtrezit la viața normală.

Am atins deja periferia. Dubița *oprește* și mașinile noastre, după ea. Agentă revizioniștilor coboară cam zăpăcită. Nu înțelege încă ce s-a întâmplat cu ea. Acum e momentul să-ți fac un dar de neuitat, mândro, șoptesc eu și cobor.

V între mașini. Cam pe la juiiiățateadistanței.

— De ce ați procedat astfel, domnule Varain?

— Pentru că suntem oameni. Noi, românir suntem mai buni decât voi

— Propagasdăieftină! Ripostează ea, dovedind că nu e chiar proastă...

— Poarte, recunosc eu. Ai voștri mi-au usâșsoția și mai multe iubite. M-aulovitânmod repetat, fcisufleț, să dezumanizeze...

— Îți durerile șinecazurile raete. Du» le celor din organizația carete-a recrutat și te-i instruit să lup? împotriva vieții omenеști evolutive și creatoare! Un dar din partea mea. Și Hâiasbă și ei durerile mele!

O las acolo, în zăpadă și urc înapoiân mașină.

— Ce-a vrut, picate?

— Nu contează; Le-am trimis ce meritau. Cale-o, Veniter!"

Porqjm mai departe. Grozăvia a rămas în urmă, deghizată tiHr-o simplă agentă.

e 4

Călăuza alcoro-vegană

— Se apropie clipa cea mare, constată Cremene privind şirurile de extraterestri, echipaţi de luptă.

— Poate, că au început, 4 nvazia” şi noi n-am aflat! răspund eu. Ăştia nu existau la ultima vizită. J

Strângerii mine dau nici c-maimica atenţie. Îşi va «de ttt & firi-Ptđiţa - îl» jqe consideră membri ai uni: comandou necunoscut de ei. Majoritatea pleacă pe direcţi hangarului în care se păstrează astronavele. Înseamnă că participai! La un sfat sau au fost chemaţippentru trasarea unei misiuni. 1?: o;

Ajungem în mica garsonieră săpată fu stâncă, lângă izvorul subteran. Ne înftăflami pe pături, frânţi de obo seală Am călătorit prin viscol, jumătate de zi. Ultimele ore. pe jos, să nu deconspirăm intraiân centrală. Spionii electronici ai mărilor puteri aii identificat cu precizie locul din care decolează astronavele „zeilor” dar majoritatea pământenilor nu ştiu încă nimic. O Stare de *bine* şi siguranţă mă învăluie, făcându-mă să mM relaxez complet. Atât de bute şi sigur mă simt numai aici, în centrala exteieştrilor din Carpaţi. În misiunile planetare, trebrie să fiu vigilent, să prognozez cM timp acţiun He inamice, să le pot dejuca.

Închid ochii lent şi aud vocşa care, de câteva decenii, îmi spune cântece şi rugi pentru liniştirea sufletului. Şi pentru a-mi reaminti că am fost zămis Ht de oameni trăitori pe această planetă Oamenii faţă de care am încă importante obligaţii.

Dă, Doamne-al nostru, Viscolul de Fpe, 1 l-a ardă-o noapte relele din Lume...

Adorm imediat, în mod lăturai. Visefe-pş către mine,

Din arițele praj-ți lumii iantesilvatice. O Lume mult mai normala se răsf-ța în fața* ochilor interiori. Lumea care o impresionase pe țtsa-m există cu adevli-Mă întreb, tosă, dacă cineva dintre nplapuca să ajungă până la ea, în timpul vieții mele» fi un vis omenesc, feri spun eu și mă trezesc. Irurențiu Cremene meditează cu ochii închiși. Sau, poate, aș-enjg-vdbai, primeșteinformamod telepatic.

Aunb p privtre la ceas și constat: - încă o oră de așteptare...

— Poți pleca, Varaine, toți aprobă el. Te aștept la inion-nâiân centrală.

Mă ridic și mă spăl pe față, cu apa rege, aproape înghețată. În fața sufletelor Marilor Străbuni, trebuie «să te prezinți curat la minte și la corp. Pornesc pe culoarele luminate de lămpi veșnice. Secretul acestei lumini reci și eterne va fi dezvăluit curând Omenirii, rezolvând tocă o problemă din multele cu gafe se confruntă.

Învie, Doamne, Trăsnetul de Foc în neamul adormit pe stânca sură!

**Dezleagă-l de blestemul timp și loc,
Să ardă vrajbe, să sfărâme ură!**

Exploratorii văzuți la sosire au dispărut. Foarte probabil, au plecat pe bazele marțiene și selenare ori în alte zone necunoscute de mine. De-a lungul pereților de piatră, doar luptătorii de veghe îmi amintesc faptul că Omenirea nu trăiește în stare de pace și normalitate. *Războiul invizibil economie și psihologic, seceră în fiecare zi zeci de mii de vieți omenști.* Lumea se zbate să se desprindă din cleștele bestialității însă efectele sunt modeste. Prea puțini oameni adevărați în această luptă, gândesc eu.

Ușa de la camera mării stele e întredeschisă. Arunc o privire fugitivă. Constat că mai mulți extratereștri, femei și bărbați, lucrează intens, la aparate necunoscute mie. Cu vreo zece ani în urmă, aici, existau treisprezece tronuri de

piatră, simbolizând cele treisprezece constelații zodiacale. Între ele, o stea în treisprezece raze, în centrul căreia era înscris simbolul pl - n. Toate aceste relicve ale magiei sălbatice au dispărut, făcând loc vieții omenești moderne. Mă întreb, însă, când vor dispărea din creierele „zidarilor liberi⁴⁴ (francmasonilor) și altor secte mistico-politice care au vrut să închidă gândirea oamenilor în tipare sălbatice.

O lumină albăstrie se revarsă prin ușa larg deschisă a sanctuarului în care se odihnesc Marii Străbuni ai europenilor. Un Bărbat și o Femeie din care s-au născut mulți străbuni de-ai noștri. Nu toți, desigur. Ca de obicei, trupurile lor levitează în sarcofagele transparente. De îndată ce simt adierea sufletelor lor, îngenunchez și ating sarcofagele cu fruntea.

— Marilor Străbuni, am venit să vă revăd. Nu vă cel nimic. Sunt mulțumit de modul în care evoluează viața mea.

— Dar de modul în care evoluează viața Omenirii, Varain? Mă întreabă Bărbatul.

— Prea multe sacrificii, pentru progrese prea mici, recunosc eu. Bestia din Omenire a fost zgândărită, producând un moment de involuție.

— E un moment cam lung, Varain, observă Străbuna. Și foarte periculos pentru Omenire.

— Cât timp oamenii se vor considera urmași ai unor maimuțe africane, se vor comporta ca atare* răspund eu. *Dușmanii ființei omenești se opun cu îndârjire dezvoltării adevărilor primare.*

— Și vă împing către comuna primitivă sălbatică, observă Bărbatul.

— Acesta a fost planul dușmanilor, recunosc eu. L-am contracara, ajutat de extratereștrii lui Zamolxe.

— Știm cedați făcut, conănia Bărbatul. numai un început Trebuie să accelerați evoluția, Varainf Sădezvoltați conștiința batenească într-un timp cât mai scurt Înainte ca

vreun semisălbatic să declanșeze dezastrul planetar.

— Zamolxe și oamenii săi țin evoluția mondială sub control. Noi, pământenii, conștientizăm cât mai mulți oameni și vânam agenții regresivi.

— Curățirea Omenirii de zfestreai sălbatici va dura cam mult, Varain. Avții mai mult de șase miliarde de oameni. Măjraâtatea, sabaticisausemisălbatici.

— Misticii instigă la autodistrugere sau, cel puțin, la întoarcere la traiul sălbatic, patriarhal, din sânul naturii.

— Știu, Varain. Vă instigă să vă amintiți de lumea străbunilor sălbatici. V-au trezit nostalgia vieții simple dar aceasta nu e calea vieții evolutive.

— Știttfătrăbune. Nici moartea nu e o soluție pentru atingerea lumilor de vis, din care ați venit domniile voastre.

— Noi am venit dintr-o Lume ca a voastră dar mult mai cinstit organizată-Varain. N-o puteți atinge prin moarte, cu sufletele, așa cum v-au mințit misticii.

— Dar cum, Străbune?

— În viață, cu gândurile, în mod telepatic. Astfel, puteți primi informații folositoare evoluției umane, de la frații voștri.

— Nu mai cunoaștem direcția acelei lumi, Străbune. Stelele și-au schimbat pozițiile în spațiu, denumirile lor nu ne mai spun nimic din ce-a fost înainte de cataclism.

— Nu e un impediment, Varain. Gândurile voastre se îndreaptă instinctiv către corespondenții telepatici din lumea de origine. Să nu te sperii!

Instinctiv, ridic capul pentru a protesta. Varain, metis european, nu se sperie de nimic! Vreau să-i spun eu, în clipa următoare, un fulger globular de lumină mă înconjoară. Simt că greutatea îmi dispare, de parcă aș pluti în vis. Senzațiile de oboseală și durere se evaporă cu rapiditate. Sângele și-a întetit ritmul, astfel că îl aud păcănind în urechi. E un soi de be-le, gândesc eu, dar de

ce? Eu nu bpau alcool și nu consuni droguri. Glasul Bărbatului mă vestește că am mai trecut un prag al cijnoașteii.: „F...

— Varain, poți primi orice informație din Lumea noastră, în mod telepatic. Infoonadi itaje moderne, pu care vei înfrânge toți inamicii.

— Vă mulțumesc, Marilor Străbuni! Aveam nevoie de încrederea domniilor voastre.

— Nu ți-am dat-o în zadar, Varain. Nici înainte de a ne convinge că o meriți.

Vocea Femeii din care s-au născut strămoșii multor europeni sună lin, ca un cântec. Bărbatul îmi dă dezlegarea:

— Poți pleca, Varain. Numai cine trăiește între oameni îi poate influența în direcția evoluției. Să manifesti mai multă înțelegere pentru ignoranții cu suflete bune, Varain! *Cine nu cunoaște din vina să le vinovat.* Cine nu cunoaște din vina liderilor e nevinovat. Nu-i speria, Varain!

— Am înțeles, Străburiel Mai multă înțelegere.

Ating sarcofagele cu fruntea și mă retrag. Mult mai ursor și mai împăcat decât la intrare. Spiritele Marilor Străbuni produc acest efect extraordinar asupra psihicului meu: mă liniștesc și-mi întăresc credința-n Oameni.

*

* * *

Ajung înaintea lui Cremene în fața ușii centralei din care Zamolxe își conduce expediția. Aștept răbdător să vină comandantul Octogonului. Cu această ocazie, constat că Zamolxe nu trăiește deloc în singurătate. În mai puțin de zece minute, au intrat și au ieșit vreo șapte-opt persoane, de rase diferite. Asta eficiență! Gândesc eu. Un ordin de misiune dat și primit în mai puțin de un minut.

— Ceva nou? Întreabă Cremene, verificându-și ținuta, din mers.

— Multă mișcare. Probabil, au început aplicarea

planului.

— Intrăm!

Pătrundem în centrală, fără a suna la ușă, așa cum e obiceiul aici. Ne prezentăm regulamentar. În dreapta lui Zamolxe, un bărbat de vreo patruzeci, patruzeci și cinci de ani, de statură înaltă. Pe figura rasă și aspră, disting trăsăturile specifice alcoro-veganilor. Foarte apropiate de trăsăturile fiziologice ale europenilor moderni, din câte am observat până acum. Păr castaniu deschis, figură dârză, ochii albaștri și ten ușor creolat. Un metis reușit, între meridionali și nordici.

— Ei sunt Cremene și Varain, ne prezintă Zamolxe în limba română. Dânsul e Sigfadir, comandantul primei expediții de colonizare a noii planete.

Îl salutăm prin ușoara înclinare a capetelor, însă el pășește către noi și ne întinde mâna:

— V-am observat pe timpul vizitării coloniei marțiene. Nu v-ați temut să zburați prin „ceruri”?

— Nu, răspunde. Cremene scurt, în calitate de comandant.

— De ce? Se interesează alcoro-veganul pe un ton prietenos.

— În primul rând, deoarece pe planeta natală am fost condamnați la moarte. Ne-am învățat atât de mult cu această situație* încât ne este indiferent când și cum murim.

Ochii extraterestrului s-au strâns un pic. Ne cântărește câteva secunde, apoi întreabă:

— Și alt motiv?

— Suntem curioși. Vrem să cunoaștem cât mai multe. Suntem dispuși să plătim cu viețile cunoașterea. Așa cum au plătit mulți pământeni din perioada de evoluție cunoscută de noi.

— Luați locuri! Ne arată Zamolxe scaunele din fața centralei de comandă.

Ne așezăm pe locurile indicate. Sigfadir rămâne în picioare, în dreapta lui Zamolxe

— Raportează, Cremene! ordonă Zamolxe.

Comandantul Octogonului Românesc închide ochii o clipă, pentru a-și rememora raportul pregătit așa cum ne-a învățat Bătrânul: scurt, clar, concret.

— Am lichidat căpeteniile revizioniste din - SUA și Canada, începe el.

Știu ce va raporta, fapt pentru care atenția mi-e distrasă de alte evenimente din jur. Cristalul din stânga statuii de piatră continuă să scintileze la fel de enigmatic ca la prima vedere. Lumina lui n-a scăzut, nici n-a crescut în intensitate. Funcționează astfel de zeci de mii de ani. Radiază informații compatibile cu creierele omenești. Un dar lăsat de cine știe ce expediție extraterestră, cu scopul de a impulsiona evoluția umană. A funcționat prea lent, gândesc eu. Sau, poate, noi suntem prea grăbiți să vedem o societate umană perfectă?

Lumina cristalului trece peste umărul stâng al alcoroveganului cu care vom coopera. Încă din timpul prezentărilor, am recepționat acest mesaj telepatic de la Zamolxe: vom coopera cu Sigfadir la selecționarea primilor pământeni care vor părăsi planeta natală. Îi invidiez, căci ei și nu voi fi printre dâșii. Misiunea noastră pe Pământ va mai dura câțiva ani, cel puțin. Asta, în cel mai bun caz...

Sigfadir a observat direcția privirii mele. Se întoarce către cristal, apoi, către mine:

— Mandorienii au lăsat-o: E o nonă emițătoare de informații.

Nu comentez, ci-mi concentrez atenția pe comandantul expediției. Cremene își finalizează raportul:

— Rușii solicită insistent o întâlnire cu un reprezentant al dumneavoastră.

— Vor să discute cu mine, îl contrazice Zamolxe, zâmbind ușor. Au declanșat, din neatenție, un proces pe

care nu-l mai pot controla.

Nu-l întrebăm ce proces. Dacă trebuie să aflăm, ne va spune. Dacă informația respectivă nu e necesară pentru îndeplinirea misiunii noastre, n-o vom afla niciodată. Zamolxe consideră că trebuie, totuși, să cunoaștem despre ce este vorba.

— Declanșarea unor însușiri psihice extraordinare, înainte de a cunoaște metodele de control și de folosire a acestora, pune în pericol deținătorul lor și persoanele cu care intră în contact.

— Aproape toate descoperirile excepționale s-au făcut cu sacrificii umane, îi amintește Cremene.

— Vouă, pământenilor, vă dă mâna să sacrificați semeni de-ai voștri, deoarece nu sunteți conștienți cât de scumpă e viața omenească în această celulă din Univers. Mii de planete locuibile așteaptă colonizatori umani.

— Ar trebui să-i ajutăm să oprească fenomenul distrugător de vieți, sugerează Cremene.

— Un psiholog din subordinea Avei se va ocupa de această problemă periferică. Îi spuneți voi despre ce este vorba și organizați contactul!

— Am înțeles!

— *T - Problema centrală rămâne unificarea europeană și prevenirea războiului pe continentul eurasiatic.* Dușmanii voștri se încapățânează să mențină divizarea Europei în două părți mari, ușor de contrapus, în anumite conjuncturi.

— Europeanii se trezesc greu, recunoaște Cremene.

— Să-i facem să se trezească mai rapid! Propune Zamolxe și începe să ne traseze misiunea următoare.

Involuntar, ne ridicăm în picioare, așa cum am fost învățați că se primește o sarcină sau misiune. Sigfadir ne privește curios. Se vede că n-a trăit printre pământeni și nu le cunoaște obiceiurile.

— Liderii au fost atenționați dar n-au luat în seamă

avertismentele noastre. Am decis să le facem o demonstrație de forță, în primele luni ale anului următor. Lăsăm populația să se bucure de sărbători, îpoi ne vom arăta Lumii.

Un oftat de ușurare din partea noastră. Am mai scăpat de o povară. Ne putem ocupa de problemele noastre omenești.

— Între timp, voi îi veți ajuta pe Sigfadir și Ava să selecționeze tineri pământeni pentru prima, expediție de colonizare...

— Atât de rapid? Îmi scapă mie o întrebare nelalocul ei.

— Până în vară, prima astronavă cu coloniști trebuie să părăsească Terra* Circa cinci sute de tineri, de arabele sxe, din profesiile care vi le vor preciza Ava și Sigfadir. Te miji, Varain? /...

— Planul inițial...

— Nu putem respecta planul inițial, Varain, Problemele Omenirii sunt mai complicate decât am bănuț Intuiești din ce cauză?

— Ați descoperit cauza conflictului anteșilvatic?

— Da. Din nefericire pentru pământeni, este înscrisă în informațiile genetice străvechi. Am cerut ajutor de la Supremul Comitet Intergalactic. Ne vor trimite specialiști & geneticii să vă modifice programul vital. Veți câștiga câteva zeci de ani de viață și. Mai important, veți pierde câteva însușiri negative.

— Ani bănuț că informațiile ascunse în inconștient stau la baza conflictului invizibil!

— Mcă iți era prea greu, Varain. Cu adevărat greu ne-a fost să descoperim informațiile ascunse în câteva celule din creier. Voi, pământenii, nu cunoașteți și nu oploșiți mai mult de un șfert potențialul creierului.

— Poate că a fost bine, gândesc eu cu voce tare. Dacă

potențialul negativ s-ar fi declanșat, n-ați fi găsit niciun om viu pe această planetă.

— Nici chiar așa, Varain! Îmi stăvilește Zamolxe fantezia. Ai văzut câți supraviețuitori ascunși ați întâlnit? Și câte surse de informații utile evoluției au funcționat în permanență?

Vakerii, cristalul.

— Și multe altele, Varain. Viața e mai puternică decât moartea, pe această planetă. Ca de altfel, pe majoritatea celor cunoscute de mine. *Adeptii escatologici vor avea surprize neplăcute. Ciclurile involutive, imaginate de ei, nu produc efbete în Viața Omenirii.*

— După căderea, produsă de războiul catastrofal, urcăm continuu, ghicește Cremene.

— Aproape fără oprire, confirmă Zamolxe*. Scurtele perioade de regres ori de stagnare sunt neglijabile, dacă le ră» portăm la scala evoluției umane.

— O veste bună, după atâtea necazuri, apreciază Cremene.

— Veți mai afla destule informații îmbucurătoare, ne asigură Zamolxe. Acum, mergeți cu călăuza care va duce primul val de coloniști pământeni pe o nouă planetar Sigfadir vă va spune ce așteaptă de la voi. În regulă?

— Am înțeles!

Zamolxe se ridică și ne strânge mâinile, cum a învățat de la noi. E un „zeu” democrat, nu? Ieșim din centrală, în urma lui Sigfadir și-l urmăim, pe culoarele cunoscute. Coborâm două nivele, până în locul în care, cu vreo nouă ani în urmă, am descoperit containerele cu aparate rămase dt la expedițiile anterioare. E o sală imensă, circulară, cu acoperișul boltit, luminat slab, de „becuri” eterne.

Nici urmă din containerele cunoscute. Întregul perimetru e organizat în câteva grupe de muncă în jurul unor aparate. Vreo 50 - 60 de persoane circulă de colo,

colo, urmăresc indicatori, mânuiesc aparate. Mă simt ca un sălbatic dintr-un trib amazonian aruncat într-o stație de cercetare spațială. E drept că la acest sentiment contribuie și lipsa unei pasiuni deosebite pentru tehnică, om-ntoț Octogonului m-a recrtttăf ț-rt-ți anumite capacități psihice native, în care sihițea ceva debseț>it, fără a-și\pune problema nivelului de pregătire tehnit-L Nici ulterior nu și l-a pus, deoarece confiftihtarea psihoîirformativă solicita mai puțini tehnicienși mai mulți „luptători de câmp”. Culegători de informații și divetsioniști, adi & L Penfriei iâhkic foloseam unnțimăr redus de genii îndrăgostite de fiare, circuite integrate, tipuri, explozivi, sybstăute dumice. În ultimi afni, Iliuță Or02 v tehnicul nostru, fie-a suății-Qt cam cu tei; ce au și inai-wi îți dotete. N-a subtilizat încă niciun ozereți dar timpul nu-i pidrdut

V Akâl ftfcinvită Sigfadir într-iiin fel de separeu, creat cu un fel de parayane.

Luăm ide pe niște scăunele fragile, în fața unui aparat în formă. de p*) teoavă cu laturile îndreptate cătpnoi. Ijți-i potcoava folosită de mistici pentru momirea proocuM. E jin aparat masiv, înalt de vreo doi metri, presărate cu ecrane, indicatoare, manete, butoane. Probabil și cu ventilatoare, căci simt un ushr curent de aer curat izvorând direct din ei.

— Vă voi prezenta viitoarea patrie a primilor coloniști, ne inf (Hitiea2 Sigfadir. Fiți foarte atenți, căci nu ne jucăm!

— Ce așteptați de la noi? Întreabă Cremene, să se asigure că vă face exact ce trebuie.

— ISugestii-privind <tățile persoanelor cu care putem coloniza această planetă. Veți observa mediul natural, reținând eventualele impedimente la adaptare. Voi ați călătorit mult pe Pământ, sunteți mai în temă decât mine.

— Cum așa? Întreb eu, din obișnuință.

— M-am născut pe Marte, Varain. Am călătorit mult, cu aparate de zbor. Foarte puțin pe jos, cum circulați voi în mod obișnuit.

— Să știți că-i plăcut, îl asigur eu. Vederam?

— Aceasta e planeta! Ne amurița el ca un scamator, pornind aparatul. Încă nu i-am atribuit un nume sau indicativ. Vreo sugestie?

— Pământenii vor prefera un nume îndrăgit, răspunde Cremene

— Nimic împotrivă. Cum îi spunem?

Ne-a blocat pe amândoi. Un experiment mai vechi, de „rebotezare” a stelelor și planetelor cu denumiri sugestivpozitive, îmi învie în minte. Pare o copilărie dar nu este. Dacă auziți zilnic cuvinte deprimante, starea dumneavoastră de spirit se înrăutățește. Același efect fi produce bombardamentul televizat, cu imagini deprimante, înfricoșătoare sau halucinante. Toate aceste metode se folosesc în războiul psihologic, pentru slăbirea rezistenței psihice a cetățenilor. *Din contră, dacă receptați mereu informații și imagini pozitive, personalitățile dumneavoastră se umanizează și se întăresc.* Sugerez:

— Fericire. Să-i spunem Fericire!

— Ce înseamnă fericirea, Varain? Întreabă Sigfadir.

— Un sentiment benefic complex. La apariția și dezvoltarea lui, contribuie mulți factori interni și externi organismului uman. Toți oamenii sănătoși aspiră la fericire.

— Un sentiment ideal, de bine plener?

— Exact, confirm eu. Îi spunem?

— Așa să fie! Planeta Fericire din sistemul solar dublu Swadera. Aici va fi prima problemă. Priviți!

Imaginile tridimensionale, luate din spațiu, ne cam contrariază. Două stele cu rol de sori țin în forța lor de atracție nouă planete cu dimensiuni diferite.

— Ocultii au știut! Sar eu de pe scaun. Au încercat să

reproducă acest sistem în Lumea noastră, în care avem un singur Soare.

— Ce sunt oculteii, Varain? Întreabă Sigfadir cu glasul său aspru.

— O organizație secretă care urmărește impunerea unui singur sistem politico-religios pe întregul Pământ.

— Un singur sistem politico-economic și social? Dacă e bazat pe cunoaștere științifică, creație, moralitate și justiție, e foarte bine. Dar de ce și religios? Nu sunt mulțumiți cu viața de pe această planetă?

— Religioșii domină prin amenințarea cu forța zeilor nevăzuți, îi explică Laurențiu Cremene.

— O, nu! Protestează Sigfadir. Să nici nu aud de aceasta! Mie îmi dați oameni care cred în ei înșiși, în oamenii între care trăiesc, în sistemul social și moral-juridic omenesc, în legile vieții omenești creatoare și evolutive!

— Îi vom selecționa cu greutate și psihologii vor avea mult de muncă, răspunde Cremene. Majoritatea pământenilor cred într-o Conștiință Supraomenească invizibilă care le influențează viața în bine sau în rău.

— Ava nu v-a explicat nimic despre această Conștiință?

— Foarte puține, recunosc eu”.

— Eu șutit comandant de astronavă și explorator. Veți merge la Ava să vă lămurească. Acum, urmăriți sistemul cu doi sorii pentru a-mi spune ce ar putea afecta viața coloniștilor!

— În regulă!

— Planeta aleasă de noi e cea din mijloc, ne informează Sigfadir. E mai mică decât Pământul cu circa zece la sută, însă e mai bine echilibrată. Crestele muntoase sunt mai joase, activitatea vulcanică mai redusă și mările, mai puțin adânci. Se rotește în jurul axei sale mai lent, în circa treizeci de ore terestre. Se pot adapta pământenii la

nopti și zile ceva mai lungi decât pe Pământ?

— Fără probleme, îl asigură Cremene. Organismul uman modern se adaptează cu ușurință la alternanța lumină întuneric, veghe-somn, activitate-recreere, indiferent de perioadă. Cei tineri se adaptează mai ușor, deoarece energia specifică vârstei se cere cheltuită.

— Încă nu sunt dominați de cicluri fixe? Întreabă Sigfadir.

I - Da, majoritatea tinerilor nu acționează robotic, conform unei rutine. Își stabilesc planuri de activitate și acționează voluntar pentru îndeplinirea lor, indiferent de bioritmurile diurne.

— Semn bun, comentează Sigfadir. Semn de desprindere din ciclurile specifice vietăților inferioare omului. Temperatura pe această planetă oscilează în jurul a 30 de grade Celsius și, în fiecare zi, plouă câteva ore.

— Tot patru anotimpuri, constat eu, urmărind modelul din aparatul holografic.

— Toate calde și mult mai lungi decât pe Pământ, continuă Sigfadir. Noua voastră planetă străbate elipsa anuală în circa șapte sute de zile. Când se apropie de fiecare din cele două stele cu rol de Soare, temperatura crește până pe la 35 de grade Celsius. În perioadele când planeta evoluează între Sori, temperatura coboară către 25 de grade Celsius. Clima e cât se poate de propice producerii de hrană vegetală și animală.

— Intenționați s-o folosiți ca fermă producătoare de alimente pentru alte colonii? Întreb eu.

— Deocamdată, suntem mulțumiți că poate asigura mâncare pentru coloniști. E prima planetă locuibilă. Celelalte sunt încă prea fierbinți.

— Și în sistemele solare învecinate? Insist eu.

— În această galaxie, nu avem altă colonie.

— Deci, vreți să trimiteți pământeni în frontiera cunoscută de voi, concluzionează Cremene.

— Mergem și noi cu ei, îi amintește Sigfadir. Echipajul e compus din circa o sută de oameni de-ai noștri. Extraterestri, cum ne spuneți voi.

— Noi vă spunem alcoro-vegani, îl informez eu.

— De ce? Întreabă Sigfadir surprins.

— O veche legendă spune că salvatorii europenilor vor veni de pe planetele stelelor Alcor și Vega. Din câți extraterestri am văzut, voi semănați cei mai mult cu noi la înfățișare.

— Da? Și credeți că are vreo importanță?

— În actuala etapă de evoluție a Omenirii, are, îl asigură Ciemene. Ideologiile religioase și politice transnaționale n-au reușit să rezolve problemele diferendelor rasiale și tipologice sau naționale. Majoritatea pământenilor sunt ancorați în rase și etnii, prin tradiții, obiceiuri, credințe și limbi la care nu pot renunța rapid.

— Mda, face Sigfadir gânditor. Conștientizarea faptului că aveți legi comune de viață omenească evolutivă nu e suficientă pentru a depăși barierele rasiale, naționale și religioase.

— Nu e întotdeauna suficientă, îl corectez eu. O minoritate omenească mai avansată din punct de vedere științific și mai deschisă către înnoiri își dezvoltă relații pe baza legilor vieții evolutive. Aceste relații cuprind simpatia, încrederea, interese vitale comune și alte sentimente pozitive.

Eu sunt explorator, ne amintește Sigfadir. Călătoresc prov spațiu. Caut planete cu medii de trai favorabile rasei umane din care fac parte. Când le găsesc, le explorez cât mai amănunțit și raportez rezultatele Supremului Consiliu Intergalactic. Armonizarea relațiilor interrasiile și internaționale nu e specialitatea mea.

— Nici a noastră, recunoaște Cremene. Ne lovim, însă, mereu de această problemă dublată de diferențierile religioase.

— De ce nu le ocoliți? Sugerează Sigfadir. Cheltuiți prea multă energie cu probleme lipsite de interes vital. Legile vieții omenеști sunt aceleași pentru toți oamenii, indiferent de rasă, națiunea, religia sau limba folosită.

— Când putem, le rezolvăm cu binișorul, prin convingere sau eliminăm pur și simplu dezbinătorii sălbatici, înțelegeți?

Sigfadir cugetă câteva clipe, apoi întreabă:

— Sălbaticii din alte rase refuză colaborarea cu noi deoarece comandantul expediției posedă trăsături fiziologice asemănătoare cu ale europenilor?

— Cei mai îndoctrinați cu mituri sălbătice văd în această expediție o „invazie” a rasei denumită* convențional* albă, îi răspund eu. Oamenii de știință au distrus. Însă tiparul religios de împărțire a Omenirii în trei rase.

— Numai trei? se miră Sigfadir. Pe Marte, am studiat populațiile pământene, din pură curiozitate. *Aveți tulpini primare în câteva zeci de familii sălbăticate după cataclism.* Cele dinainte de catastrofă încă nu sunt clare.

— Misticii au vrut să reducă rasele umane la trei, pentru a confirma mitul biblic, îl informează Cremene. Semită* formată din arabi și evrei, hainită, formată din populația negroidă și japhetă, formată din populațiile turcie –.

Un hohot de răs aproape omenesc mă formează că, în colonia de pe Marte, extratereștrii au favățat să rfkla dglumeșigogomării. /. – ... i...

— Și majoritatea oamenilor de pe Țic-a-i-EQieta de unde vin? Întreabă Sigfadir, printre hohote. Butpțtizii, mongoloizii, rasele asiatice și amerindiene?

— Noi nu existăm, îl răspund eu, gata să izbucnesc, la rîndul meu, în răs.

Sigfadir se oprește din răs: și ne sfătuiește:

— Nu-i băgați înseamă! *Cultivați insistent tineretul*

cu informau i & htmce și nohie morale! Să nu cumva și-mi introduceți în primul lot de coloniști măcar un șu-ar deviant mistic! Înțeles! - =

„”: - Aminteleș!“).

— Acum, vom vedea planeta Fericire.

Imaginile de pe ecranul holografic, de vrfele patru metri pătrați, cresc rapid. Instinctiv, ne tragem cu scaunele mai înapoi, să putem cuprinde totul dintr-o privire.

— Planeta e invadată de vegetație, însă numărul soiurilor de plante este foarte mic, comparativ cu cel de pe Pământ. În apă, pe sol și în aer n-am găsit un singur animal. Nici măcar un microorganism sau o insectă cât de Aceasta ne-a intrigat deoarece, pe sute de planete expib & te deja, situația se prezenta cam ca pe Pământ.

— Altă civilizație a pregătit-o pentru colonizare, emit eu prima ipoteză pare îmi vine în minte.

— Inteligent, Varain! Mă apreciază Sigfad & i Așa am presupus și noi. Am căutat pretutindeni urmele lor, însă n-am găsit nimic.

— Și ce-ați făcut?

— Am plantat indicatoare și emițătoare, cu mesaje în toate limbile cunoscute de Alianța Intergalactică, în mai multe locuri lesne observabile. I-am chemat la contact, să ne cunoaștem și să ne înțelegem: N-a venit nimeni.

— Foarte misterios, apreciază Cremene. Planeta se putea dezvolta și autoînzestra de la sine?

— Din câte știm noi, nu, răspunde Sigfadir. În sute de milenii de explorări galactice, străbunii noștri au depășit cu mult zona universală vizibilă de pe planeta voastră. Pretutindeni, a fost nevoie de intervenția lor pentru a crea și a dezvolta condiții de trai. Nicăieri n-au primit nimic de-a gala.

— Materialiștii susțin că, în ultimă instanță, și voi, extraterestrii, sunteți produsul Universului. A unei reacții

chimice produsă de hazard, pe o planetă oarecare, de unde ați început expansiunea intergalactică.

Sigfadir stă un pic pe gânduri, apoi ne prezintă o lege:

— Înțelepții din Supremul Consiliu intergalactic ne-au demonstrat că nici măcar civilizațiile vechi de miliarde se (ani, cu care întreținem relații, nu cunosc modul în care a apărut viața conștientă de tip uman. Cercetăm iasă, în continuare, concomitent cu expansiunea vieții omenеști din galaxiile învecinate.

— Misticii au introdus un factor supraomenesc creator, zeu ori Dumnezeu, îl informează Cremene. Uneori, singular, alteori plural. Uneori, masculin, alteori, feminin sau hermafrodit.

— E comod, recunoaște Sigfadir, dar nu rezolvă problema cunoașterii. Mult mai cinstit e să recunoști că nu știi cum a început viața conștientă, decât să pui la momentul zero” un produs al imaginației tale. Ce spuneți?

— Ai dreptate, recunoaște Cremene. E bine să fim cinstiți în problema cunoașterii umane și a Creatorului său a Creatorilor inițiali. Poluția mistică oferă însă venitaje celor care o manipulează.

— Ce avantaje? Se interesează Sigfadir. >.

— Mampulatorii pot prezenta propriile păreri diind inspirate sau Cetate de Divinitate. Prin această mete-L, s-au creat sisteme religioase, filosofice și chiar politice.

— Și la ce le-a folosit? Întreabă Sigfadir. Pe timpul evedupei» oamenii au constatat imperfecțiunea acelor sisteme. DfrPfr fflf fi fo’ - mșpjrate de freat Qrțil ș<m Qi-topi țiali -, ar fi fost pptfffig. Pwe, civiloșafu veșffig q4<? Varate? fopfi-te fr-viața fă lungf perioade de timp, Nici M șistore-M

Fltifif™ proianteni n-a înininât aceste calități p-Jffi ffifrl ft-ft fost inspff-l de CrgȘtor șăți 9 re

— Și ce concluzie trageți?

— Că trebuie să avem mințile mereu deschise către informații și reguli noi, evolutive, creatoare și morale. Să căutăm, să expkxăm, să cercetăm și să cunoaștem mereu, ca și voi.

— Aceasta este regulă, confirmă Sigfadir. Dacă n-ați fi procedat astfel, Omenirea pământeană dispărea cu mult timp în urmă.

— Sălbăticiți! De după cataclism n-au procedat astfel, arguorateei.

— Ba dai mă contrazice Sigfadir. Au procedat evolutiv, în mod instinctiv și empiric. Voi trebuie să grăbiți acest proces și să-i dați caracter științific.

— Așa mi-au spus și sufletele Marilor Străbuni! Îmi amintesc eu.

— Cei din sarcofag? Întreabă Sigfadir.

— Da, ei sunt străbunii unor europeni.

O enigmă pozitivă; recunoaște Sigfa Adir că nu e străin de prezența Marilor Străbuni. Ubnufește destta de multe probleme ale evoluției umane de pe această planetă.

— Noi, însă, trebuie să rezolvăm probitema colonizării unei iidi planete, îi amintește Cremene. N-ar fi exclus ca „proprietari” ei să vă întâmpine ostil.

— Am mai trăit astfel de experiențe, recunoaște Sigfadir. Primul contact și dezvoltarea încrederii reciproce sunt mai greu de realizat. De regulă, acționăm pașnic. Dacă suntem atacați, ne apărăm prin adormirea sau paralizarea temporară a inamicilor. Apoi, ca și voi, îi aducem la viață și tratăm cu ei. Nu atacăm niciodată Nu suntem agresori, înțelegeți?

— Înțeleg, răspunde Cremene. Aveți nevoie și de luptători, în primul grup de coloniști. De preferință, dintre cei care pot anihila dușmanii cu capacitățile psihice extraordinare. Da?

— Maxim o sută, acceptă Sigfadir. Nu le dați nicio armă! Noi îi vom înzestra și-i vom instrui.

— Înțeleș! Raportează Cremene. Avem datele problemei. Le vom analiza pe îndelete și vă vom face propuneri.

— În vă grăbiți. Foarte înțelept din partea voastră!

— Trebuie să ne consultăm cu psihologii voștri și ai noștri, îHămurește Cremene. Ei pot aprecia mai bine posibilitățile de adaptare ale organismelor umane pământene.

— Apelați și la medici! Sugerează Sigfadir. V-am spus că pe planetă nouă nu există un singur microorganism. Practic, ar trebui să nu existe o singură boală.

— Carantină, să nu ducem necazurile de pe Pământ, înțeleg eu. Bine gândit.

— E o expediție foarte costisitoare, nu o excursie de plăcere. Trebuie s-o pregătim bine. Mai discutăm; xiupă ce vă faceți primele păreri.

— În regulă! aprobă Cremene și se ridică.

Ne despărțim de Sigfadir, prin strângere* manilor. Plecății % garsonieră, să mâncăm ceva din pacli-ftele adusecu noi. Extratereștii consumă numai concentrate și, e-c-pzante. În caz de strictă necesitate* putem folosi și noi îneniu! Lor, mai ales pentru un aport sporit de energie sau pentru vindecarea unor boli. În mod curent, însă, preferăm mâncare oțnuită: Așa ne cer organisme.

*

La intrarea în laboratorul de psihologie, o găsim pe Ava discutând aprais el» psfliologi - un exttsffiefestro și doi pământeni, Obiectul disputei pare să fie o cască de cosmonaut, ceva mai mare decât cele văzute prin filmele artistice și documentare. Instinctiv» Cremene mă lasă să fac un pas în față; pentru a fi îmbrățișat de fermecătoarea extratereștii Un gest delicat din partea M. Nu m-a întrebat niciodată despre natura relațiilor cu ea. În mod evident, datorită compatibilității telepaticе, știe că n-am fosteu ea la b-căfea sau la 6 înghețată.

Avă ne observă și abandonează discuția. Eu m-am oprit la o distanță politicoasă, să nu albăimpresia că abuzez de relația noastră intimă. O admircum face cei câțiva pași care ne despart. Într-adevăr, e o minune de femeie; Ar câștiga fără efort titlul de Miss Univers. Desigur, l-ar refuza, căci aprecierea i s-arpărea exagerată. Lucru pe care pământencele care n-au străbătut o secundă-lumină prin spațiu nu-l refuză.

Multe îtlai avem noi, oamenii Pământuluiv de învățat de la

Sărutul ușor, ca o adiere de vânt parfuit Kat, ntri atinge obrâZ & i:

— Petre, mă bucur că ai venit să mă vqzi!

— O plăcere pe câte jrti-o ddrescin fiecare zi, o asigur eu. Mfo jffl permitentintai când sunt chemat la corardant

Cremene îi întine mâna pentru ostti-c-obi-Relațiile lor se pot nuniicordiale. Inițial, erau mânate de un soi de suspiciune pe care nu mi-o puteam expliâl Lauil Tu Gremehe nu-i vreun misogin, Ava nu evreo încuiată, O reminiscență din educația patriarhală îl oprea.pe Cremene să accept? Sugestii cam un perative din partea uo-femei, fie ea și extraterestră. Acesta a fost motivul răcelii inițiale.

— Ați sosit la țaric! Ne informează Ava. Cercetașii noștri au capturat o cască psihotronică, toap o știidiam

— Au prins o patrulă a altei civilizații?

— Erau pământeni, Varain. Voi mă uimiți, îjifiecare zi, cu câte o ispravă;

— Ruși, americani sau chinezi? Pune *Cremene* cea mi-ai normală întrebare.

— Nu știm. S-au catapultat deasupra Africii. Din nava lor, de tip Delta, a rămas numai scrum. Cercetașii noștri au apucat să recupereze câteva obiecte care mii spun că unii pământeni cunosc mai multe decât bănuiam noi.

Am ajuns în drepmesei pe care se odihnește obiectul

incriminat. O cască prea mare pentru un cap de om, calculez eu. Cam șaizeci de centimetri în diametru. Deasupra vizorului transparent, o bandă lată de vreo doi centimetri, împărțită în căsuțe colorate în ordinea spectrală, de la roșu către negru. În centru, deasupra capului, o atentă de vreo douăzeci de centimetri, dintr-un material lucitor. Pe laturi, lăcașe pentru niște urechi de uriaș. Deasupra acestora, un soi de difuzoare cu sită fină, tot din metal. Către zona cefei, o priză ele conectare la un sistem de alimentare cu energie electrică: Intuiesc cam care ar fi principiul de funcționare și-o răstorn. Găsesc exact ce-am bănuir întreaga suprafață interioară e formată dintr-o țesătură de fire metalice foarte fine, în izolație transparentă, între ele și cascapropriu zisă, o țesătură moale, mattosată.

— Probabil, cel care o folosea era ras pe cap, «nit eu prima ipoteză.

— Avem filmul, răspunde Ava. Cum de-ai ghicit că era ras pe cap?

— Am niște amintiri foarte neplăcute de la întâlnirile cu tipii cure folosesc astfel de căști. Radiațiile lot produc tulburări psihice și fiziologice de intensități diverse.

— Deci, știi cum funcționează și cine le folosesc?

— Nu știu, Ava. Bănuiesc numai.

— Am adunat informații despre această armă. Și posesorii ei, dar încă nu le-am pus cap la cap, să văd întregul. Aș da mult să găsesc mintosul care a inventat-o.

— Și noi. Pare copiată după un aparat folosit, de noi sau alți extraterestri.

— N-a fost deloc greu, calculez eu. În ultima sută de ani, agenții marilor puteri informative, militare și economice au recuperat tehnică de pe majoritatea ozeneurilor doborâte. Și, din câte cunosc, au fost câteva zeci.

— Niciun aparat de-al nostru n-a căzut în ultimul

secol! Mă contrazice ea.

— Înseamnă că au căzut de-ale concurenților necunoscuți. Sau din cele folosite de supraviețuitorii din refugii. Ce căuta deasupra Africii?

— Habar n-am, recunoaște Ava. În film, avem un avion Delta cenușiu, fără indicativ național sau alte semne de identificare. Știi cum funcționează acest lansator de unde psihotronice?

— Nu, Ava. Știi însă ce senzații nenorocite produc în creierul uman lervit de la (fâstănțe apreciabile. Mă întreb cum le-am putea anihila integral, pentru a ne proteja luptătorii din câmpul de confruntare informativă.

— Pare un mijloc supranatural și supraomenesc, începe Ava explicația, luând casca în ambele mâini. Poate fi folosită împotriva oricărei persoane, indiferent de limbă în care gândește sau vorbește în mod curent. De regulă, datorită costurilor foarte mari, se folosește împotriva unor personalități importante. Șefi de state, de guverne, de religii, de companii transnaționale sau de organizații internaționale importante.

— *Îi* tâmpește dar îi lasă în viață, constată Cremene mohorât. La rândul lor, ei își tâmpesc subordonații sau simpatizanții, prin radiație mentală sau măsuri economice, sociale și politice aberante.

— Te apropii de adevăr, îl asigură Ava. Agresorul care folosește casca trebuie să gândească și să vorbească în aceeași limbă cu persoana țintă. Inamicii de la ei adună informații cât mai complete despre persoana țintă și le prezintă psihologului analist. Acesta descoperă prin ce formule poate fi confuzionată sau robotizată persoana țintă și le sistematizează într-un text. În timpul atacttipt, telepatul purtător de cască citește textul, cu voce tar-p-ncomitent, prin aceste două emițătoare din părțile laterale ale căștir două unde electromagnetice pornesc spre persoana-țintă. Eficiența maximă se obține în cazul lovirii

creierului cu o frecvență >»

Apropiată de cea telepatică.

— Atunci, îți vine să-ți plângi de milă și să renunți la toate sau visezi să nu te fi născut vreodată, o informez eu. Dar organismul uman călit nu cedează și, după câteva minute de tulburare, îți revii.

— Asta, în cazul unui atac singular și simplu, Varain. Ai fost norocos că agresorii nu te-au socotit demn de a fi țintă permanentă.:

J - Da? De ce?

F: - Ținta permanentă, din rândul persoanelor exemplificate, este supusă condiționării sistematice, Varain. În jpfmpul somnului, i se citește textul sugestiv sau confuziv, de \$8 te de ori, până afunge să-l repete inconștient. Concomitent textul transmisie agresorul telepat, se asociază un semnal ibnor sau optic, lansat din cască. Cum crezi că se desfășoară viața celui condiționat, în continuare?

— Când se trezește, n-are habar de mesajul însușit prin soșnn, îi răspund eu. La auzul stimulului sonor sau la văzul stimulului optic, reacționează cum i s-a ordonat prin textul citit de agresorul telepat. Efectele, însă, sunt limitate de activitatea intensă a creierului.

— Da, recunoaște Ava, cam așa funcționează această armă din arsenalul războiului psihologic. Cine o produce și cine o folosește?

Noi suntem cei întrebați, deoarece se presupune că spații cunosc tot ce mișcă pe această planetă. Inclusiv frunzele din arborele din fața Casei Albe, deși nu știu cui ar folosi să afle cum se mișcă frunzele respective. Mai interesant ar fi să aflăm cum se mișcă șmecherii care îl manipulează pe Bușchitartf* din Casa Albă. Cremene răspunde cinstit:

— Nu știm exact. Rușii, chinezii și americanii, mai probabil. Dacă au început producția de serie, aparatul

poate fi folosit și de organizațiile oculte, religioase ori laice.

— Folosirea acestui aparat în scop agresiv este interzisă de Alianța Intergalactică, precizează Ava. Noi îl folosim doar pentru influențarea gândirii sălbatice în direcția evoluției. Invers decât îl folosesc agresorii necunoscuți. Ați înțeles?»

Cremene îi răspunde ușor iritat:

— Vom trimite agenți să scormonească prin secretele celor mai importante puteri cunoscute și oculte. Cum îi apărăm însă de agresiune?

— Cu energizante care intensifică activitatea cerebelului, în primul rând. Din cele produse de pământeni și din cele furnizate de noi. În al doilea rând, prin conștientizare. *Cine cunoaște principiul de funcționare al acestei artte nu va cădea în greșeala de a crede că-i vorbesc zeii, îngerii, demonii sau extratereștrii.*

— Dumnezeu! Exclam eu. Ava, știi câte persoane din această categorie există pe planetă?

— Majoritatea sunt șarlatani care exploatează pretinsa legătură cu zeii sau extratereștri pentru a obține câștiguri materiale. *Dați-i deoparte și veți descoperi, în rândul liderilor importanți, victimele agresiunii psihotronice!*

— Și ce naiba să le spunem? Răbufnește Cremene.

— Că Dumnezeu nu vorbește nimănui prin telefon sau difuzor” îi răspunde Ava, zâmbind abia schițat. Acest adevăr e valabil și pentru noi9 extratereștrii. Când vrem să discutăm cu cineva, discutăm față în față, să ne vadă și să ne creadă. Minunile interpretabile în moduri difefțe și nefolositoare în viața oamenilor sunt păcăleli.

— În regulă! Vom acționa pe teren, pentru identificarea agresorilor care produc și folosesc astfel de mijloace. Voi cu re ne ajutați? * - Echipajele noastre au primit ordin să captureze o navă de acest fel, cu tot cu

echipaj, să-i poată ancheta

— Chezi că, după eșecul prin care ați recuperat cracă, mai au curaj să se arate? I în >

— Dacă mt mai acționează, victimele condiționate *scapă* din mrejele lor. Dacă ies la acțiune, îi cop& ta & Xmn spuneți voi la treaba asta nostimă?

— I-ați băgat în dilemă. Probabil; vofacțioiia, deoarece se tem că-și vor prea nde rețeauade influență din Lame. Gdaba & n și-i prindem! Decide Cifci Afecte.

— Batem palma! îl invfem-c-o-e extraterestră, îl strângemisia ptieb Midsv Oremene își amintește de ce-am venitmlab OfalOTși-ipropune:

— Discutăm și de primul grup de cedoniști?

— Ați văzut nouă planetă?

— Da, cotâfirmă Cremene. Și am reținut toate condițiile care ar putea afecta sănătatea primilor coloniști.
R

Ava aruacă o privire la grupul de psihologi An latiotatar. Sem & nwim întreabă:

— Vă deranjează diacă discutăm mâine? E oprobfertră foarte importantă și n-aș vrea să scăpăm mei un detaliu. Astăzi, a* da-o peste cap, din grabă.

— În regulă, acceptă Cremene. Mâine dimineată?

— Mâine dimineată. Și nu uitați că agresorii misterioși suid pământeni! Nici zei, mei sfinți, nici extraterestri. Pământeni câte folosesc aparatură copiată după aparatele din ozenemile eșuate. Probabil, de pe navele de explorare fără pilot uman folosite de civilizația sadină.

— De unde această idee?

— Modelul căștii, răspunde Ava. E un model mai vechi, folosit de sadini: îi vom contacta să vedem dacă au pierdut astronave de cercetare cu piloți roboți.

— În regulă și mulțumim!

Ava întinde mâna, îmi atinge ușor obrazul și-mi spune

de față cu toți:

— Să nu mai riști atât de mult, Varain! Mi-ar părea rău să pierd pământeanul meu preferat.

— Mai sunt destui pământenii care merită atenția voastră, o asigur eu. Mulți. Poate, majoritatea.

Leșim din laborator și pornim înapoi, către „garsoniera” în care locuim de fiecare dată când venim la instructaj sau la primirea unor noi misiuni.

— Deșteaptă femeie, comentează Cremene.

— Da, cunoaște mai multe decât sute de psihologi pămâtenii. Cine, însă, lansează avioane fantomă cu piloți telepați?

— Mâncăm, ne odihnim și trecem prin filtru tot ce știm despre această poveste urâtă. Poate, descoperim un capăt de informație pe care nu l-am luat în considerare, înainte de a vedea aparatul.

— Bună idee! Cu burta plină și odihnit, gândesc mai limpede...

Dacă visați o viață dnienească» *»

Minune; maje! Nu minunea văzută de Coșbuc, în moment’când a observat un viu și-un mort meargă & dimpreună pe o cărare. Nici minunea îmblănită zărită de o cătană, când mândra trece vad cu fusta suflecată mai sus de brâu. Minune de care ați aflat din cântecul1 născut instantaneu, în devia cătanei plihă de dorințe refuiate. Minunea din căz de față e că Marieta lipsește de la post de cerber al păstilui în care Bălaiul băciază tot soiul de glume și bisnisurl înăuntru nu-i, îmi fac eu socoteala, căci recunosc glasurile amicilor veiiiți la chiolhan. O fi șomerizat-o Bălaiul sau șir-a luat ea lumea-n cap?

Cu această întrebare înfiptă-n țeastă, pătrund în biroul amicului meu. Constat mulțumit că șleahța e în păr: Cernescu și Qrozan, căci Corday indianul nu s-a întors din Canada. Suficient pentru o paranghelie, că de parastas nu poate fi vorba. Nu în tabăra noastră, ca să fiu precis.

Pentru inamici, nu pun mâna în foc, că știu că m-aș frige. Doamna moarte a început să bată obraznic pe la ușile tipilor care au încălecat nația română, de parcă ar fi fost vreo gloabă de pripas. Da9 nu vă spun lucruri noi, căci citiți și dumneavoastră gazete și-ați aflat cine și cum a dat în primire.

— Sănătate și noroc! Le urez eu camarazilor de arme.

— Se aprobă să fim sănătoși și să ne calce norocuM
îmi răspunde lipoveanul ușor abțiguit, cum n șade lui bine.
Take a sit and be at bomel

Acasă la mine nu se bea așa, dar iau un loc, să nu spună că-s mofturos. Asta, după ce bat pâlția cu toți, pe rând, dar nu ca americanii. Noi am păstrat obiceiul de a ne strânge mâinile românește, în ciuda faptului că nu știu ce înșăilare politică a folosit semn ăsta ca simbol electoral. Gemescu îmi împinge o sondă cu cola, umplută dintr-o sticlă de doi litri. Tras tu* ăsta imperialist ar trebui să ne dea medalii pentru câtă zeamă le-am cumpărat și le-am băut-Chiar mă gândesc să le pretind o recompensă în natură. Un butoi de vreo sută de litri cu zeamă m-ar satisface, la prima strigare.

— Ce faceți voi acileaamicii mei? N îndemn eu să continue discuția.

— O analiză de maxim interes național, piciule, șoptește Bălaiul pe un ton voit conspirativ. Analizam rezultatele recensămintelor făcute îți rând zmeilor, dracilor și îngerilor.

— Altă trăsnaie!

— Fii serios, amigo! E o activitate telectuală de strictă specialitate.

Mă strâmb ușor dar lipoveanul mă admonestează rapid:

— Tu nu înțelegi complexitatea și răspunderea acestei operații, țacă! Știi ce greu i-a fost dracului însărcinat cu recensământul îngerilor?

— Dracului?

— Doar nu credea că Al Bătrân va meredințț această operațiune unui înger! Noo! Pentru siguranță și maxim de obiectivitate, s-a făcut recensământ încrucișat Un drac a numărat îngerii și îngerile, un înger a numărat zmeii și zmeoaicele. Apoi, împreună, s-au prezentat la Moșu, să-i raporteze un fapt îngrijorător.

— Anume?

— Pe planeta asta: „trăiesc mai mult de șase miliarde de oameni și se înmulțesc rapid. Efectivele angelice, diabolice și zmeiești sunt într-o dramatică” scădere. Aste l-Nga greutățile sexului decărui zmeu și zmeoaică, înger și fogașă, dihaç/și drăcoaică...

— Mda, e o problemă, recunosc ei să-l încurajez în expunere. Și cum aii procedă?

— Ca milițienii la flagranta* de prostituție: crăcii și sus și benoclat filtre ei. Un consum nervos cumplit, nu-i așa? Mai ales că, potrivit informațiilor noastre, zmeoaicele se spală doar o dată pe an, de sabat vrăjitoarelor. Iar îngerile, cum le știm, sunt pudice și țin picioarele foarte strânse.

— Măi groaznic decât âvan cel groaznic, când dădea iama pin vreo mănăstire de călugărițe, recunosc eu. Da' unde-i interesul național de care vorbeați?

— Aia e, piciule! După ce a ascultat raport, Doamne-Doamne a decis că oamenii s-au copt suficient la băle, încât să trăiască singuri pe această planetă. Ce ne facem căv (fin patrimoniul național, dispar câteva sute de îngeri, zmei și draci?

— Punem (muicii să se joace pe calculatorsugerează Orozan.

— Să fii tu sănătos, de când accesează el linii fierbinți și sexy-sites! îl repede lipoveanul. Nu, așa ceva nu se poate! Noi nu cedăm nimic din patrimoni! Că diavolii au șutit niște opere brâncușiene cam scumpe, mai treacă,

meargă. Da' să renunțăm la zmei și îngeri? Numai peste cadavr meu! Am zis! Și-am băut până la fund!

Răstoarnă paharir în gura larg deschisă, oftează de plăcere și-l întinde spre Iliuță, să i-l umple. În continuare, pledează o cauză pierdută, a îngerilor, dracilor și zmeilor:

— Voi reclama la Strassbourgi Voi pleca cu jalba în proțap și cu rogojinam capi până la curțile Domnului...

Se oprește Uor nedumerit și întreabă cam îndoit:

— Piciule;, tu știi unde e curtea l'Dumnezeu?

— Miulestu spunea că-i în Ardeal, da' eu bănuie că-i oleacă mai ȘXts de știare și de stele: Tu ce crezi?

L-am pus în încurcătură. Gustă delicat din pahar și-și încrețește fruntea. Urmează scărpinata* în scăfârlie, pentru stimularea neuronilor deștepți și iluminarea:

— Dacă Dumnezeu trăia în Ardeal, îi snopea pe udemerști! Deci, e mai sus de Stelele din drisipel merigan. Și decât alea pe care le văd eu, când calc ștr Șfnb și mă proptesc cu gânditor în ușă! Aim descoperit Adevărul!

Îi las să se bucure îți tihnăde revelația lui. Îndoita își face locdin noii în bastasa:

— Keițtevoate, meri-înii ăia ai l' căpitan Pidracu* Mii întâlnt pe ISifene-lti Star Trek?

— Yankeu nu l-is & i întâlnt pe Dumnezeu, îi răspund eu serie & S-ar putea să fi descoperit altceva, de pe un ufo prăbușit pe teritoriul lor.

— Detergent pentru curățarea rochiței Monicăi Lewinde păcatele l'Bill Clinton?

— Nu e glumă, îi avertizez eu și încep să le descriu pe larg aparatul recuperat de extrăterestri.

Totî ascultă atenți, cu ochi fixați pe mine. Tehnicul nostru, Iliuță Orozan, ratează câte ceva pe o foaie de hârtie, într-adevăr, e as în domeniul cibernetic. Îl observ cum desenează casca, după descrierea mea. Fruntea i s-a încrețit, semn că gândește intens, să-i descopere principiul de funcționale. Dacă, în următoarele zile, nu v-a

reproduce-o, înseamnă că nu-l cunosc bine.

— Situația de pe frontul nevăzut se împănă, constata Ceroescu. Iar liderii noștri zâmbesc happy și-și fac pferasi să mai călărească românii câteva *mandate*.

— Nea Nelu, cel mai larg dintre toți, intervine lipoveanul. La concurență cu puști din reclama Colgate, vrea să demonstreze tuturor că posedă dinți de dinozaur. E tare bunicuța, zău!

— Da' pizmașii i-au băgat frica-n oase, de mt mai zboarit cu elicopteni*, observă matrozul. Sin, poate» cei din jura lui au cam lunecat în piftie, și-l sperie, capenea Nicn?

— La câtă teroare e în Lume, e normal să fi ia miftnă de precauție/ledomolescev un pk ini-ina (ia.

— Teroare? Se strâmbă lipoveanul. Ce noțiune mlerpretabilă! Vrei să muncești? Ești terorist! Ceri justiție? Ești terorist! Vrei să-ți ridici națiunea față neamurile europene? Ești extremist și terorist! Să nu le dat miiit %i iuufe, până ce descoperă ce înseamnă - adevărat teraist

— Să le dai! H susține Cemescu. Instiment* nostrade sondaje nude a stabilit că nouăzeci și nonă la solă din români visează că matală. Nu ți se pare curios?

— Din contră, țacă. E, semn că intiiim în moralitate. Mariasapopor seunește din ce în ce mai rapid. Și asta, «fin vina vietăților politice, c-au scumpit pileală. Și-an făcut-oce mâna lor.

— Da A poporului droguri, alcool și cbe pdind iese Oroasan din transa admirativă produsă de invenția descrisă de mine. O regulă de conduită politică încălcată flagrant.

— Și cu grave consecințe, precizează Bălaiul. O nație însetată e mai periculoasă decât o nație flămândă. Asta au demonstrat-o rușii.

— S-ar putea ca tot rușii să demonstreze cu casca aia

nașparlie, le amintesc eu că avem o misiune.

— Precis că ei! Lovește lipoveanul cu pumnul în masă. Americanii sunt ocupați să fabrice dolari virtuali. Pe românește, ciuciu-dolari, că nu-i vede nimeni. Ceainizii au scăpat la trăi bun. Cât mai au reptile de băgat la jgheab, nu-și freacă neuronii cu șmiculații crabniste.

— Rușii n-au avioane Delta, îl contrazice Orozan.

— Rușii au tot ce le pofteste rânza, nu se lasă lipoveanul mai prejos. Tip de avion folosit nu ne spune nimic. Ba eu aș zice că din contră.

— Adică?

— De pildă, agenții revizionști fac câte un caca prin Lume și ne arată pe noi cu degetu' în acest scop, lasă urme românești", bine ticluite. Ascultați de nas meu! Moscalii se joacă de-a zeii cu drăcovenia aia!

— Părerile nu sunt informații, le amintesc eu. Zamolxe a ordonat să mobilizăm agentura pentru identificarea celor care produc și folosesc astfel de mijloace psihotronice.

— O fi fost careva din flotila l'King Cioabă! Lansează lipoveanul o nouă supoziție. Zbura deasupra Africii, să ginească un loc mai călduț, pentru iarnă. Ai?

Norocul românilor că au învățat să râdă de toate necazurile, gândesc eu, privindu-i cum fac haz de necaz. Doar n-ați crezut că n-au înțeles gravitatea situației? Au înțeles perfect că, atât timp cât liderii pot fi condiționați psi, nicio națiune nu e sigură de viitorul ei. Dacă s-ar încrunta și s-ar concentra asupra problemei de rezolvat, rezultatul ar fi

T

Inferior. Un om stresat nu poate gândi corect. Deci, când aveți de rezolvat o problemă, relaxați-vă și spuneți-vă că veți rezbiva-o ca pe o glumă! După aceasta, elaborați mai multe variante de rezolvare și judecați-le una câte una! Succes garantat între timp, lipoveanul a început să

aa-zș-e cealaltă latură a problemei:!

— Da' dacă yankeii s-au prins că nici cel mai fraier buticar nu le dă un *bot dbg* pentru un pumn de ciutiudolari? Ai? Aud? Ce emu c-au Scut?

— Dolari maron* conform planului, sugerează Ceraescu.

— O, no, amicii mei! Ei erau interesați de dulăi fierbinți (hot dog). Să-l ronțăie* ciozvârtă cu ciosvâxtă. Cine drac' a mai văzut pe careva halind hârtie?

— Și? îl îndemn eu să-și continue raționamentul

— Și-au aruncat privirile de vulturi flămânzi asupra mapamondului. A, a lărgit clăpăugele, ca oiște elefanți alarmați și-au prins scâncete de dulăi încă vii, din fenna l'* Eutanasiu Bășu. Saliva le-a umplut gurile. Au revopsit un Delta plane și...

— Afla erau în Anica, îl atenționează Oiozan.

— Bă, se răstește lipoveanul, ai văzut tu mulți piloți yankei care să cunoască geografie? Aia care au bombardat Yugoslavia erau siguri că atacau Irarni. Norocu* nostru că nu ne-au confundat cu Coreea de Nord.

+ Și aista ce vrea să însemne? îl îndeamnă Cernescu să continue.

— Vin yankeii, să pape hot dog româșeș & Da' ați observat că patrupedele canine românești s-au prins și au trecut la contraatac? Spre deosebire de patrupedele politice tare au îngenuncheat și-au pupat poala popii?

— Observat, îl asigură matrozul. Da' nu-i cred pe merigani atât de mintoși, să folosească un mijloc atât de sofisticat, fără a-l prezenta mai întâi în filme.

— Adică, tu îi bănuiești pe ăia mulți, mici și galbeni, din ograda meșterului Hu?

Ceainizii tac și fac, argumentează Cernescu. Planifică pe sute de ani înainte și se țin cu dinții de planificare. Ce mare lucru să fi săltat un ozeneu din cele căzute pe platourile asiatice?

— Țacă, gândește ca un mistic înspăimântat de invazia rasei galbene de invidie! îl contrazice lipoveanul. Liderii noii dezordini mondiale au găsit soluții diverse pientru a preveni această invazie profetită de teolog Tremurici. Internaționala celor mai bogați oameni, poreclită Ocultă, e numai una câinele.

— Matala deconspiri un *top secrdt* pentru Careri-ai aviz de la ornitologii băștinași, îl incită Cernescu. Să vezi ce-o să pățești!

Lipoveahiil mârâie* nemulțumit* apoi recunoaște:

— Am auzit și eu că vietățile politice au declarat pros: tia; lenea, nesimțirea și - hoția secrete de serviciu. Cin le deconspiră e pasibil de pedeapsă. Crezi c-o să poată băga la bulău vreo douăzeci de milioane de români?

Izbucnesc în râs. Imaginea politrucilor de tranziție, încercând să înghesuie în pârnaie majoritatea nației române, pe motiv că gândește și acționează, m-a bine dispus. Vietățile politice au o problemă grea, nu-i așa? De ce le spun vietăți? Parcă-s oleacă mai mișcătoare decât „cadavrele sacre” din „epoca de aur”. E drept că sunt și mai furăcioase, da’ nația română nu e chiar atât de pretențioasă în materie de cinste. Ori, poate, greșesc eu?

— Râzi tu, vere, mă interpelează Cernescu, da’ moartea-i cât casa pe capetele cek>**r** care gândesc. Vampiraș Hagafon a sugerat reîncriminarea defăimării unei instituții sau organizații. Cine nu cotizează la *Fundația pentru îngrășarea vampirilor* sau deconspiră metodele de supt sânge dintr-un cetățean încă viu, pac! La Justiție.

Printre hohotele de râs, îi amintesc:

— Feseneul a abrogat articolul 237 din Codul Penal pentru a liberaliza defăimarea adversarilor politici, ca formă particulară de manifestare a democrației. Da’ Hagafon n-a studiat istoria pitpstatui partid. În loc lui Bombo, l-aș trage de urechi și l-aș trimite în castel

l'Dracula, să facă bani pentru campania electorală.

— Pumn în gură, băta în cap și mâna în buzunara sitizănului, sintetizează lipoveanul metoda. Da' o să treacă și asta, că românii-s tiaai rezistenți decât pietrele și apa. Rămânem pe loc⁹ în România, să crape toți dușmanii de ciudă!

— Nici nu intenționez să migrez, că nu ne stă în fire, îl asigură Cernescu. Când⁴ r am auzit pe Cyborg Stolo că singura variantă de viață omenească e emigrarea, am înțeles că ultim cip reprogramat de FMI i s-a deteriorat.

Lipoveanul întinde mâna peste masă și-mi umple paharul cu vin:

— Dacă visați o viață omenească, mânjilor, vă dau eu rețeta. Vă chitrofoniți zdravăn, în fiecare zi, să nu observați dezastr din jur.

— Oaie? îi pune Cernescu soluția sub semnul îndoielii. Și când te trezești?

Lipoveanul șade în cumpănă. Probabil, încearcă să-și amintească când s-a trezit ultima dată și cum s-a simțit în acea ocazie. Recunoaște:

— Când te trezești, vine o damă suplă, se recomandă Luciditatea și te plesnește peste cerebel cu tot soi de întrebări indiscrete. Da' eu, isteț, nu întrețin relații diplomatice cu ea. Mai sigur pentru fericirea personală.

Menționarea fericirii îmi amintește că Marieta lipsește de la post. Calculez că abordarea acestui subiect nu va marca începutul ultimului război mondial și-l întreb direct:

— Lipa, unde-i Marieta?

— La fitness, piciule, șoptește el, înghițind cam greu tăria din gură. Așa spun gagicile din ziua de azi, când merg să se întâlnească cu al t. Sau când simt bătrânețea prin preajmă și ies în lume să se convingă că drac nu-i chiar atât de negru.

— Marieta e fată serioasă, se repede Orozan să-i

prevină o cădere în butoi cu melancolie.

— Dar e femeie, subliniază lipoveanul, cu o notă tragică în glas.

Enigma s-a lămurit. *Spleenul* lipoveanului are o cauză. Și-un remediu, desigur. Tot o femeie. Teoria sa cu fericit năuc de beat e numai o scuză subțirică, pentru starea nașpa în care se scaldă. *Dacă visați o viață cu adevărat omenească, trebuie să fiți perfect lucizi, să puteți prinde șansele care vă trec prin față.* Eu n-am întâlnit niciun machitor cu adevărat împlinit și fericit. Dumneavoastră? *Nefericirea nu se înecă în alcool, ci se risipește prin muncă.* Iar devin pisălog, nu-i așa? Aplic metoda recomandată pe lipovean, să-l fac să uite că bucățica din dotare lunecă pe un știu unde:

— Ce zici, lipa, de șmechera ăla care a fabricat fițuica W.O.T.A.N. și ni-l promite pe Hitler, pentru o mie de ani?

— Găinărie făcută de ultimii sioniști sau revizionști, piciule. Probabil, direct în curtea 1 nen-tu Sam. Au aruncat-o în România, să ne culpabilizeze. Chiar ne cred proști?

— Norocul nostru că ne-au crezut proști. Ceața dezinformării s-a cam ridicat, însă. Justiția maghiară e acuzată de rasism. Agenții siomști lansați din SUA, cu misiuni provocatoare, s-au deconspirat ca fraierii. Când vor învăp yankeii să spioneze și să organizeze diversiuni de calitate?"

— Dar dacă nu-s serviciile secrete americane? Pune Cernescu problema. Dacă provocatorii respectivi i-ai-bî unei organizații particulare, sioniste sau revizioniste?

— Scopul? Îl întreb eu scurt.

— Culpabilizează românii și germanii. Aruncă umbre de îndoială asupra Națiunii Europene. Crează motive de îngrijorare pentru religia creștină, prin pretinsa apartenență la păgânismul arian și dacic.

— Right! Îl felicit eu pentru intuiție. Păcii nu *cunoșteau* termenul *arian* dar indivizii respectivi sunt gata

să-l declare nazist și pe Decebal. Pervers dar prost lucrat.

— Ca să nu spui direct că Mosad e în e... t, intervine Aveanul. Așa se face o divbrsiune, mbri amii mtieabăel niște mosadiști nevăzuți. Picați la nenea Upoveariiif cu-n butoi de trotil *first class* și vă învață el! Că tot el l-a învățat pe Moshe să trimită spioni prin cetățile Vecine și să folosească magdalenelia cules informații, cu „păsăricile”.

Iar izbucnesc în râs. Mi-l imaginez pe lipovean, echipat și înarmat ultramodern, instruindu-l pe Moshe cu probleme de spionaj și diversiune menționate în biblie. Iar sta foarte bine, zău! Încăpățânarea cu care sioniștii se străduie să confirme povestioarele biblice pune în pericbl viețile câtorva milioane de metiși evrei, ajunși într-o situațier mai pibastă decât a națiunii noastre. Câteva guri din serviciul secret israelit au avertizat că Israelul e în pragul unui colaps dar n-am remarcat vreo reacție politică salvatoare. *În definitiv, acestea nu-s problemele rumânilor;* decid eu și gust din vinul oferii de lipovean. Sec și taie. Bun pentru chefuri de lungă durată. Rațiunea, veșnic de veghe, uni amintește imensa prăpastie drabe sălbăticia mistică și înalta civilizație adusă de extratereștrii lui Zamolxe. *Omenirea a trecut pragul dintre sălbăticie fi modernism fără a exploda în deliruri mistice sau războaie devastatoare. Ce a fost greu a trecut Viitorul se arată plin de speranțe omenеști mai ușor de îndeplinit decât credeam.*

— Ce noutăți ați mai recoltat la Institutul de sondaje nude? îl îndemn eu pe Cernescu să contribuie la scoaterea lipoveanului din starea de mohoreală.

— Fleacuri! Le cataloghează Bălaiul. Țap s-a ună ce păpuși așteaptă pe careva să-i lipească talpa. În profundor, decinr. Din motive lesne de înțeles, își ascunde augusta-i piefe de caprină 2 n paftle hormaghetonților.

— Iar hannaghetonții scot flăcări pe nas, ca niște jus* tițieri smintirr observăm mal-sal. Hoții noștri sunt nun

curați și mai uscați decât ai PSD, < susțin eu.

— Propagandă comunistă, fiilor, concluzionează Bălaiul, luă destul de cătrănit de lipsa Marietei. Dacă-mi găsi un singur politician mai bine plasat care să nu fi urlat slogane în „epoca de ani*! îl votez.

— Ce pretenții absurde din partea matală, neii! H critica Orazan. Cine cunoștea mai bine decât ei pârgھیile statului socialist și băncile pline, în care să-și înfigă boturile?

— Ele, mă, ăsta mic' a început să vorbească! Se lummeazi Bălaiul.

Zgomotele din antecameră, vestind sosirea Marietei, H fac să mai scadă din luminozitate. O umbră de suspiciune se așterne pe fața lui. Ușa se deschide lent o exclamație comună și lungă, de tip ăăă! Întâmpină pătrunderea divei în birou.

E magnifică. Bălaiul o privește total dezarmat. Maneta și-a vopsit păr în două culori, blond cu șuvițe șatene, îl stă foarte rapid, mai ales că l-a și înfocat, ca o clăie depeie aruncată de un gospodar cam puturos. O bluză sobtme &! cu decolteu generos, se preface că-i ascunde bidaanple din dotare. Cizme mușchetar până la genunchi De la *tnatffmta* lor în sus, începe momeala. Începe și o ține tot așa, până la marginea tocmelii, reprezentată de o părere de fustă dintr-un material strălucitor. Presupun că știți faptu* că momeala tocmeala sunt invers proporționale. Un zâmbet larg, cât al unei crăciunițe de reclamă, ne informează că Maneta e satisfăcută de efectul produs.

Bălaiul o studiază trăsnet Observă cu coada odunim încântați suntem noi și se subfăoe de la o aplazie, numai printre dinții strânși:

— Puteai să-ți vopsești și tu o creastă tricoloră, să afle vecinii cejpatrioți suntem.

Dragule, cum să te supai? Pentru tine...

Oimează repertoriul pe căire majoritatea bainților însurați îl înghit cu stoicism de la tavana-e de plătimii-St Apoi, cunoscutul muget:

— Cafele și ceva de băgat în Aomac!

Fhrodus ispitor dispare cu viteza unei fabrici privatizate, pe care a pus ochii un client politic cu c. - e mari. Cernescu, șiret, îl întreabă:

Nene lipa, cum ziceai că se organizează o viață omenească?

**cât de
Năzic**

Bălaiul, relaxat, gustă din pileală și începe să-și expună filosofia:

— Mă, Nică al' Ștefan a Chetrei, te crezi șmecher? Află de la mine că-n ziya când Domnui-a oferit bărbatului prima femeie, nu i-a garantat nimic. Știa Al Bătrân ce podoabă îi dăruise. De-atunci, treburile au evoluat dar nu cine știe ce. Da' tre' să recunosc că Moșu a fost foarte inspirat când a creat femeia...

Nu-l mai ascult, deoarece i-am mai auzit pledoaria pentru armonia dintre sexe. Pledoarie care nu se limitează la teorie. În acest domeniu, Bălaiul e un practician fără concurent. Gândurile îmi zboară la următoarele misiuni. Că între prieteni, vă sfătuiesc: *Dacă visați o viață omenească, abordați un domeniu profesional rentabil și cât mai concret!* În niciun caz, nu vă faceți spai ori contraspai! Viața din aceste nobile meserii e din ce în ce mai amărâtă. Politrucii fac gafe dar pumnii îi încasează ofițerii de informații. Așa a fost și în trecut, așa e și acum. Dacă sunteți masochiști ori mă suspicionați de autocompătimire, puneți-vă pielicelele la saramură! Când veți încasa prima cizmă în sufletele, veți ofta, spunând: M-a avertizat Varain să nu mă bag în mizeria asta! Precis!

Dacă visați o viață omenească, nu lăsați vietățile politice și muhaielele mistice să vă condiționeze cu

sloganele lor! Speciile astea două sunt a drac de confuzive și furăcioase. *Mult mai bine veți trăi, dacă veți învăța carte, veți gândi temeinic, veți visa concret și veți acționa cu tenacitate pentru atingerea viselor. Garantez!*

PARTEA A DOUA

I. Ai noștri sunt cel mai buni!

Dragi cititori, nu-i așa că ați început să citiți ori să ascultați, cu tot mai multă plăcere, știrile pozitive disulomenii vitale, cum ar fi științe, economie, cultură adevărată, sport etc.? Ele vă trezesc sentimente pozitive dintre cele mai plăcute: siguranță, speranță, optimism, încredere în viață și în oameni, credința că vom trăi din ce în ce mai bine etc. Sunt sentimente care vă asigură sănătate și puterea psihică necesară depășirii obstacolelor naturale? Economice ori sociale interpuse între dumneavoastră și visele de viață. Așa cum observa un filosof optimist, viața e un fenomen splendid la care optimiștii participă iar pesimiștii asistă; numai cei care participă pot atinge succese și fericire.

O cititoare mi-a semnalat un fenomen pe care îl simțeam și eu, în familia mea, dar nu-l scoteam în evidență, socotindu-l particular: *refuzul de a mai primi anumite categorii de informații, din presă scrisă, audiovizual și filme*. În concret, doamna respectivă mi-a mărturisit că simte o aversiune instinctivă la filme violente, emisiuni nesperioase și decadente, șouri politice ori alte asemenea. Pin această cauză, preferă” să urmărească emisiuni de tipul *Animal Planet*, *National Geographic*, *Ferma* etc. Își dorea din tot sufletul să audă și informații pozitive, să vadă filme umpristice, emisiuni despre explorări, cunoaștere științifică, despre viața lipsită de stres, amenințare și cultul violenței. Era o nostalgică? Posibil, însă acest subiect l-am regăsit, aproape în aceeași formă, într-un editorial al unui cotidian important.

Care este explicația acestui fenomen? Este el pozitiv

sau negativ? E bine să găsim răspuns la aceste două întrebări, deoarece ele ne vor folosi enorm în viață: persoanele care nu se lasă intoxicate cu informații nocive, false sau nefolositoare au mai multe șanse de succes și viață sănătoasă. Explicația? În perioada socialistă, accesul la informații senzaționale, extrem de violente, mistice, superstițioase, profund negative etc. Era îngrădit. Propagandiștii sistemului socialist prezentau viața în roz, cu informații exclusiv pozitive, între care intercalau și „spiciurile” liderilor, sperând într-o asociere inconștientă pozitivă. *Discernământul de care dispunea Secare persoană majoră refuza însă acest clișeu, după ce făcea comparații cu situațiile și faptele din realitate.* Cu alte cuvinte, fiecare persoană sănătoasă dispune de un mecanism psihic care o forțează să rămână în limitele adevărurilor de viață sănătoasă, adevăruri sintetizate în propriul creier.

După 1989, „piața informațiilor⁴⁴ s-a liberalizat, astfel că fiecare cetățean a putut să-și satisfacă interese, curiozități și aspirații de cunoaștere în cele mai diverse domenii. A urmat o explozie de interes pentru domenii care lucrează cu informații total sau parțial false: mistică, superstițiile, filosofia, literatura de anticipație (science fiction) și clasică, știri senzaționale (deseori, fabricate sau exagerate), etc. O parte însemnată din jurnaliști s-a specializat în știri morbide: ei au cules și au transmis numai informații și evenimente negative, din natură, societate și din gândirea unor persoane din diverse țări, pretins democratice. Mulți cetățeni români au înghițit astfel de informații cu aviditate, cerând din ce în ce mai violent și mai grav, mai întunecat și mai macabru, mai misterios și mai incredibil. Un cunoscut jurnalist de televiziune recunoștea, cu tristețe, în urmă cu vreun an și ceva, că în el se dezvoltase o așteptare negativă bolnăvicioasă; aceasta îl făcea să spere că vor apărea

accidente cu mai mulți morți, dezastre naturale și produse de om (războaie, crime etc.) mai îngrozitoare etc. Probabil, e unul din jurnaliștii care s-au trezit din beția de informații exclusiv negative.

Consumatorii de știri au înghițit cu voluptate tot ce li se oferea. Unii au îmbrățișat un anumit domeniu al negativului (mistică, crime, alcoolism, droguri etc.), devenind, la rândul lor, „eroi”, adică victime ale bombardamentului informațional negativ. *Majoritatea cetățenilor români au trăit însă un fenomen normal: saturația urmată de refuzul instinctiv de a mai „consuma” informații exclusiv și exagerat de negative. De ce? Deoarece aceste știri erau în contradicție cu concepțiile lor fundamentale de viață, în contradicție cu modul lor de a simți, gândi și trăi.* Aceasta este explicația aversiunii instinctive care ne face să schimbăm imaginile televizate care ne indispun, cu acelea la care aspirăm. Regula e valabilă și pentru presă scrisă, fapt ce explică scăderea drastică a tirajelor majorității cotidienele și revistelor. Primul cotidian ori săptămânal care va începe să publice din belșug informații și imagini pozitive, mobilizatoare, pline de speranță și încredere va atinge țâraie „astronomice”⁴⁴.

Concluzia? Refuzul instinctiv de a urmări și a însuși informații negative simple sau complexe (texte, imagini etc.) în discordanță flagrantă cu legile vieții sănătoasă. cu speranțele și visele noastre de mai bine, e un fenomen pozitiv. El demonstrează, fără putință de tăgadă, că românii s-au maturizat, s-au copt la minte, dacă vreți. Refuzul intoxicării cu informații negative îmi dă mari speranțe de viitor. O populație care gândește și imaginează creator, care învață (inclusiv din greșeli) și muncește, care își stabilește sute de vise de viitor și luptă pentru a-și le atinge, evoluează în mod normal. *Acesta este unul din secretele succesului și evoluției: sute sau mii de vise de*

viață mai bună lansate în timpul viitor, cu anumite termene de îndeplinire. Cetățenii români care au acționat, conștienți sau inconștienți, conform acestei reguli, au obținut succese în diverse domenii vitale: economie, știință, creație etc. Vă rog să observați că, de regulă, succesele în domenii adiacente celui economic (sport, muzică, literatură, arte plastice etc.) au și o importantă latură economică! Câștigurile bănești ale persoanelor care obțin succese în aceste domenii sunt, uneori, mai mari decât ale creatorilor din domenii economice (producție, comerț etc).

În continuare, vă propun să trecem în revistă câteva succese obținute de români, de la apariția precedentei cărți. Chemarea Nemărginirii, și până în prezent.

1) Joi, 20A 1.2003, în ziua când împlinise 23 de ani, halterofilul român Valeriu Calancea a obținut două medalii de aur și titlul de dublu campion mondial la Campionatele Mondiale de la Vancouver (Canada). Premiul de circa 400 milioane lei, alăturat gloriei, nu e de neglijat

2). La expoziția de industrie agro-alimentară INDA-GRA, din noiembrie, 2003, creatorii români din acest domeniu hotărâtor pentru viața națiunii au impresionat populația autohtonă și specialiștii străini, cu gamă foarte largă de produse de cea mai bună calitate: unelte și mașini destinate agriculturii, zootehniei, panificației, conservării alimentelor etc.; soiuri selecționate, deosebit de productive, de animale și plante de bultură; soituri variate și calitativ superioare de alimente și semipreparate din carne, lapte, cereale etc. Probabil, cei care ați vizitat această expoziție ați simțit cam ce am simțit și eu: revgmnwfin cg în pe mai rapid, la viața normală, ia viața de py-tofi W up nivel de frai din fă ce mm ridicat 3) *Târgul de carte GAUDEAMUS, organizația finele lunii noiembrie 2003, în pavilionul central expozițional din București, a demonstrat un fapt deosebit de încurajator și dătător de*

speranțe: românii continuă să citească și să studieze mai mult decât populații mai bogate. Ei își sacrifică plăceri mărunte pentru a-și procura cărțile favorite, din cele mai diverse domenii: științific, tehnic, cultural, educativ, literar, artistic etc. În *pofida vitregiilor din perioada de tranziție, am rămas o națiune cultă, cu sete de cunoaștere a Lumii în care trăim și a propriilor personalități, cu preocupări pentru informația exactă, generatoare de succese și evoluție*. Numărul mare de copii și tineri prezenți la expoziție răstoarnă alegația mincinoasă conform căreia tinerele generații n-ar mai citi cărți, deoarece ar fi „subjugate” informațiilor vehiculate pe Internet. Informațiile din această sursă modernă, interhetul, sunt adevărate și false; educative dar și distructive. *Discernământul copiilor și tinerilor, educat de noi, cei mai vârstnici, îi ajută să selecționeze informațiile, să le compare cu cele din cărți, publicații și e.d. -un, să-și însușească numai cele ce le sunt folositoare*.

Acest tâfg important a început foarte modest, în urmă cu câțiva ani, din inițiativa Societății Naționale de Radio și a organizațiilor de scriitori; a evoluat spectaculos, crescând în dknenriuni și calități, ca viteazul din poveste. Probabil, la următoarea ediție, pavilionul central al Expoziției din Bocănești va deveni neîncăpător, astfel că se vor ocupa și celelalte pavilioane, la fel cu expozițiile din alte domenii. *Străinii sunt impresionați de setea de cunoaștere a românilor, de nivelul lor culturalștiințific, nivel aflat în contradicție flagrantă cu pncticile murdare ale unor funcționari (corupția, birocrăția ele.)*. Cunoașterea științifică asigură creșterea unor gieaoajii de învingători culți și morali, apți să îndepărteze din societate specimenele politice criticate.

Prodppem genii și personalifă excepție în domeniile știința, cunoaștere, creație moralitatr-justiție etc

Pfftem prortwr grăir fi plTMH - ffilități de excepție și

în flome-Tlffl dpmeMV din cre, țiptnqțnienle. În re afertsm
vwțfigt Acerefo se poate foc? PriN favațațnrjj de carte's
erigeafie monda

4) Româncă Patricia Chifor a ocupat locul al treilea &
competiția *Miss Sport** din cea de-a 53-a ediție a
concursului Miss World, în luna noiembrie 2003. Are
numai 17 ani, astfel că viitorul n este deschis. Vom mai
auzi de dânsa.

5) în sfârșit, a granit primul volum al cărții *femei de
excepție ale României*, lucrare atât de necesară pentru
impulsionarea reprezentantelor sexului frumos către
învățătură, creație, succes de continul După cum știți, am
scris două căiți de ață succesului feminin (*Leacuri de
suflet pentru fete și femei și Fmmec feminin*) * în care am
susținut ideea că *noi, bărbații, suntem influențați serios de
educația făcută de femeile între care creștem și pyojuăm:
mame, surori, colega amice, iubite, soții Din națiunea
română, atât de des lovită de ocupanți și atât de hulită de
denigratori, s-au ridicat femei de excepție, ca de exemplu:
Aurora Gruescu, prima femeie; Higițier. Silvic din Europa;
Sofia Ionescu, prima femeie nqurc Kiirurg-ii & a Lume;*

Ducătoare de TIR; Maria Ciochircă, prima femeia
Udia Lowendal. Prima femeie expertă în heraldică.

Din ce în ce mai rapid, românii își revin, valorile
umane, îndepărtează impostorii, gargaragii și mincinoșii,
scot la iveală cele mai luminoase figuri ale neamului
nostru. Fiecare putem contribui cu câte ceva la scoaterea
din anonimat a adevăratelor personalități creatoare din
națiunea noastră. Câțiva cititori mi-au propus să-mi trimită
biografii de eroi ai zilelor noastre, cunoscuți doar pe plan
județean sau orășenesc. De acord să le public scurte
biegrEKfii, însă cer maxim de seriozitate, puteți trimite?
Astfel de scrisori, pe Adresa firmei SOMALI (vedeți
reclama de la finele cărții!)

6) Spiritul vital, talentul, ambiția și munca înving

orice handicap. Vădim Giumală din Vâlcea, pictor de icoane pe sticlă, lucrează-numai cu mâna stângă (handi & ip, la dreapta) însă crează opere apreciate în Europa. Picturile sale vor fi expuse și îfe sediul: Consiliului Europei; Sincere felicitări!?:

Uneori, fermecătoarea poveste a Cenlișăresei se adeverește. În Lumea modernă, fote plecate din localități modeste, din familii fără pile, reușesc și pe cai cinstite. Aceasta presupune talent nativ, multă învățătură, multă muncă, mari eforturi. *La 22 de ani, româncă Maria Dinulescvi, originară din satul Izvoarele, are la activ 15 filme de scurt metraj și două filme de lung metraj.*

— Recent, a fost partenera actorului german Rutger Hauer în filmul *Cobai*. Vă reamintiți că am mai discutat despre dânsa, cu ocazia premierii filmului *Poveste de la scara C*? N-ați prea văzut-o prin televiziuni, deoarece nu se zbate cu disperare să intre în mințile oamenilor. *Faima se câștigă prin fapte concrete, nu prin reclamă* (cum vedeți la anumite „vipuri”). Felicitări și succese din ce în ce mai mari! Inclusiv la Hollywood!

8) în perioada 9 - 11 noiembrie 2003, în București, s-a organizat un mare concurs internațional de vinuri, cil pârției „părea unor degustători din străinătate. Medalia de aur a fost câștigată de SC Tohani Dealu Mare SA cu un *Furmint* din 1974. Felicitări celor care l-au produs și organizatorilor! *Astfel de concursuri deschid porțile Europei pentru produsele noastre.* De exemplu, germanii au cumpărat un milion de litri de Fetească neagră de la Tohani. Cramele Recaş SA exportă circa un milion de sticle în Anglia (marca *Origini*) și vin roșu în SUA (marca *Vampire*). Firma franceză SERVE exploatează deja vinuri de Ceptura și Cotnari. În câțiva ani, vinurile noastre vor recuceri piața europeană, extinzându-se către SUA, Australia, țări din Asia. *Ne revenim la normal și câștigăm din ce în ce mai mult din această ocupație tradițională.*

În Europa, România ocupă locul 5 la suprafețe cultivate cu viță de vie și locul 6 la producția de vin. La nivel mondial, ocupăm locul 7 la suprafețe cultivate și locul 9 la producția de vin. Putem mai mult, nu-i așa?

9) Trupa românească AB4 și-a adjudecat unul din cele 11 premii regionale ale MTV Europe, pe data de 6 noiembrie 2003. Mare lucru? Spectacolul a fost transmis în majoritatea țărilor lumii (circa 170 de state), astfel că măcar câteva milioane de străini au auzit că există români. Poate și mai mult. Felicitări!

10) Unul dintre cei mai apreciați chitarești din Germania, supranumit Santana din Carpați, est-românul Liviu Jea Manciuc. A editat zece albume, are circa eQ de concerte în fiecare an și; foarte important, *ține morțiș în² & a & șple de concert să se precizeze faptul că esteromân. Într-adevăr, e un roman care ne face cinste, într-o națiune deacă-ei-ptietenie și încredere avan mare nevoie*. Dacă vreun cântărdin Germania U întâlnește, este rugat să-l felicite din pârtâaiaș și a amicilor mel. E unul din cei mai buni propagjtâidiș & ai națiunii noastre în rândul națiunii frățești germane.

11) *Horia Teodorescu, elev la Colegiul Iacob Negxuzzi din Iași, în vârstă de 15 am, participă la proiectul Arbimedes, proiect finanțat de Agenția Spațială Europeană*. Cine a viuț să transforme tineretul nostru într-o turmă de drogați intoxicați mistico-informativ și *leneși* a eșuat în primăvara acestui an, Horia Teodorescu, împreună cu un coleg, Lucian Bahrin, au câștigat marele premiu al unui concurs pentru copii organizat de NAȘA, cu proiectul unei stații orbitale, TEBA 1. Pe timpul vizitei la NAȘA, a fost remarcat, astfel că, în toamna acestui an, a participat la o conferință pe tema studierii planetei Marte, organizată de *Agenția Spațială Europeană Avem copii geniali, pe care nimeni nu reușește să-i țină cu nasul în Pământ, să le oprească zborul imaginativ printre planete și stele, în*

nemărginirile universale. Oamenii au încetat să mai confunde planeta noastră, relativ cunoscută, cu Universul, s-au dezlegat de lanțurile gândirii sălbatice mistice sau laice și au început cucerirea spațiului cosmic.

12) Româncă Alina Ciorogariu, studentă în domeniul informaticii economice, a câștigat titlul de *Miss Tourism World 2003*, la concursul organizat în Venezuela.

Vă urez succese tot mai mari, domnișoară!

13) *Mai mult de un milion de români lucrează în țările vest-europene, aducând în România, în fiecare an, sute de milioane de euro și multă txperfentă economică. Procesul de europenizare a românilor se desfășoară din ce în ce mai rapid, în ciuda piedicilor puse de inamicii noștri*. Liderii UE au luat în considerare situația particulară a națiunii române, forțată de marile puteri anterioare să trăiască în două state și au adoptat cea mai justă măsură: *Republica Moldova a fost invitată să devină membru asociat al UE, în 2007, an în care România va deveni membru cu drepturi depline*. Încă un pas către unificarea națională și europeană. În mod normal, toți românii trebuie să devină unioniști înfocați, să sprijine în orice mod unificarea europeană. Cum. Vă explicați atitudinea unor jurnaliști care prezintă integrarea în culori sumbre? Cine are interes ca europenii să nu se unească rapid? Cum combatem frânele puse în calea unificării?

Vă întrebați de ce am pus și acest exemplu la capitolul *Ai noștri sunt cei mai buni*? Deoarece *ai noștri înseamnă românii și europenii*. Mai precis, româno-europenii.

2. Până se vor termina agenții străini și „idiotiiutili”.

Fiecare epocă din istoria Omenirii a avut „satani” și „îngerii” ei, „vinovații” și, Justițiarii vigilenți”, stabiliți pe bază de clișee maniheiste și judecăți globale. Evul Mediu a excelat prin vânătoarea de vrăjitoare și liberi cugetători, vânătoare organizată de ignoranții fanatici mistici. În

copilăria mea, Justițiarii vigilenți” ai „dictaturii proletariatului” pândeau și catalogau orice formă de manifestare „mic burgheză”, deoarece burghezia fusese deja lichidată. victimele acelor Justițiar” au umplut pușcăriile și lagărele, au fost deportate sau depozitate de averi ori, în cele mai fericite cazuri, au fost marginalizate profesional, *Justițiarii” post decembriști cred că au găsit un țap ispășitor în securiști, preținși vinovați de toate relele sistemului socialist din România. Cred numai, deoarece nu i-au descoperit ei, ci le-au fost indicați drept țintă globală chiar de indivizi pe care îi contestă violent, în plan politic – fesenıştii, deveniți pesediști.* Judecarea și condamnarea globală a acestei categorii profesionale este instigată și susținută de multe persoane și organizații, îndreptățite sau interesate: *victime ale represiunii din perioada analizată (îndreptățite)*, agenți ai serviciilor secrete străine (statale, religioase și de firmă); agenți ai unor organizații interesate în scăderea capacității informative a României (revizionişti, sioniști, culte și secte prohibite etc.); persoane nevinovate dar intoxicate informativ, denumite de către specialiști idioți utili; *persoane care șirau făcut din denigrarea globală a Securității o profesie rentabilă*; persoane care își ascund propriile păcate, indicând alți vinovați etc.

Psihologia și sociologia ne îfovață că fiecare om în parte este o personalitate distinctă, înzestrată cu calități și defecte, cu manifestări de conștiință și voință proprii etc. Din această cauză, aceste științe și legea penală interzic judecarea, etichetarea și condamnarea în bloc a membrilor unei instituții, organizații, grupări etc Fiecare persoană în parte răspunde pentru faptele sale săvârșite cu discernământ, respectiv, cu conștiința și voința libere, neviciate de doi, «oare, constrângere psihică sau fizică etc., *Justițiarii” maniheiști și globaliști din toate timpurile au încălcat acest principiu de psihologie și drept, devenind*

torționari sau călăi. E suficient să studiați dosarele de condamnare din perioada de ocupație sovietică (1944 - 1958) pentru a descoperi astfel de „Justițieri” din rândul securiștilor, milițienilor, procurorilor, judecătorilor, jurnaliștilor, propagandiștilor de partid. În timp ce eram ofițer de relații externe, la o recepție, am cunoscut o femeie aparent drăguță și amabilă. La terminarea recepției, în timp ce o conduceam către casă, mi-a mărturisit, foarte senină că, în calitate de judecătoare din prima perioadă socialistă, a pronunțat numeroase condamnări la moarte și a yJdaf* sute de am de pușcărie. Cât eram eu de dur, ca ofițer de marină, am simțit că mi se întorcea stomacul pe dos de oroare. Din această cauză, am evitat să practic meseria de jurist, pentru care am calificare.

Probabil, Justițierii** post decembriști au dat deja în clocot, înjurându-mă de mama focului. Încetișor, amicii mei mai tineri sau mai bătrâni, căci viața e lungă și Dumnezeu e drept! Ia luați dumneavoastră câte o ogimduță în mână și priviți-vă sufletelele! În ce categorie din cele enumerate anterior intrați? *Ați fost victimă a represiunii? Da! Avofitot dreptul să judecați torționarii, unul câte unul, pt bazăda probe și sprijiniți de toate forțele sănătoase ale nafurul* faceți parte din celelalte categorii («Justițieri” plătiți ca bani sau funcții, agenți ai unor organizații străine etc.), nu vă csedăși nici nu vă prevăd o evoluție fericită în națiunea română și europeană. Viața din România a luat alt curs decât celcua Os* cut de dumneavoastră și începe să impună legile omeniei și justiției. Vă rog să vă spălați pe creiere de dewafnrnam y sentimente negative, pentru a putea judeca limpede următoarele informații certe și tesne vgrifigabite:

1) Perioada interbelică, pe care o prezentați drept raiul din România s-a caracterizat prin corupție politică, nerespectarea drepturilor omului, violențe interetnice.

Nivel scăzut de trai al majorității populației creatoare, viață de huzur și desfrâu a unei minorități parazite, incultură etc. Aceste concluzii rezultă din presă perioadei respective, de dreapta și de stânga, precum și din discuții cu foști deținuți politici, ca de exemplu istoricul Gahriel Gheorghe, ing. Maria Jeana Coman, unchiul meu, Coruț Constantin, fost deținut la Poarta Albă, tatăl meu, încă în viață, membru în Filiala Iași a AFDPR etc. E) ieși bunicii mei erau țărani înstăriți, proprietari de averi întinse (40 hectare de pământ, moară.

— Cârциumă, mașină de treierat etc.), nivelul lor de trai era inferior celui din anii '70 iar abuzurile funcționărești interbelice erau la fel de mari ca în perioada socialistă și de tranziție. *A venea națiunii române era jecmănită de un clan mafiot din care nu lipseau membrii familiei regale; k*

2). Socialismul, denumit, actual, comunism, pentru a proteja interesele partidelor socialiste și ale ÎS. A fost introdus în România cu aprobarea scrisă a unor lideri din națiunile occidentale (englezii și americanii. În primul rând). De ce-i exonerați de răspundere pentru suferințele care au urmat, aruncând-o exclusiv în cărcă națiunii române? De ce încercați să faceți un erou din fostul rege Mihai, care a decis capitularea necondiționată? Capitularea condiționată, negociată de mareșalul Ion Antonescu, prin atașatul militar Titus Gârbea, ne-ar fi permis evoluția la limita lagărului socialist, cam ca în Yugoslavia. Majoritatea națiunii române s-a plecat în fața ocupanților, imitând liderii politico-religioși. Exemplele de eroism izolat, disperat și fără șanse de izbândă ale grupărilor de partizani (Sumanele Negre, Dragalina-Amăuțoiurizea etc.) au fost instigate și exploatare de cinicii strategii ai războiului rece din Vest. *Acești strategii (americanii) știau că România înconjurată de țări ocupate de sovietici nu avea nici oșansă de eliberare prin război de*

gherilă. Ei se delectau, frecând ridichea foștilor parteneri de împărțeală, sovieticii, deveniți, între timp, concurenți în plan politico-militar și informativ. Eroii partizani au fost sacrificați cu bună știință, pentru menținerea unei stări de nesiguranță și a unei speranțe că, odată și odată, vor veni eliberatorii americani. Iată-i că au venit! Să vedem libertățile aduse!

3) Șoqfaliștmrt fi fpșt introfiw? Fo fomfoua de sovjețici. cu ajutorul unui număr mare de colaboraționiști din rândul cetățenilor români de toate etniile și credințele religioase. Colaboraționiștii făceau parte din clasa politică, din „justițieri” din categoriile exemplificate anterior și din aparatul de ordine (chiar dacă îi spunem de ordine, tot de represiune se ocupă). Majoritatea colaboraționiștilor care au introdus socialismul în

România și rudele lor apropiate au evoluat în socialism și s-au îmbogățit în epoca de tranziție, ascunzându-se după lozinca securiști-teroriști. Nu neg faptul că între colaboraționiști au existat și securiști, însă subliniez faptul că ei nu formau grosul celor vinovați de colaborare cu exterminatorii sovietici. Cea mai cruntă fază de represiune, condusă direct de cons Mieri sovietici, a lovit sute de mii de români, din toate claselp sociale, etniile și confesiunile. Represiunea inumană, din perioada 1944 - 1964, cade în sarcina colaboraționiștilor din acea perioadă, nicidecum a securiștilor din perioada democratică care a urmat după retragerea sovieticilor (1964 - 1980).

Atitudinea mea ppmtativg față de Justițimi” interesați și incorecți are rădăcini în următoarele situații familiale și
PSOQQ - ate

A. În perioada de ocupația, bunicii paterni și materni s-au fost deposeđați de averi (deschiaburiri), prin mijloace violente, care le-au scurtat viețile. Bunicul patern a orbit, la auzul confiscării pământului câștigat prin muncă. Bunicul matern a fost închis trei ani, la Jimbolia, pentru

simplică deținere a unui cazan de făcut rachiu.

B. Tatăl meu, erou aviator pe frontul din Est, a fost închis în lagăr, până în 1946. După eliberare, s-a retras în satul natal, pentru a deveni un simplu țăran, însă a fost arestat din nou, în 1955. Nu s-a „orientat” (n-a devenit colaboraționist), astfel că a ieșit la pensie din „funcția” de muncitor necalificat c. Fratele mai mic al tatălui a săpat, timp de doi ani, la canalul Dunăre-Marea Neagră, alături de vârfurile fostei clase burgheze (intelectuali, militari de carieră etc.). Povestirile sale despre Poarta Albă m-au lămurit, încă din adolescență, ce înseamnă un popor înfrânt: pentru el nu există lege, dreptate, înțelegere, omenie. La Poarta Albă, deținuții erau udați cu apă rece, în plină iarnă, să se îmbolnăvească și să moară iar morții erau îngropați în taluz. Deși era tânăr și reușise să-și ascundă un cojocel pe sub cămașă, unchiul meu Constantin Coruț, a contractat un TBC incurabil care i-a pus capăt zilelor. De ce. Justițiarii” nu deconspiră călăii din acea perioadă (milițieni, securiști. Procurori, judecători, lideri politici), ci se agată cu insistență de ofițerii încă în putere, din Securitatea Națională Română creată după 1964? Deoarece unii dintre ei sunt fii, gineri, nepoți etc. de torționari, veniți în România, la porunca sovieticilor, să macine națiunea română. Rog SRI să publice dosarele fiilor, ginerilor și nepoților de torționari din perioada represiunii sovietice, care acum se prezintă îngerași! Ce spuneți dumneavoastră despre un individ care, după instaurarea „puterii populare”, a venit în România, dintr-o țară capitalistă, să contribuie la dezvoltarea lagărului socialist? Că era nebun, nu? Nu era nebun, era agent colaboraționist. Dacă veți scormoni arhivele, Veți găsi zeci de astfel de „cârțițe” sovietice, ale căror fii, gineri și nepoți pozează în mari justițiarai ai epocii de tranziție. Noi nu suntem proștii, lașii ori naivii pe care i-au bănuț. Rog CNSAS să verifice dacă printre funcționarii acestei

instituții s-au strecurat descendenți de cârtite!»

4. După Declarația din aprilie 1964. România s-a distanțat de URSS. Și-a curățat serviciile secrete și alte domenii de activitate de colaboraționiști, a impus un ritm de evoluție mult mai uman, fapt simțit de majoritatea cetățenilor români, mai ales în perioada anilor '70. Explozia de creativitate și muncă românească, susținută de cercuri de interese occidentale (mai ales ebraico-americane), a determinat creșterea nivelului de trai și civilizație din perioada socialist-democrată (1964 – 1980). În mod firesc, represiunea exercitată prin miliție, securitate, procuratură și justiție s-a redus, deoarece nu mai avea obiect de activitate: marea burghezie fusese exterminată, mica burghezie, destrămată și „reeducată”. În această perioadă, nu se prea poate vorbi de poliție politică, ci mai degrabă de turnătorii mărunte, făcute din invid –, dorințe de parvenire sau de obținere a unor avantaje călătorii în străinătate, premii, avansări în funcții țină detronarea „pizmașilor** etc.

Arhivele securiștilor care au lucrat în domeniul poliție politică propriu-zisă (Direcția I și serviciile județene subordonate) demonstrează cu prisosință această concluzie: indivizi josnici, lipsiți de posibi Miăți de ascensiune socială prin latente și fapte pozitive, „turnau” colegi mai merituoși, pentru a le lua locurile, a putea călători în străinătate, a prinde funcții bine plătite, în diplomatie, comerț exterior, conducere politică ori a altor organisme sociale* Mizeria morală a acestor indivizi a creat categoria, justițiar care încearcă să-și ascundă păcatele prin îndreptarea atenției către alte ținte”.

Din păcate, ofițerul de securitate cel mai bine documentat în domeniu, colonelul Strat Vintilă, a murit, astfel că nu mai poate face dezvăluiri senzaționale. Din ce mi-a povestit înainte de moarte, rezultă că multe persoane din această categorie aveau două dosare: unul de

urmărire, pentru a le controla și a le proteja și o mapă de informator, în care se concentrau iscrise de ele. Bătălia actuală a dosarelor se poartă în jurul acestei categorii de persoane, care s-au grăbit să se declare îngerași urmăriți de „securiști odioși”. Unii au fost deja demascați *dar* urlă în public, crezând că recunoașterile făcute anterior au fost uitate de noi. *Surprizele nu s-au terminat încă: Fasoanele care au pus prima dată mâna pe dosarele de securitate (fesehiștii) au la păstrare materiale compromițătoare despre majoritatea urlătorilor* Desigur, le păstrează pentru ocazii „festive” (campanii electorale, numiri în funcții etc.).

5. După IPSQI cliff Ul ceaușist și-a cims Qli & iț pp? Ițijle, trecând la dictatură din ce în ce mai fățișă, cu ajutorul unui aparat imens, din care Securitatea era doar **q** rotită; propagandiști de partid (circa 300.000), jurnaliști și scriitori aliniați slugarnic și recompensați material, privilegiați din diferite sectoare (diplomație, comerț exterior, conducere politică, economică și administrativă etc.), securiști, milițieni, procurori, judecători și un segment pe care puțini oameni îl cunoșteau – un sector politico-informativ din Armată. Aparatul dictatorial ceaușist. Dezvoltat pe obediență față de persoanele din structurile superioare» nicidecum pe atașament față de națiune, patrie și legalitate, nu cuprindea întreaga Securitate, cum nu cuprindea integral niciun alt sector. Clișeul unei Securități monolitice, formate din indivizi ignoranți, abrutizați și fanatizați, nu este confirmat de faptele din perioacla analizată și ulterioară. Câteva argumente:

a) Proporția de ticăloși, abuzivi, dornici de parvenire, ahtiați de îmbogățire, prin afaceri necurate, slugarnici, obedienți, necinstiți, dispuși la compromisuri ilegale sau imorale etc. Din rândul securiștilor n-a fost mai mare decât în rândul altor categorii profesionale privilegiate. Îi puteți descoperi ușor după faptele concrete, săvârșite în

perioada socialistă sau de tranziție: afaceri necurate, îmbogățire pe căi ilicite, compromisuri morale, anchete abuzive sau represiune nedreaptă etc. Faptele lor infracționale nu se extind asupra tuturor ofițerilor de securitate, deoarece, conform legilor române și europene, fiecare persoană răspunde numai pentru faptele sale.

[
M justițiarilor” care încearcă să culpabilizeze în bloc securiștii fac și un joc politic, conștient sau inconștient: îi forțează să se coaleză cu un anumit partid sau o organizație sugerate de ei. *Securiștii din PNL-PD sunt mai patrioți și mai curați decât cei din PSD-PRM e o minciună securist trebuie judecat după faptele sale și în care s-a ascuns. Faptele se judecă după legș și! 4 vpajegulile muncii informative, identice la nivel mondialform regulilor sugerate de propagandă Justițiarilor”* * Zilele trecute, citeam explozia de mânie proletară a unei jurnaliste care constată că nu știu care șef de securitate a organizat* pe bază de plan, o pătrundere secretă, în casa unui obiectiv, pentru a-i planta microfoane, a-i găsi material compromițător era *CIA ori alte servicii secrete occidentale procedează altfel?* Pătrund prin Efracție, cu violență, cum e moda mai nou în România, modă despre care vom discuta ulterior? Munca *informativă se face după aceleași reguli și cu acdicăși metode în toată Lumcă.* Caracterul ei politic este indiscutabil, deoarece serviciile secrete servesc sistemul politic din națiunea proprie. Cum, la ora actuală, nu există sistem politic perfect, nu există nici serviciu-secret „nevinovat”. Liderii

Politfci poartă principală răspwdere penffii modul în ea*5

Folosesc serviciile secrete.

B., *Justițiarilor” accentuează pe un număr redus de cazuri din perioada dejistă și un singur caz mortal din dictatura ceaușistă - Gheorghe Ursu.* În realitate, cazurile

au fost mai multe, dar sunt trecute sub tăcere, deoarece ar dărâma clișeul făcut de stăpânii Justițiarilor”. De exemplu, eu mă întreb cum a murit Virgil Trofin, după un conflict cu Nicolae Ceaușescu. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ofițerul de securitate care, în 1980, a protestat public, de pe acoperișul unei clădiri din stradă Lipscani, împotriva dictaturii ceaușiste etc. În același timp, mă întreb cum au supraviețuit Silviu Brucan, tortionar din perioada dejistă și indivizii din gruparea complotistă *Corbii* (Ion Iliescu, Nicolae Militant, Virgil Măgureanu, Emil Dumitrescu, Ștefan Kostial, Nicolae Radu etc.). Mă întreb de ce o Securitate atât de represivă n-a lichidat pur și simplu disidenții cunoscuți: Doina Cornea, Mircea Dinescu, Ana Blandiana, Constantin Pârvulescu (agent sovietic dovedit), Mircea Răceanu (agent american dovedit și condamnat), Gelu Voican-Voiculescu, Laslo Tökes, Dumitra Mazilu etc. Ceva nu e în regulă, nu-i așa? Ni se prezintă cu insistență anumite cazuri, trecând sub tăcere altele, care ar destrăma clișeele propagandistice.

C. *În perioada dictaturii ceaușiste, dictatură cu influențe masonice, multe persoane cinstite din Securitate, Armată, Miliție ori din alte componente ale organelor de represiune și-au exprimat dezacordul față de abuzurile clanului ceaușist: înfometarea populației, dezinformarea în probleme economice, promovarea pe criterii de slugărnicie și obediență față de clan, propaganda agresivă și în totală contradicție cu nivelul de trai al populației etc. Pentru o astfel de atitudine, am fost urmărit informativ, în perioada 1986 - 1989, de către UM 0632/A. În decembrie 1989, am așteptat ca ofițerii Securității să fie triați după criterii profesionale și atitudinale, să se elimine clienții clanului ceaușist și să se păstreze contraspionii necesari unei națiuni moderne.* Trierea nu s-a făcut, astfel că, până recent, în serviciile secrete române au lucrat obedienți ai clanului ceaușist, deveniți slugi obediente ale noilor

stăpâni.

Cum au procedat feseniştii? Au culpabilizat Securitatea în bloc, prin sloganul teroristi-securistl pentru a-i fără pe ofițeri temători și dependenți de liderii lor. Ulterior, cine a sărutat mâna noului șef de clan sau mâinile unor subordonați ai acestuia, au devenit „democrați”, „curați”, „specialiști de valoare 4 etc. *Cei care au pretins curățirea aparatului de Securitate după criterii legale, morale și profesioitâfa în fost luați din nou în lucru, sub diverse suspiciuni* în citesc.

Sfânta indignare” a câte unui jurnalist tânăr, pentru interceptarea corespondenței sau a telefonului ori pentru o percheziție secretă; uni vine să zâmbesc. *Ce știți voi, copii, de urmărirea cu terorizare, amenințare, filaj de intimidare, amenințarea membrilor de familie, uciderea unor persoane dragi sau folosirea unor tehnici din războiul psihologic descrise prin cărțile mele?* Nu știți nimic și vă lăsați transformați în uneltele vinovaților de dezastrul economic și moral în care se zbate națiunea noastră. V *

De la primul articol publicat, în 1991, în *Express Magazin* (*Un fost ofițer DIA rupe tăcerea*) și până în prezent, am fost urmărit, eu mici pauze, chiar de unii dintre cei care mă lucraseră în perioada dictaturii ceaușiste pentru manifestări ostile la adresa conducerii PCR”. La apariția primului volum din seria Octogonul, *Quintă spartă*, am fost amenințat cu moartea. N-am cedat, astfel că mi s-a propus un târg: activarea în SIE, sub conducerea lui Ioan Talpeș și plecarea imediată la o ambasadă din străinătate. Am refuzat, sub motiv că nu voiam să lucrez cu un șef neprofesionist. Ca atare, am fost luat din nou în lucru, pe baza relațiilor și informațiilor furnizate de mine (halal „suspiciune”, „elită informtivă” din SIE!). Ulterior, un grup de interese din SUA a turnat gaz pe foc, prezentându-mă ca ofițer disident, la Vocea Americii, într-o emisiune făcută de Vladimir Tismăneanu.

Altă suspiciune, care m-a pus în atenția Contraspionajului Militar, organ în care lucrau foști colegi dar și unii din cei care mă turnaseră în perioada ceaușistă. După o discuție clarificatoare cu șefii acestei unități, generalul Victor Negulescu și colonelul Nicolae Aștilean, în care le-am reactualizat din, memorie dosarul unui suspect de apartenență la KGB și Mosad (agent dublu), am socotit că necazurile mele s-au terminat.

Nu s-au terminat, însă. În septembrie 1995, un agent acoperit într-o firmă străină mi-a oferit patru miliarde de lei (echivalentul de atunci a unui milion de dolari) pentru a face un anumit joc politic. Am refuzat și am informat contraspionii militari și ai UM 0215. Nicio reacție din partea lor, cel puțin vizibilă. La mai puțin de cinci luni de la acest refuz și de la informarea făcută organelor române de contraspionaj, fosta mea soție (Monica) a murit de o boală pe care nici medicii n-o credeau gravă – ulcer. A fost tratată de medici foarte buni, cu toată priceperea lor, dar țesuturile stomacului se destrămau. Bănuiți cam de ce? Eu am simțit dureri similare, circa un an, dar gena puternică a învins și încă *scriu pentru a vă spune că greșiți enorm, prin judecarea și denigrarea globală a unor profesioniști. Greșeală pentru care veți plăti, desigur. Nimeni nu poate lovi un om nevinovat fără să plătească.*

Ce prece 3 produș diverșiunea gipl-a antișiitiitate?

1) A determinat aservirea unor ofițeri mai slabi de înger față de partidele politice care le promiteau „acoperirea”.

2) A permis unor ofițeri vinovați să se ascundă în mulțimea culpabilizată prin mărunțișuri (interceptări, informații etc.), să ocupe funcții în stat sau să obțină averi pe căi ilicite. Ofițerii de securitate cinstiți, cu un respect fanatic pentru Lege, nu pun mâna pe ce nu-i muncit de ei.

3) A determinat psihoză de masă împotriva serviciilor secrete, în general, slăbind capacitatea informativă a

națiunii noastre (implicit, a aliaților stabiliți de conducerea țării). Această psihoză a afectat personalități politice din toate partidele și le-a lipsit de informațiile necesare luării unor decizii pământice, sociale și militar-informaționale. Securității m-au învins! Declară fostul președinte f & fâf Câmstănescu. Nu l-au învins securității incompetența proprie și a subordonaților, clișeele dezinformative, lipsa de experiență în conducerea statală (pe care cei din clatml ceaușist o aveau), toleranța față de abuzurile din coabțin politică căite l-a propulsat într-un post pentru care nu avea nici talent, nici pregătire, nici spirit de orientare și adaptare. L-a mai învins cineva, despre care e vorba în următorul punct d) Diversiunea globală anti-Securitate a ușurat organizarea, pe teritoriul românesc; a unor rezidențe de spionaj, diversiune și teroare ale unor state și organizații străine (posibil și ale unor partide politice sau organizații române). Recunoașteți sistemul mafiot în care nebatem, sistem care și-a întins tentaculele în sfera economică? Pe fondul slăbirii Securității, la România s-au dezvoltat organizații de spionaj, diversiune și teroare, sub acoperiri diverse: comerciale, de pază și gantă, umanitare etc. Plecate, cu sarcinile și misiunile lor. Câteva exemple de acțiune ale acestor servicii teroriste particulare și rezidențe ale unor servicii secrete străine:

Nici un lider important n-a scăpat de amenințări cu moartea, cu răpirea sau uciderea membrilor de familie, cu falimentare economică etc. În unele cazuri, s-a anunțat public moartea unor lideri de opinie nealiniați curentelor la modă (filo-americano-ebraic sau filo-rusesc). De exemplu, a fost anunțată moartea fostului premier Vasile Radu, au fost amenințați copiii senatorului Corneliu Tudor etc. Moartea mea a fost anunțată periodic, prin posturi locale de televiziune, prin agenți-zvonari care s-au prezentat la chioșcurile prin care se vând cărțile mele, prin

telefoane anonime. Amenințările cu moartea mea și a actualei soții, prin telefon, sunt atât de banale, încât nici nu le mai luăm în seamă. Orice s-ar spune, Securitatea Națională Română n-a procedat astfel, decât poate în vreun caz izolat, lucrat de vreun fanatic tâmpit.

În rezidențele și organizațiile informative particulare au fost atrase persoane mai puțin pregătite, astfel că nu sunt conștiente de semnificația acțiunilor ordonate de patronii lor. De exemplu, îți trebuie pregătire psihologică de nivel înalt pentru a înțelege o acțiune de sugestionare, intoxicare și manipulare informativă, mistică sau laică, din cele desfășurate asupra liderilor politici români. O astfel de organizație a revizioniştilor niaghiari din diaspora a acționat constant pentru influențarea unor lideri români să ia măsuri contrare intereselor națiunii române și propriilor interese; liderul normal apără interesele românești, din care fac parte și interesele sale.

Asemenea rezidențe și organizații sunt capabile să amorseze lovituri de stat și revoluții sau9 cel puțin, revolte locale de mari dimensiuni. În ultimul timp, nici nu-și mai ascund aceste activități de „export revoluționa*” (vezi revoluția din Gruzia, sponsorizată de Soros!).

Aceste organisme particulare culeg, analizează și sintetizează informații cu caracter personal, familial, economic etc. Folosibile în campaniile electorale, pentru discreditarea adversarilor politici. Nu le folosesc la momentul oportun, pentru stârpirea corupției, ci în momentul dictat de stăpânii lor, conform planului de slăbire a națiunii române, prin haos politic, lipsă de credibilitate a liderilor, slăbiciune a serviciilor secrete naționale, instabilitate economico-socială etc.

e) *în fine, diversiunea globală anti-Securitate a pregătit jefuirea economică a națiunii române, prin metodele la care ați asistat neputincioși:* dezmembrarea marilor unități productive eficiente, care fabricau și

vindeau la concurență cu firme străine; stimularea lăcomiei și hoției ai rândul conducătorilor de întreprinderi și a liderilor de șindi & ai (firme căpușă, autoatribuirea unor salarii și prime exagerate, însușirea unor bunuri din patrimoniul întreprinderilor; primirea unor șpăgi de la firmele care le cumpărau instituție etc.); subevaluarea fabricilor, uzinelor și altor obiective economice privatizabile, cu scopul de a fi cumpărate ieftin* de clienții politici ori de mafioți străini; decapitalizarea și ruinarea băncilor românești; instigarea muncitorilor să distrugă și să fure mașini și instalații din fabricile care le asigurau pâinea; însușirea fondurilor din firmele comerciale de acoperire etc. *Securitatea economică se putea opune jafului, cu informări făcute liderilor politici și jurnaliștilor.* Din această cauză, a fost desființată. *A fost o greșală sau un plan întocmit și aplicat de cei care se pregăteau să jefuiască economia noastră comună, economie făcută din sudoarea și sacrificiile întregii națiuni române?* Răspunsul vă aparține.

Așa cum ați constatat și din presă, la aceste acțiuni tâlhărești au participat și foste cadre din Securitate, Miliție, Armată. *Aceasta nu înseamnă că faptele lor infracționale sau imorale ne aparțin tuturor cadrelor active și de rezervă din serviciile secrete, poliție, Armată.* Fiecare să răspundă pentru faptele proprii! Desigur, să răspundă împreună cu șefii lor, conducătorii politico-administrativi care au „gestionat” jaful.

În finalul acestui capitol, mă întreb pe cine vor da vina liderii politico-administrativi din perioada de tranziție? Pe serviciile secrete? Oare, cetățenii îi vor crede?

Liderii politico-administrativi din perioada de tranziție sunt vinovați de moartea câtorva zeci de mii de cetățeni români, pgațe și mai mult, prin;

Diversiunea televizată din decembrie 1989;

Sinucideri determinate de sărăcie, șomaj, disperare;

Reducerea speranței de viață cu circa zece ani, înmulțiți numărul de locuitori cu anii reduși din viața fiecăruia și veți descoperi grozăvia crimei făptuite pe tăcute și pe neobservate!

Morți datorită foametei și a lipsei măsurilor profilactice, fapte ce au determinat reapariția bolilor sărăciei: pelagra, tuberculoza etc.

Morți datorită lipsei de asistență sanitară și a medicamentelor;

Morți prin nenaștere, adică prin scăderea ratei natalității față de aceea din perioada 1964 - 1989;

Morți prin creșterea infracțiunilor violente, consumului de droguri și alcool. Nimeni nu mai e sigur de viața sa, într-o societate infracțională, cu pretenții de a deveni informațională. Nici măcar liderii vinovați nu sunt siguri că nu vor ajunge victime, fapt pentru care au umflat nejustificat de mult aparatul de pază și au instituit un sistem centralizat de control al populației pe care Securitatea nici nu-l visa (sistem contestat de organizațiile cetățenești).

Ați înțeles că acuzarea globală a Securității urmărește ascunderea acestor crime și a surșetor de îmbogățire rapidă a mafioților de tranziție? Ați înțeles cum se face deosebirea dintre un justițiar adevărat și unul plătit să lingă hârtii și să publice dezinformări (20 milioane lei net/lună)?

Treburile încep să se limpezească. Cu parodiile și informațiile publicate în această carte, nu voi atinge un consens național. Cu siguranță, voi atinge unul în rândul Justițiarilor” interesați de a abate atenția de la adevărații vinovați, prin culpabilizarea globală a foștilor ofițeri de Securitate. Abia aștept să aud urletele lor de maidanezi lași, care atacă numai pe la spate și în haită, la ordinul „stăpânilor”. *Nici unul dintre ei n-are curaj să apese pe un*

trăgaci, pentru a-mi închide gura. Ca atare, voi scrie și voi dezvălui astfel de mașinațiuni până ce agenții secreți ai Uniunii Europene vor intra în pâine și la noi, lichidând grupările și rezidențele mafiate.

3. Și dacă națiunea română va câștiga alegerile?

Această întrebare mi-a venit în minte în timp ce citeam declarațiile liderilor de partide parlamentare (restul nici nu contează în confruntarea electorală din acest an). Fiecare își arată mușchii și sondajele, fiecare declară că va câștiga alegerile și va impune ordinea, legalitatea, bunăstarea etc. Aproape toți au trecut pe la guvernare, așa că mă întreb ce i-a oprit să-și aplice *atunci* planurile de fericire a națiunii noastre. Creierul meu a făcut un calcul rapid, cam de tipul: circa un milion de membri de partid declarați, circa două-trei milioane de clienți politici plătiți (funcționari), vreo treisprezece milioane de cetățeni cu drept de vot nealiniați politic. *Dar dacă aceștia din urmă câștigă alegerile și le strică toate socotelile?*

O întrebare naivă, nu-i așa? În timp ce ascultăm promisiunile electorale ale principalilor lideri, făcute în spiritul „marketingului politic” (pe românește, comerț cu promisiuni deșarte și voturi), în minte mi-a venit un exemplu dintr-o țară asiatică. Unul cam dur dar interesant. Într-un stat asiatic, cetățenii își alegeau conducătorii după un sistem care îi asigura că nu vor ajunge pe mâinile unor netrebnici, ci vor fi serviți de lideri cu maxim de devotament și atenție, pe toată perioada mandatului. *Cum procedau?* Candidații la funcțiile importante erau drogați și anchetați de sfatul bătrânilor asupra intențiilor de viitor. În stare de inconștientă, fiecare candidat»?”

Declară exact ce intenționa să facă, astfel că erau excluși carieristii, jecmănitorii, megalomanii, lașii, prefăcuții și alte rebuturi umane. *Cei rămași erau treziți și*

li se prezenta oferta făcută de națiune, cu două variante: Dacă vor conduce bine și viețile cetățenilor conduși vor evolua pozitiv, la terminarea mandatului, vor fi recompensați cu averi și glorie (statui în temple). Dacă vor conduce prost, afectând viața națiunii, la finele mandatului, vor fi executați. Fiecare candidat putea accepta sau respinge oferta națională, făcută prin gurile bătrânilor. Acest sistem a funcționat timp de veacuri, fără cea mai mică eroare. E interesant sau nu? Desigur, națiunea respectivă nu dispunea de mijloace de „marketing politic”: mass media, psihologi-manipulatori, propagandiști, clienți politici recompensați cu funcții și afaceri rentabile etc.

În niciun stat modern nu se mai aplică sistemul asiatic exemplificat sau unul similar, astfel că, de regulă, cetățenii electori sunt influențați să voteze candidații care dispun de cele mai eficiente și mai numeroase mijloace de marketing politic”. Cum acestea sunt foarte costisitoare, ulterior, cetățenii le plătesc din buzunarele lor, prin taxe, impozite, amenzi și multe alte dări cunoscute de dumneavoastră. Liderii politici angajați în confruntarea electorală modernă au doar două opțiuni: să joace cinstiți și să piardă sau să facă compromisuri morale cu indivizii care le susțin financiar campania și să câștige locuri în Parlament, dacă nu mai mult (Președinția). Excepțiile de la această regulă sunt rare, astfel că electorii aleg funcție de manipulare, interese, emoții etc.

Posibil ca unii candidați, încă cinstiți, să spere că un minim compromis le va permite să facă și lucruri bune pentru națiune, pe lângă plățirea clienților politici care le asigură

A

Victoria. În practica politică s-a văzut că „minimul compromis” e primul pas către altele, din ce în ce mai mari, din care se poate scăpa numai prin moarte. Cei care

ști citit ultimul manifest aruncat de Nicolae Ceaușescu, în decembrie 1989, ați înțeles că fostul dictator descoperise, în ultima clipă, că fusese închis într-o capcană de compromisuri și manipulări psi, prin care fusese izolat de națiunea romană din care își trăgea puterea.

O analiză realistă a forțelor politice implicate deja în campania electorală, înainte de declanșarea ei oficială, ne arată că numărul lor s-a redus la maxim 5 - 6 partide și alianțe. Cei aflați deja în aceste grupări s-au asigurat, prin măsuri economice, legislative și propagandistice, că jocul lor nu va fi tulburat de apariția surprinzătoare a unor forțe politice noir cu programe economico-sociale realiste, care ar putea să conceseuieze atenția unui număr periculos de mare. de electori. Desigur, ca orice fenomen social cu participare numeroasă, campania electorală poate scoate la iveală și surprize de ultim moment, de tipul celei prezentate de PRM, răsturnând schema deja făcută. Per total, însă, actorii politici au rămas cam aceiași, cunoscuți timp de 14 ani, cu aceleași metode de acțiune și aceleași promisiuni, cu aceleași posibilități și aceleași intenții de a le îndeplini sau nu.

Amestecul străinilor în campania electorală și scormonirea patimilor mărunte accentuează caracterul violent al acesteia. Principalele grupări străine implicate în campanie sunt: a) agenți de influență ai Uniunii Europene, Rusiei și SUA, forțe aflate în divergență de interese; b) agenți ai Internaționalei Socialiste, partidelor creștine, sioniștilor, francmasonilor și revizioniştilor, fiecare susținând alt partid și alt candidat; în fine, mercenari străini specializați în „marketing politic”, plătiți cu sume exorbitante pentru serviciile lor, nu neapărat de cea mai bună calitate, nici ațitsplut sigure ca efect.

În mod ideal, națiunea română ar trebui să reziste la presiuni și maniputări, alegând cei mai buni, mai onești, mai curajoși, mai devotați mai pragmatici etc. Candidați.

În practică, un segment măricel din populație nu rezistă la leutații și manipulări, fapt ce explică de ce aceștia *votează chiar candidații care le-au afectat viețile și nivelul de trai, pe timpul guvernărilor anterioare*. Total inexplicabila este atitudinea românilor din Ardeal care au susținut partide colaborât Oiteale UDMR, împotriva propriilor interese economice, cn-upde» științificși de viață. Se anunță campanie dură, violentă* nemiloasă» în care mijloacele murdare de luptă nu vor lipsi.

Înainte de a continua analiza partidelor încleștate în bătaia pentru puterea politică, putere din care se obțin și privilegii economice, precizez următoarele:

Nu am remscris și nu voi reînscris PVR în această campanie.

Nu am aderat și nu voi adera la niciun partid sau alianță care aspiră la puterea politică. Sunt admiratorul *puterii creatoare*, putere evolutivă în plan științific, moral-juridic, economic și social, putere superioară celei politice.

Nu voi sprijini niciunul din partidele și grupările angrenate! H campania electorală, ci voi dezvălui și voi parodia cu insistență mijloacele de înșelare a electoratului.

Atitudinea mea nu e perfect imparțială, deoarece sunt filo-român și filo-european. Din această cauză, voi trece sub tăcere unele manevre favorabile națiunii române și Uniunii Europene, chiar dacă nu îndeplinesc condițiile ideale de cinste. *Când dufti & anii folosesc mijloace necinstite, numai idioții încearcă să li se opună cu metode „angelice”*. Vă readuc în atenție un paragraf din scrierile mele, pentru a înțelege această atitudine: *Noi nu suntem nepoții lui Dumnezeu, nici n-am făcut pact cu Satana, să călărim Lumea. Noi suntem româno-europeni și ppărăm, prin toate metodele și mijloacele posibile, interesele rdmânești și europene, civilizația europeană și umană*.

Vă propun să analizăm „surpriza” acestei campanii: schimbarea de imagine a PRM, începând de la liderul

suprem, senatorul Corneliu Vădim Tudor. La primele gesturi „angelice” ale liderului PRM, majoritatea jurnaliștilor care susțin alianța PNL-PD și partide rezultate din fărâmițarea CDR au izbucnit în exclamații de neîncredere, presupunând o alianță secretă cu PSD. De îndată ce au aflat că PRM va folosi»

Consilieri evrei, au făcut „cioc mic” (citat din filosofia pesedistului Miky Șpagă). De ce? Deoarece, în perioada socialistă și de tranziție, li s-a inoculat un reflex de frică de evrei. *În concret; se tem că, dacă vor critica persoane și organizații din rândul iudeilor, vor fi categorisiți antisemiți, comuniști, retrograzi, intoleranți, securiști, extremiști, rasiști* etc. Probabil, sioniștii și-au frecat mâinile de mulțumire: *jurnaliștii condiționați prin frică au reacționai ca și cățelușul lui Pavlov, numai că, în loc să saliveze la vederea hranei, au dat din cozi la apariția evreilor specializați în „marketing politic* Această atitudine m-a distrat copios. Abia aștept să văd că, sub influența reflexului condiționat explicat, jurnaliștii respectivi îl vor elogia pe senatorul Corneliu Vădim Tudor.

În realitate, intervenția evreilor în PRM nu este o surpriză, nicio noutate, ci o acțiune de lungă durată.

— Finalizată abia recent. Acțiune de care Ion Iliescu pare să fi fost conștient iar fostul ambasador american, Michael Guest, șocat, în momentul aflării, fapt ce a și determinat retragerea sa de la post (bine că ani scăpat de cât). Argumente:

1) *Corneliu Tudor n-a fost niciodată antisemit, nici antievreu, Dimpotrivă, din copilărie, a fost educat în limitele preceptelor biblice și evanghelice*, precepte care susțin superioritatea „poporului ales⁴⁴ asupra tuturor raselor și popoarelor Lumii, nașterea Mântuitorului Omenirii din judei (Mesiah), misiunea sacră a poporului evreu etc. Faptul că, din când în când, a criticat infractori din rândul evreilor nu înseamnă că a atacat în bloc

popoarele „semite” sau națiunea ebraică.

2) *încă de la apariția PRM, senatorul Corneliu Tudor a fost luat în atenția unei grupări sioniste, pentru manipulare și compromitere (o variantă) sau pentru aliere și folosire.* La cina creștină au participat evrei. În paginile revistei *România Mare* au fost publicați evrei din Israel și agenți sioniști din SUA (cu texte manipulatorii). Conflictele cu Petre Roman au fost aplaudate de mozaicii habotnici, nemulțumiți de faptul că Neulânder și-a ascuns originea ebraică și s-a declarat creștin.

3) *Mai mulți agenți au fost folosiți pentru a dezvolta orgoliul și apetitul pentru titluri și funcții în sufletul, de altfel, bun și naiv, al senatorului Corneliu Tudor.* Când am citit că se pregătește să-și dea doctoratul în teologie, cu o teză despre viziunea lui Ezechil, am știut că momentul acțiunii fățișe se apropia: senatorul Corneliu Tudor este suficient de încrezător în minuni, încât să marșeze pe orice mână întinsă în direcția realizării lor.

4) Conform regulilor din astfel de operații manipulatorii, obiectivul nu trebuie să aibă nicio porțiță de scăpare, cu excepția celei oferite de manipulator. Capcana s-a închis când liderul Iașativei 2003, Cosmin Gușă, a propus scoaterea PRM în a legii, pe baza unei documentații vaste. Corneliu Tudor a făcut singura mișcare salvatoare posibilă pentru PSM și propria persoană: a anunțat schimbarea la față” care a șocat jurnaliștii amintiți și chiar unii lideri ai-comunității ebraice (Radu F. Alexandru, de pildă). Aceasta dovedește că sioniștii din diaspora și comunitatea ebraică din, România nu au legături strânse (fapt pozitiv).

Unde-i surpriza? Nu e nici osurpriză, Evoluția PRM către această poziție, din care atacă locuri dominante în Parlament și Președinția, putea fi observată de analiști lucizi, neintoxicați cu slogane, clișee și patimi. De exemplu, o gândire lucidă le-ar fi dezvăluit faptul că un colaborator

ocazional al revistei *România Marc*, prin asociere cu care Corneliu Vădim Tudor era prezentat simpatizant legionar și antisemit, era, de fapt, un agent al organizației sioniste din SUA (Constantin Burlacu). Acesta și alții au avut misiuni de a testa „piața păgână”, a semăna confuzii în rândurile creștinilor europeni (pregătindu-i pentru religia „noii ere”), de a controla mișcările naționaliste și a le compromite, prin identificare cu fascismul, de a lovi în unitatea europeană etc. Dacă senatorul Corneliu Vădim Tudor ar fi avut securiști de nădejde în partidul său, așa cum se afuma, ar fi descoperit toate aceste mașinațiuni și altele, mai gogonate, introduse în revista *România Marc*, prin vrăjitori, yoghini, pseudosavanți etc. *De exemplu, „decriptarea” unor, mesaje secrete” încifrate în biblie e una din cele mai frecvente, manipulări sioniste.*

Gruparea sionistă și-a făcut un plan de gheșeft pe mai multe variante:

a) îl sprijinim pe Corneliu Tudor, contra cost și câștigăm bani. Dacă reușește, îl ținem în control, prin religie și minuni, așa cum l-am ținut pe Ceaușescu și-l compromitem în fața electoratului, prin neonorarea promisiunilor.

b) Dacă PRM și Corneliu Tudor nu ating performanțele promise, nu pierdem nimic, deoarece banii i-am încasat. În plus, prin amenințarea cu PRM, determinăm celelalte foite politice, în care avem agenți, să se coalizeze și să cotizeze la alte firme de marketing din proprietatea noastră. Cei mai ai dracului anti-pesediști vor vbta candidatul acestui partid, împotriva candidatului PRM. Dar dacă socoteala voastră se va răsturna, ce veți face? îi întreb eu.

Concluzia? Abia acum senatorul Corneliu Tudor a îmbrăcat cămașa morții și se pregătește să dea examenul de maturitate politică E un examen cumplit deoarece persoana care îl pierde își pierde și viața sau, în cel mai

fericit caz, credibilitatea, simpatia electorilor și alte atribute strict necesare unui lider popular. Îi urez să câștige, fără a-și pierde calitățile de om modern, conștient, pragmatic, lucid! *Reacțiile politicianilor care cunosc despre jocul politic periculos*: Mircea Geoană și-a anunțat cu insistență refuzul de a candida. Adrian Năstase se codește indecis și face gafe care îi scad simpatia electoratului. Ion Qiescu dă declarații formale și anunță „ceața” - Alianța PNL-PD se târăște derutată. Justițiarii din PAP mitraliază PSD-ul cu armaghedoane, ușurând ascensiunea PRM (PAP nu contează la aceste alegeri). Cosmin Gușă, care țintea o impunere rapidă a *Inițiativei 2003 în* mințile electorilor ardeleni, prin eliminarea PRM, nici nu realizează ce serviciu a făcut PRM-ului. UDMR, derutat, încearcă să ghicească cuhi ar mai putea supraviețui.

Nu-i dau niciun sfat senatorului Corneliu Vădim Tudor. Sunt conștient că nu l-ar primi, deoarece avem concepții de viață diametral opuse și păreri diferite despre modul în care pot fi rezolvate problemele vitale ale națiunii noastre. Eu nu cred în poveștile biblice. Eu cred în Dumnezeu, în oamenii creatori și morali, în informațiile descoperite de științe, în legile vieții omenești evolutive, în descendentă noastră din coloniști * *»

Extratereștri etc. Știu sigur că n-a existat un singur personaj sau eveniment descris în biblie, *că această carte de povești nu constituie programul de evoluție umană; ci o pricină de dezbinare între rase, națiuni și familii*. Sunt sigur, pe bază de probe științifice, că n-a existat Sem (deci, nici rasă semită), că poporul judeu nu e superior altor națiuni și popoare, nici ales de Dumnezeu pentru nu știu ce, mântuire”. *Nu posed reflexul pavlovian de teamă de „semiți” și evrer deoarece judec flecare om după calitățile personale înnăscute și achiziționate prin învățare, după modul în care gândește și crează, după comportarea în*

familie și societate, după atitudinea față de alte persoane, din alte rase, națiuni și familii cu care are în comun legile vieții omenеști evolutive. În următorii ani, una din cele trei concepții fundamentale de viață (mistică, darwinismul și evoluția din oamenii extraterestri Creatori) va învinge, prin demonstrarea clară a adevărilor despre originea oamenilor.

Până atunci, observ următoarele capcane pregătite de dușmanii care vor să producă un vid de credibilitate politică în România, vid urmat de o explozie de disperare, blazare și pesimism sau, dimpotrivă, de explozii violente, care să justifice impunerea dictaturii:

a) *Dușmanii unificării europene provoacă disensiuni în conducerea UE, cu scopul de a întârzia unificarea, a salva „imperiul dolarului” și hegemonia americano-ebraică. Cei mai periculoși sunt premierul spaniol (filo-american, ca și regele său) și liderii polonezi nemulțumiți de lipsa unor prevederi religioase în Constituția Europei.*

b) *Începând din primăvară, vom avea trupe străine staționate permanent pe teritoriul național și mai mulți funcționari americani în structurile statului român. Activitatea acestora complică și mai mult integrarea europeană. Nu e exclus să influențeze și alegerile, impunând un spectru politic convenabil lor, încât să ne întârzie integrarea în UE.*

c) *Gruparea sionistă aplică, din ce în ce mai insistent, măsuri de culpabilizare globală a națiunii române, cu scopul de a crea reflexul condiționat de frică analizat anterior și a obține despăgubiri materiale pentru „Jholocaust”. Nu va fi nevoie numai de bani, deoarece s-ar putea să aplice modelul din Germania: în contul despăgubirii, vor solicita obiective econoffi-e din patrimoniul națiunii sau chiar al unor firme concurente. Încă n-am fost informați câte miliarde de dolari solicită această organizație, însă persoanele alese în acest an vor*

fi forțate să le satisfacă pretențiile, scăzând nivelul de trai al românilor și devenind impopulare> Desigur, aleșii pot și refuza cererile sioniștilor, în mod deschis sau „diplomatic”.

Nu invidiez deloc liderii care vor lua măsuri antipopulare: Răbdarea proverbială a românilor a cam atins limită și tinde să treacă de ea. În țară și în jurul României, activează destule organisme specializate în amorsat explozii sociale și revoluții.

Cum ar trebui să acționăm noi, cei aproape 13 milioane de electori neînregimentați politic? În primul rând să conștientizăm faptul că nu există om ideal, că fiecare perse nautate complexă posedă calități și defecte, în anumite proporții și structurate într-un anumit model pe care îi putem observa în faptele sale. *Ați înțeles că vă sugerez să alegeți primari, deputați, senatori și Președinte funcție de faptele și comportarea candidaților?* N-am menționat categoria consilieri deoarece* în opinia mea, aceștia n-ar trebui plătiți, îngroșând clientela politică, ci ar trebui să presteze sfat benevol, în folosul obștii (cum e tradiția românească). *Sutele de miliarde de lei plătite acestora, în fiecare an, ar trebui să fie distribuite gratuit tinerilor creatori câte se apucă de o activitate economică utilă. Aceeași destinație, impulsionarea activității creatoare, ar trebui s-o ia:* salariile preoților, rabinilor, muftiilor și altor funcționari religioși, deoarece populația le plătește serviciile; salariile consilierilor străini (să-i plătească statele lor); indemnizațiile liderilor minorităților naționale care dezbină națiunea pe un criteriu perimat (acești bani să fie donați tinerilor „minoritari” care prezintă proiecte lucrative) etc. În fiecare an. Am putea lansa mii de tineri întreprinzători de succes prin folosirea sumelor cheltuite de clienții politici exemplificați, de partidele politice subvenționate de la buget și de alți risipitori.

Pagă vrem ca aleșii să fieal noștri șițsăne servească

interesele, trebuie să depășim criteriile etvm. Partinice și religioase, alegând persoane care s-au remarcat prin fapte creatoare și gospodăreștintile comunităților wneane și prin

Cinffte ejremplară. Nu mă interesează etnia, partidul și religia celor aleși. Mă interesează să fie femei și bărbați cinstiți, demni, bine pregătiți din punct de vedere științific și economic (*economia e vitală pentru o națiune*), gospodari, atașați de viața națiunii și a comunităților conduse, curajoși, activi, responsabili, sincer interesați să ridice nivelul de trai al populației etc. Astfel de persoane există în România tnaipufine. În partide, unde a funcționat regula alinierii la privilegii și mai multe în afara lor. *Profitați de faptul că alegerile se fac de jos în sus! Impuneți primari și consilieri model (gospodari și cinstiți) din orice partid sau asociație culturală ori din rândul independenților!* Alegerile ulterioare, generale, vor depinde în mare măsură de calitatea primarilor și consilierilor. Nu puteți elimina consilierii, deși așa ar fi normal, deoarece sunt impuși prin legea de formare a clientelei politice... Marketingul politic” poate fi înfrânt, total sau parțial, prin propagandă de la om la om., prin depășirea intereselor înguste și coalizarea celor mai curate forțe umane din națiunea română.

În încheiere, felicit conducătorii PSD că au descoperit, în sfârșit> că revizionistii unguri sunt dușmanii **n & fkmii** române și ai unificării europene! Jurnaliști mai sceptici susțin că, de fapt, declarațiile PSD împotriva izolaționiștilor; și revizionistilor din CNMT vizează câștigarea electoralului ronanesc din Transilvania. Vom trăi și vom vedea dacă, cu agțevărat, PSD va lua măsuri de pedepsire a revizionistilor, de i-pm-pere a colaborării cu izolaționiștii deghezizați învdemerishti jzioderați” și de răcire a relațiilor cu liderii nevr Zimiști din Unearia. Momentul este cât se poate de favorabil pentru PSD. Din următoarele motive:

a) liderii uniunii Europene au criticat» în mai multe rânduri, manifestările izolaționiste, retrograde și lașiste, incompatibile cu Constituția Europeană, ale unor funcționari unguri.

b) șefii NATO au descoperit că liderii unguri, joacă” la mai multe capete, manifestând reticențe în aplicarea măsurilor de integrare în Alianța Nord-Atlantică;

— C) conducătorii ruși, pe al cărui sprijin cooptau revizionistii de la Budapesta, au dezvoltat relații articădetu lideri EUE, astfel că nu mai iau nevoie de serviciile lor, nici în România, nici în altă parte.:

La revizionistilor unguri, de care se%itinde cu o-qfeli oferă mai mult, a fost dezvăluită și va fi pedepsită priiepolitice. Diplomatice, economice, informative și. Gvilt

Vom relua discuția pe aceste teme, în următoarea carte *Planeta fericirilor*. Până atunci, aveți la ce gândi, aveți posibilitatea să priviți în jurul dumneavoastră, să identificați cele mai corespunzătoare persoane, să discutați aceste candidaturi în grupuri de amici; și vecini, în asociații civice, în adunări obștești etc.

Vă urez sănătate, succes și fericire, cu toată credința că urarea mea se va împlini pentru cei mai merituoși, mai înclinați către învățatura și muncă, mai cinstiți și mai gospodari.

Dușmanilor unificării europene, le urez să aibă parte de dezbinarea pe care au semănat-o între națiunile și familiile europide, de secole. Cu această ocazie, îi informez pe sioniști, revizionști și antiunioniști că, în acest deceniu, vor fi înfrânți, judecați și condamnați pentru crimele săvârșite împotriva națiunilor europene (euroasiatice) și a Umanității, în general. Noi, securiștii româno-europeni (euro-asiatici), suntem mai inteligenți, mai curajoși, mai bine instruiți și mai cutezători decât agenții voștri! Ne așteptam să folosiți metode de manipulare mai ingenioase

dar, unde nu e știință, credință, talent și curaj, nu sunt nici cunoștințe. *În acest deceniu, vă vom deconspira toate mijloacele de terorizare și manipulare, toate sedile și organizațiile de acoperire, toate personalitățile politico-religioase cumpărate sau șantajate, toate afacerile ilegale și imorale.* Noi suntem mai puțeniei, mai bine instruiți și educați, mai curajoși decât voi. În rândul agenților voștri nu găsiți măcar un singur curajos, să apese pe un trăgaci, să închidă gura unui scriitor. Atunci, cum credeți că veți putea înfrânge Națiunea Euroasiatică?

București Pavel Coruț

10.01.2004

Seria OCTOGONUL

1. Quinta spartă
2. Fulgerul Albastru
3. Floarea de Argint
4. Balada Lupului Alb
5. Dincolo de frontiere
6. Să te naști sub steaua noastră!
- 7 Lumina Geto-Daciei
8. Cântecul nemuririi
9. Singuri sub Crucea Nordului
10. Neînfrânții
- 11: Călător pe drum de aștri
12. A înflorit spessmfa
13. Întoarcerea lui Zamolxe
14. Fiul Geto-Daci
15. TămAMăm
16. Comoara Nibelungilor
17. Secretele exploratorilor astrali
18. Drumul învingătorilor
19. Război în corni
20. Expediția Cap-univers
21. Născuți pentru a mvinge
22. Inima de Român

23. Cnii speranței
24. Goodbye, NATO, mon
25. Sfârșitul imperiului ascuns
26. Omul din Carpați
27. Războint zeilor
28. Victoria alcorilor
29. Pacea Marilor Străbuni
30. Moartea zeilor străini
31. Poarta viitorului
32. Vânătorii de sioniști
33. Glasul omului
34. Trăsnetul Geto-Dac
- 35/Coroana Ariană
36. Victoria zeilor albi
37. Triumful oamenilor
38. Revanșa
39. Sângele Buiopei
40. Lumina coboară în Carpați
41. Oamenii trec de absolut
42. Speranțele nu mor niciodată
43. Noi trăim în viitor!
44. Eu, Varain din neamul Arienilor!
45. Europeni, uniți-vă!
46. Viața merge înainte
47. Ripostă Creatorilor
48. Când mor uitările din noi...
49. Viața oamenilor creatori
50. Sfârșit de zbucium
51. Cristalul de Foc
52. Navigăm printre enigme
53. Un fulger sfâșie bezna
54. Să-nvie Focul Vietii!
55. Chemarea nemărginirii